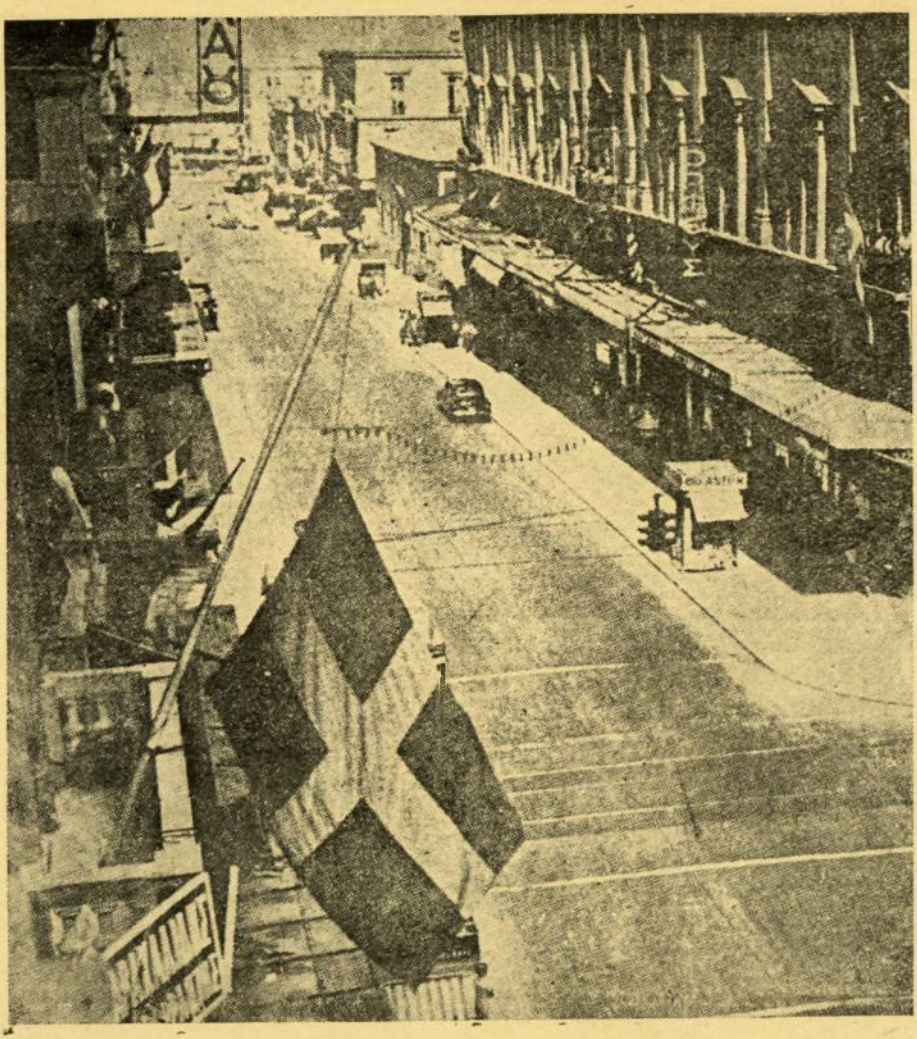
Έτος Γ'

Τεύχος 57ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Μὲ μεσιστίους τὰς Σημαίας, μὲ ἀπόλυτον νέκρωσιν πάσης ζωῆς καὶ κινήσεως εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν καὶ μὲ ἀνάτασιν πρὸς τὸν Θεόν, ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, διετράνωσε τὴν ὀδύνην αὐτοῦ διὰ τὸ ἀνήκουστον δρᾶμα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σμύρνῃ ἀδελφῶν καὶ διὰ τὴν συνεχιζομένην δουλείαν τῶν 400.000 Κυπρίων, καθὼς καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν του διὰ τὰ μεσαιωνικὰ ἐγκλήματα τῶν Τούρκων καὶ διὰ τὴν συνέχισιν τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς εἰς βάρος ἑνὸς Λαοῦ μὲ πανάρχαιον πολιτισμόν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 57ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

ΙΙ. ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΓΑΣΙΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

32.—Πῶς πέρασε ἡ 3 Δεκεμβρίου 1944 στὸν Πειραιᾶ.

33.—Ἐπίθεση γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων τοῦ Πειραιῶς.

34.—Ὁ Σταθμὸς Κορυδαλλοῦ ἀμύνεται.

35.—Ἐπίθεση κατὰ τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ ἄμυνα αὐτοῦ.

36.—Ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας, τῶν Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ', Ζ', Η', Θ' Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, κατὰ τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας, τοῦ Τμήματος Τροχαίας καὶ τοῦ Σταθμοῦ Καλλιπόλεως, καὶ κατάληψη αὐτῶν.

37.—Ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος Ἐπιφυλακῆς, ἄμυνα καὶ ἔξοδος αὐτοῦ.

***

32. Τὰ στασιαστικὰ γεγονότα ποὺ ἔλαβαν χώραν στὴν Πρωτεύουσα, κατὰ τὸ συλλαλητήριο τῆς 3ης Δεκεμβρίου τοῦ 1944, δὲν ἔγιναν γνωστὰ σ' ὅλη τὴν ἔκτασή τους στὸν Πειραιᾶ, γιατὶ ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία εἶχε διακοπῆ.

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἡ 3 Δεκεμβρίου πέρασε ἥσυχη στὸν Πειραιᾶ, γιατὶ ὅλοι οἱ Ἐαμῖτες καὶ οἱ Κουκουέδες ὡδηγήθησαν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὸ συλλαλητήριο.

Ἔτσι καὶ ἡ τότε Διοίκηση τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως τοῦ Πειραιῶς δὲν ἐξετίμησε ὅσο ἔπρεπε τὸ σοβαρὸ κίνδυνο, ὥστε νὰ προπαρασκευάσῃ ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ μιὰ ὠργανωμένη ἄμυνα, συμπτύσσοντας τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ δημιουργῶντας ἰσχυρὰ συγκροτήματα ἀμύνης στὰ κυριώτερα οἰκήματα.

Πρέπει νὰ θεωρηθῇ δὲ καὶ ὡς σφάλμα, τὸ ὅτι δὲν ἐτηρήθη συνεχῶς αὐστηροτάτη ἐπιφυλακὴ τῆς Ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ ἐχαλαρώθη αὕτη ἐπιτραπείσης τῆς διανυκτερεύσεως ἔξω τῶν Ἀστυνομικῶν Καταστημάτων τῶν ἐγγάμων καὶ οἴκοι διανυκτερευόντων ἀστυνομικῶν, μετὰ τὴν 12ην νυκτερινὴν ὥραν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κομμουνισταί, ἐφαρμόζοντες τὸ σχέδιό τους, εἶχαν μελετήσει

πολὺ καλὰ τὴ γενικὴ ἐπίθεση γιὰ τὴν κατάληψη τῶν Ἀστυνομικῶν οἰκημάτων καὶ τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν ἀστυνομικῶν.

33. Ἡ ἐπίθεση αὐτὴ εἶχε ὁρισθῆ νὰ γίνῃ γιὰ ὅλα τὰ Τμήματα καὶ γιὰ τὸ οἴκημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως κατὰ τὴ νύκτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944 καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς 4ης Δεκεμβρίου, ὁπότε εἶχε ὁρισθῆ ἡ Πανεργατικὴ ἀπεργία.

Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶχε γίνει κατανομὴ τῆς δυνάμεως τῶν Ἐλασιτῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς Ο.Π.Λ.Α. (πολιτοφυλακῆς) σὲ ὁμάδες ἀνάλογες πρὸς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ποὺ γιὰ ὡρισμένα Τμήματα εἶχαν ἔρθη σὲ ἐπαφὴ μὲ ὀλίγους ἀστυνομικοὺς μεμονωμένους ὥστε νὰ διευκολυνθῆ ἡ ἐπίθεση καὶ ἡ κατάληψη τῶν οἰκημάτων.

Ὥρα ἐπιθέσεως εἶχε ὁρισθῆ γιὰ ὅλα τὰ Τμήματα ἡ 6η πρωϊνὴ τῆς Δευτέρας, 4 Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ ἐνωρὶς ὅμως οἱ Ἐλασῖτες ἐξωπλισμένοι μὲ πολυβόλα, ὁπλοπολυβόλα, τυφέκια, ὅλμους, χειροβομβίδες καὶ δυναμίτιδα, εἶχαν καταλάβει ἐπίκαιρα σημεῖα γύρω ἀπὸ κάθε Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ ἀπομόνωσαν ἔτσι τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀπὸ κάθε ἐπικοινωνία.

Κατόπιν ἄρχισαν νὰ στέλνουν στὰ Τμήματα ἐπιτροπὲς καὶ νὰ ἀπαιτοῦν τὴν παράδοση τῶν ὅπλων, ἀπειλῶντας ὅτι σὲ περίπτωση ἀρνήσεως θὰ ἐπετίθεντο καὶ θὰ τὰ κατελάμβαναν μὲ τὴ βία.

34. Ἡ πρώτη Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία ποὺ ἐδέχθη τὴν ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν ἦταν ὁ Σταθμὸς Κορυδαλλοῦ. Διοικητὴς τοῦ Σταθμοῦ ἦτο ὁ Ἀστυνόμος κ. Διονύσιος Παπακωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ἀντελήφθη τὶς ὕποπτες κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐπείσθη ὅτι ἐπέκειτο ἐπίθεση αὐτῶν κατὰ τῆς Ἀστυνομίας.

Δ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Μὲ θαυμαστὴ λοιπὸν πρωτοβουλία ἔλαβε μέτρα γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἄμυνα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος, παραμένων ἄγρυπνος μὲ τοὺς Ἀξιωματικούς, τοὺς Ἀρχιφύλακας καὶ τοὺς ἀστυφύλακας, ἤτοι τὸν Ὑπαστυνόμον Ἀλέξανδρον Ἀποστολίδην, τὸν Ἀνθυπαστυνόμον Θεόδ. Τσαρπαλῆν ποὺ ἦτο καὶ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας, τοὺς Ἀρχιφύλακας Ν. Πομόνην, Σωτήριον Γεωργούτσην καὶ τοὺς ἀστυφύλακας Νικόπουλον, Παν. Τούνταν, Δικαῖον Παπαδόγκωναν καὶ Χρ. Σταύρου.

Πράγματι στὶς 5.30′ τὸ πρωῒ τῆς 4-12-1944, 100 περίπου κομμουνισταὶ ἠξίωσαν ἀπὸ τὸ Διοικητὴ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀλλὰ πῆραν ἀρνητικὴ ἀπάντηση, ὁπότε ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ Ἀστυνομικὴ δύναμη ἠμύνθη μὲ θάρρος ἐπὶ μισὴ ὥρα, ὁπότε ἐξηντλήθησαν τὰ ἐλάχιστα πυρομαχικά. Τότε οἱ κομμουνισταὶ ἐσταμάτησαν γιὰ λίγο τὴν ἐπίθεση καὶ ἐζήτησαν νὰ παραδοθοῦν, ἄλλως θὰ ἀνετίνασσαν μὲ δυναμίτιδα τὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ καὶ θὰ σκότωναν τὸν Ὑπαστυνόμο Μιχαλίτση καὶ ἄλλους ἀστυνομικούς, τοὺς ὁποίους εἶχαν συλλάβει στοὺς δρόμους. Ὁ Διοικητὴς μὲ λύπη του καὶ γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἄσκοπη αἱματοχυσία ἐπέτρεψε στοὺς ἐλασῖτες καὶ μπῆκαν στὸ οἴκημα τοῦ Σταθμοῦ, παρέλαβαν τὰ ὅπλα, καὶ συνέλαβαν τὸν ἴδιον, τὸν ὁποῖον ἀπήγαγον ὡς ὅμηρον διασωθέντα κατόπιν ἀποδράσεως ἀπὸ τὸ στρατόπεδον Λαμίας ὅπου εἶχε ὁδηγηθῆ.

35. Στὶς 6 ἀκριβῶς τὸ πρωΐ τῆς 4-12-1944, ἰσχυρὴ δύναμη Ἐλασιτῶν ἀπὸ 100—150 κομμουνιστὰς πολὺ καλὰ ἐξωπλισμένους περιεκύκλωσε τὸ οἴκημα τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Ἀμέσως πῆγε στὸ Τμῆμα ὁ Ἀξιωματικὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ν. Λυριστὴς καὶ παρουσιάσθη στὸ Διοικητὴ Ἀστυνόμο Α' Διονύσιον Κολοτοῦρον, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐκηρύχθη κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὸν κάλεσε νὰ καθορίσῃ τὴ θέση του, συγχρόνως δὲ τὸν ρώτησε ἐὰν θὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Ὁ Κολοτοῦρος τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ Ἐλασῖτες θὰ ἐπετίθεντο καὶ αὐτὸς ἀμυνόμενος, θὰ ἐχρησιμοποίει τὰ ὅπλα ποὺ τοῦ ἔδωσεν ἡ Πατρίς.

Δ. ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΣ

Τότε ὁ αὐτοκαλούμενος Φρούραρχος Λυριστὴς ἐζήτησε τελεσιγραφικῶς τὴν παράδοση τῶν ὅπλων ἐντὸς 5 λεπτῶν τῆς ὥρας. Ὁ Κολοτοῦρος ἀπήντησε ἀμέσως ὅτι «τὰ ὅπλα θὰ τὰ πάρετε μόνον ὅταν πατήσετε στὰ πτώματά μας». Τότε ὁ Λυριστὴς ἀπεχώρησε καὶ ἀμέσως ἄρχισε ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος. Ἀμέσως οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ εὐψυχίαν καὶ θάρρος ἄρχισαν πυροβολοῦντες τοὺς στασιαστὰς διὰ τῶν αὐτομάτων πιστολίων καὶ τῶν ὅπλων. Ἡ μάχη ἐσυνεχίζετο ἐπὶ δύο περίπου ὥρες, κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ καλοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ παραδοθοῦν, ἐνῷ ἐκεῖνοι δὲν τοὺς ἀπαντοῦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ἀμυνθοῦν μέχρι τέλους.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασαν καὶ νέες δυνάμεις καὶ τὰ πυρὰ τῶν κομμουνιστῶν μὲ ὁπλοπολυβόλα, τυφέκια καὶ χειροβομβίδες ἦσαν καταιγιστικά, ἔτσι ποὺ μία ὁμάδα ἀπ' αὐτοὺς κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ στὴν εἴσοδο καὶ μὲ δυναμίτιδα νὰ ἀνατινάξῃ τὴν κεντρικὴ σκάλα καὶ νὰ προκληθοῦν σοβαρὲς καταστροφὲς καὶ τραυματισμὸς τῶν ὑπαλλήλων, ποὺ ἔπεσαν μαζὶ μὲ τὴ σκάλα καὶ καταπλακώθησαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηντλήθησαν τὰ πυρομαχικὰ χωρὶς νὰ καταφθάσῃ ἔξωθεν ἐνίσχυση ὅπως ἠλπίζετο. Ἔτσι παρὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν τὸ Τμῆμα τοῦτο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν. Ὁ Διοικητὴς Κολοτοῦρος συνελήφθη καὶ μὲ πρωτοφανῆ ἀγριότητα ἐχλευάσθη ἀπὸ τὸν ὄχλο τῶν κομμουνιστῶν, στοὺς ὁποίους ὅμως ἀπάντησε μὲ ἀνδρισμὸ ἀποκαλῶν αὐτοὺς ἐγκληματίας καὶ καθάρματα, ὁπότε καὶ τὸν δολοφόνησαν καταπατῶντας καὶ χορεύοντας πάνω του.

Γ. ΚΟΝΤΕΚΑΚΗΣ

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀστυνόμος Γ. Κοντεκάκης, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐδολοφονήθη. Στὴ μάχη αὐτὴ τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἐκτὸς τοῦ Κολοτούρου ποὺ εἶχε τραυματισθῇ, εἶχον τραυματισθῇ καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Γ. Καραγιάννης λίαν σοβαρῶς καὶ οἱ: Ὑπαστυνόμος Ἀντώνιος Κρητικίδης, Ἀνθυπαστυνόμος Γ. Δρυμιλῆς, Ὑπαρχιφύλαξ Ν. Αὐγουστῖνος, δόκιμος Ἀρχιφύλαξ Γ. Ξενάκης καὶ οἱ ἀστυφύλακες Χ. Κοσμᾶς καὶ Παντελῆς Δήμου.

Ἡ δύναμη τοῦ Τμήματος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης ἀποτελεῖτο ἀπὸ 28 ἀστυνομικούς.

Ἔτσι παρὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἄμυνα ἔπεσε τὸ Α' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα Πειραιῶς.

36. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τῆς 6—7 π.μ. τῆς 4-12-1944, ἰσχυρὲς δυνάμεις κομμουνιστῶν ἐπολιόρκησαν τὰ οἰκήματα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας, τοῦ Τμήματος Τροχαίας Κινήσεως, τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας, τῶν Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ', Ζ', Η', καὶ Θ', Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σταθμῶν Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη καὶ Καλλιπόλεως.

Π. ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ κομμουνισταὶ ὑπονόμευσαν μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες τά Ἀστυνομικὰ οἰκήματα καὶ κατόπιν ἀφοῦ μπῆκαν μέσα ἀξίωσαν τὴν παράδοσιν τῶν ὅπλων ἀπειλοῦντες ἀνατίναξη σὲ περίπτωση ἀρνήσεως. Καίτοι οἱ Διοικηταὶ ἀντέταξαν ἄρνησιν ἀρχικῶς, ἠναγκάσθησαν τελικὰ νὰ ὑποκύψουν στὴ βία γιατὶ οἱ δυνάμεις τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερες καὶ πλήρως ἐξωπλισμένες.

Στὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας οἱ κομμουνισταὶ ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικῶς, ὁπότε οἱ ἀστυνομικοὶ ἠμύνθησαν ἐνόπλως ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας, κατόπιν ὅμως πρὸ τοῦ ὄγκου τῶν ἐλασιτῶν ὑπέκυψαν φονευθέντος τοῦ Ἀρχιφύλακος Γυφτοπούλου.

37. Ἡ μόνη Ἀστυνομικὴ δύναμη τοῦ Πειραιῶς ποὺ κατώρθωσε ν' ἀμυνθῇ ἀποτελεσματικὰ καὶ νὰ διασώσῃ τὸν ὁπλισμό, ἦταν ἡ δύναμη τοῦ Τμήματος Ἐπιφυλακῆς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Ὑποδιοικητὴν τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμον Β' καὶ σήμερα Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' τάξεως κ. Βαλσάμην Παυλόπουλον.

Β. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κ. Παυλόπουλος ὅταν ἀντελήφθη ὅτι κομμουνισταὶ ἔνοπλοι καὶ μὲ κράνη εἶχαν καταλάβει ἐπίκαιρα σημεῖα κοντὰ στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ καθολοκληρίαν ἔλαβε θέσεις ἀμύνης. Ἐτοποθέτησε ἐνόπλους ἀστυφύλακας σ' ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας τοῦ Τμήματος. Τὴν φρούρηση τῆς εἰσόδου ἀνέθεσε στὸν Ἀνθυπαστυνόμο Παχυγιαννάκη Λυκ. μὲ τὸν ἀστυφύλακα Γαργαλᾶκο. Ἐπίσης στὴν πλατεία τοῦ Τινανείου Κήπου ἐτοποθέτησε τὸν Ὑπαρχιφύλακα Γρηγοριάδη Χρ., μὲ αὐτόματα ὅπλα καὶ μὲ τὴ ρητὴ ἐντολὴ ν' ἀνακόψουν κάθε κίνηση ἐλασιτῶν στὰς ὁδοὺς καὶ παρόδους γύρω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀντελήφθησαν τὶς προθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν νὰ ἀμυνθοῦν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπεχείρησαν ἀμέσως ἐπίθεση τοῦ Τμήματος τούτου, ἀναμένοντες προφανῶς ἐνισχύσεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Παυλόπουλος μὲ ἔμπιστα πρόσωπα συνεκέντρωσε θετικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς δυνάμεις τῶν ἐλασιτῶν καὶ ὅτι ὅλα τὰ Τμήματα τοῦ Πειραιῶς εἶχαν καταληφθῆ, ὁπότε ὁλόκληρη ἡ δύναμη τῶν κομμουνιστῶν θὰ τοῦ ἔκαμε συγκεντρωτικὴ ἐπίθεση. Ἐστάθμισε καλὰ τὰ πράγματα καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ μικρὴ

ἐκ 45 ἀνδρῶν δύναμή του ἐὰν παρέμενε στὸ οἴκημα καὶ ἡμύνετο θὰ ἐθυσιάζετο χωρὶς θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀμέσως τότε ἦλθε σὲ συνεννόηση μὲ τὴ Ναυτικὴ Διοίκηση ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα της στὸ Μέγαρο Βάττη. Ὁ Διοικητὴς τῆς Ναυτικῆς Βάσεως Πλοίαρχος τοῦ Β. Ν. κ. Γεωργόπουλος ἐνέκρινε νὰ ἐνταχθῇ στὴ δύναμή του τὸ Τμῆμα Ἐπιφυλακῆς.

Ἔτσι στὶς 9 π.μ. ὁ κ. Παυλόπουλος ἔκανε ἔξοδο, ἐνῷ δύναμη 100 περίπου ἐλασιτῶν ἄρχισε νὰ βάλλῃ ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν. Στὴ Ναυτικὴ Διοίκηση ὅπου ἐνετάχθη ἡ δύναμη αὐτὴ τῶν ἀστυνομικῶν, στὴν ὁποίαν προσετέθη καὶ ὁ τότε Ἀστυνόμος κ. Ἰωάννης Μάσβουλας, προσέφερε ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας γιατὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἀπέκρουσε ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐλασιτῶν ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ καταλάβουν οἰκήματα γύρω ἀπὸ τὸ Μέγαρο Βάττη. Κατὰ τὶς ἀντεπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν συνελήφθησαν καὶ τρεῖς ἐπαναστάται ὡπλισμένοι μὲ χειροβομβίδες καὶ 1 ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ΕΛΑΣ, ποὺ ἔφερε περίστροφο.

Οἱ κομμουνισταὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὸ Μέγαρο Βάττη χάρις στὴν αὐτοθυσία καὶ τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν ἀστυνομικῶν. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἡ Ναυτικὴ Διοίκηση (Μέγαρον Βάττη) ἐβάλλετο ἀπὸ τὴ ταράτσα τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τὸ ὁποῖο εἶχαν καταλάβει οἱ κομμουνισταὶ καὶ εἶχαν τοποθετήσει βαρειὰ πολυβόλα καὶ ὅλμους, ὁ Ἀστυνόμος κ. Βαλσάμης Παυλόπουλος μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ἔσπευσε πρὸς τὸ πολεμικὸ «Σαχτούρης» καὶ ἀνέφερε περὶ τῆς στενῆς πολιορκίας τῆς Ναυτικῆς βάσεως, καθὼς καὶ ὅτι αὐτὴ βάλλεται ἀπὸ τὴ ταράτσα τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Τότε ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἔβαλε κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν μὲ βαρειὰ πολυβόλα. Τὸ χτύπημα αὐτὸ τῶν κομμουνιστῶν εἶχε ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν περὶ τοὺς 120 καὶ νὰ χαλαρωθῇ ἡ ἐπίθεση κατὰ τῆς Ναυτικῆς βάσεως. Κατὰ τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ ἐτραυματίσθη ὁ Ἀστυνόμος κ. Παυλόπουλος ἀπὸ θραύσματα ὅλμου.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Τμήματος Ἐπιφυλακῆς Πειραιῶς, ποὺ μὲ τόσον ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία ἔδρασαν εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Ὑποδιοικητὴς Ἀστυνόμος Β' (νῦν Διευθυντὴς Β') Βαλσάμης Παυλόπουλος, 2) Ὑπαστυνόμος Εὐάγγελος Γεωργιάδης, 3) Ἀνθυπαστυνόμος Λ. Παχυγιαννάκης, 4) Ὑπαρχιφύλαξ Χρ. Γρηγοριάδης, 5) Ὑπαρχιφύλαξ Πασ. Θεολογίτης, 6) ἀστυφύλαξ Κ. Γκίρης, 7) ἀστυφύλαξ Εὐάγγελος Γαβριελᾶτος, 8) ἀστυφύλαξ Β. Κουβελῆς, 9) ἀστυφύλαξ Π. Ζαχαρόπουλος, 10) ἀστυφύλαξ Χ. Παπαδόπουλος, 11) ἀστυφύλαξ Ν. Γεωργίου, 12) ἀστυφύλαξ Σ. Μάζης. 13) ἀστυφύλαξ Σ. Παπαϊωάννου, 14) ἀστυφύλαξ Ν. Κοσμόπουλος, 15) ἀστυφύλαξ Β. Ἀλαφοῦζος, 16) ἀστυφύλαξ Ι. Λυμπέρης, 17) ἀστυφύλαξ Ἰάκωβος Μπακλῆς, 18) ἀστυφύλαξ Ἠλίας Μαντέλος, 19) ἀστυφύλαξ Σάββας Παπάζογλου, 20) ἀστυφύλαξ Σ. Σῶτος, 21) ἀστυφύλαξ Ε. Σταθᾶτος, 22) ἀστυφύλαξ Χ. Σωτηρόπουλος, 23) ἀστυφύλαξ Ν. Παππᾶς, 24) ἀστυφύλαξ Α. Στάης, 25) ἀστυφύλαξ Σ. Γιαννούλης, 26) ἀστυφύλαξ Α. Φραγκουδάκης, 27) ἀστυφύλαξ Γ. Βαμβάκης, 28) ἀστυφύλαξ Ι. Κατσούλης, 29) ἀστυφύλαξ Π. Μακρόπουλος, 30) ἀστυφύλαξ Π. Γιαννοσάτης, 31) ἀστυφύλαξ Κ. Πετρόγκωνας, 32) ἀστυφύλαξ Α. Παπαμικρός, 33) ἀστυφύλαξ Ι. Γαργαλᾶκος, 34) ἀστυφύλαξ Δ. Λεντῆς, 35) ἀστυφύλαξ Δ. Ἀναγνωστόπουλος, 36) ἀστυφύλαξ Δ. Δεμίρης, 37) ἀστυφύλαξ Ν. Γκότσης, 38) ἀστυφύλαξ Α. Παπακωστόπουλος, 39) ἀστυφύλαξ Γ. Λάϊος, καὶ 40) ἀστυφύλαξ Ι. Σταμουλάρης.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δύναμη αὐτὴ τοῦ Τμήματος Ἐπιφυλακῆς προσῆλθαν στὴ Ναυτικὴ Διοίκηση καὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγάς της καὶ ὁ 1) Ἀστυνόμος Η. Βολωνάκης, 2) Ἀστυνόμος Ἐμμ. Χειλάκης, 3) Ὑπαστυνόμος Η. Ἀθανασόπουλος, 4) Ἀρχιφύλαξ Π. Καλονάρος, 5) ἀστυφύλαξ Γ. Περδίκης, 5) ἀστυφύλαξ Δ. Πολυμενόπουλος, 7) ἀστυφύλαξ Ι. Τζουγιές, 8) ἀστυφύλαξ Η. Δασκαλόπουλος, 9) ἀστυφύλαξ Π. Γαργαλᾶτος, καὶ 10) ἀστυφύλαξ Γ. Κούβαρης. Αὐτοὶ ἐλλείψει ὁπλισμοῦ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας.

(Συνεχίζεται

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

8.—Ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι δι' εὐθανασίαν.
9.—Ἐκτελεστὴς τῆς εὐθανασίας.
10.—Νομικὴ ἄποψις τῆς εὐθανασίας.
—Ἐπίλογος.

***

8. Ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι δι' εὐθανασίαν.

Καὶ ἂν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ τεθῇ ζήτημα εὐθανασίας πάσχοντός τινος θὰ ἀπῃτεῖτο πρὸς τοῦτο ἡ ἐν ἐπιγνώσει συγκατάθεσις, α) τοῦ πάσχοντος, β) τῶν συγγενῶν αὐτοῦ καὶ γ) τῆς Πολιτείας. Θὰ ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων ἐν τοῖς κατωτέρω τὰ δικαιώματα ἑκάστου τῶν παραγόντων τούτων.

α) Ὁ πάσχων: Κυριώτατος ἴσως λόγος παρακωλύων τὴν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας εἶναι ἡ ἔλλειψις συναινέσεως τοῦ ἀρρώστου. Οὗτος δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τὴν προέχουσαν γνώμην περὶ τῆς ἰδίας του τύχης καὶ ἡ συναίνεσις αὐτοῦ δέον νὰ εἶναι ἀνεπιφύλακτος καὶ ἐνεπίγνωστος. Εἶναι ὅμως πλειστάκις ἀμφίβολον ἂν ὁ καρκινοπαθὴς ἢ ὁ φυματικὸς ἢ ὁ ἄλλην τινὰ βασανιστικὴν νόσον πάσχων, ὁ ἐπικαλούμενος τὸν θάνατον καθημερινῶς, ἐπιθυμῇ πράγματι ἐκ καρδίας αὐτόν. Κατὰ κανόνα ὁμοιάζει πρὸς τὸν γέροντα τῶν γνωστῶν ποιημάτων τοῦ Ζαλοκώστα, τοῦ Βηλαρᾶ καὶ ἄλλων ποιητῶν. Ὁ γέρων ἅμα εἶδε τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἀπέστειλε κατόπιν ἐπιμόνων ἐκκλήσεών του ὁ Θεός, ἐδήλωσε πρὸς αὐτὸν ὅτι τὸν ἐζήτει διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ πρὸς ἄρσιν βάρους τινός.

Ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν τῆς λευκῆς φυλῆς μάλιστα καὶ δὲν διστάζει οὗτος νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην του ταύτην.

Καὶ μετὰ τόσα βάσανα, λέγει ὁ λαός μας, πάλι ἡ ζωὴ γλυκειά 'ναι. Κατὰ τὸν Ὅμηρον, ὁ Ἀχιλλεὺς εὑρισκόμενος εἰς τὸν Ἅδην πρῶτος μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ μακαριζόμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, λέγει πρὸς αὐτὸν ὅτι θὰ ἐπροτίμα νὰ εὑρίσκεται ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἂς ἦτο δοῦλος πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, παρὰ νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ πάντων τῶν νεκρῶν.

Αἱ εὐχαὶ τῶν καρκινοπαθῶν καὶ τῶν ὁμοίων των ν' ἀποθάνωσι τὸ ταχύτερον εἶναι κατὰ κανόνα ἐπίπλαστοι, ἐν στιγμαῖς ἀπελπισίας ἐκφωνούμεναι. Ἐὰν πράγματι ἤρχοντο τὸν θάνατον θὰ τὸν ἐπετύγχανον διὰ τῆς αὐτοκτονίας, ταύτης δὲ μέσα εἶναι πρόχειρα εἰς πάντα.

Ἡ ἐλπὶς παραμένει πάντοτε κατὰ κανόνα εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι θεῖον δώρημα, ἄλλως πρὸ τῶν τόσων συχνῶν ἀντιξοοτήτων τῆς ζωῆς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων, ἀπελπιζόμενοι, θὰ ἐγκατέλιπον τὸν κόσμον αὐτοκτονοῦντες.

Ἵνα δώσωσιν οἱ καρκινοπαθεῖς, φυματικοὶ καὶ λοιποὶ τὴν ἀπαραίτητον συγκατάθεσίν των πρὸς εὐθανασίαν ἐν ἐπιγνώσει, θὰ ἔπρεπε διὰ διδασκαλίας νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἄνευ ἐλπίδος οὐδεμιᾶς θέσις αὐτῶν, τὴν τοιαύτην ὅμως διδασκαλίαν βεβαίως δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἰατρικὸς κόσμος. Ἄνευ δὲ ρητῆς ἐνεπιγνώστου συγκαταθέσεως τοῦ πάσχοντος ἡ ἐνέργεια τῆς εὐθανασίας δὲν θὰ διέφερε τῆς δολοφονίας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποφυγὴν διδασκαλίας τοῦ πάσχοντος περὶ εὐθανασίας ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ του, ὑπενθυμίζομεν χωρίον τι τοῦ «Περὶ Εὐσχημοσύνης» κεφαλαίου τοῦ Ἱπποκράτους.

Διδάσκων ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ Εὐσχημοσύνης τὰ καθήκοντα τοῦ ἰατροῦ

πρὸς τὸν πάσχοντα καὶ τὸν τρόπον κατηχήσεως τούτου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ συσταθέντων αὐτῷ καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἰδίων σφαλμάτων ἐπιλέγει: «Πρήσσειν δ' ἅπαντα ταῦτα ἡσύχως, εὐσταλέως, **μεθ' ὑπουργίης τὰ πολλὰ τὸν νοσέοντι ὑποκρυπτόμενον**, ἃ δὲ χρή, παρακελεύοντα ἱλαρῶς καὶ εὐδιεινῶς, σφέτερα δὲ ἀποτρεπόμενον, ἅμα μὲν ἐπιπλήσειν μετὰ πικρίης καὶ ἐντάσεως, ἅμα δὲ παραμυθέεσθαι μετ' ἐπιστροφῆς καὶ ὑποδέξιος, μηδὲν ὑποδεικνύντα τῶν ἐσομένων ἢ ἐνεστώτων αὐτέοισι». Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου συνάγεται ὅτι ὁ ἰατρὸς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἀποκαλύπτῃ εἰς τὸν πάσχοντα τὴν βαρεῖαν του κατάστασιν καὶ δὴ ὅταν εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ συζητεῖται ἡ ἐφαρμογὴ εὐθανασίας.

β) Οἱ συγγενεῖς. Ἡ ἑτέρα μερίς, ἥτις θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχῃ γνώμην προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας πάσχοντός τινος εἶναι οἱ συγγενεῖς καὶ δὴ οἱ στενοί. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι κατὰ κανόνα αἱ ἐπικλήσεις τῶν συγγενῶν πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς εὐθανασίας προέρχονται ἐξ ἀγνοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπως ὁ συγγενής των ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἐλπὶς ζωῆς ὑπάρχει δι' αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ νόμισμα παρουσιάζει καὶ ἑτέραν ὄψιν, ἔστω καὶ σπανίως ἐμφανιζομένην, ἐκείνην καθ' ἣν οἱ συγγενεῖς ἐπισπεύδουσι τὴν εὐθανασίαν πρὸς ἰδίαν κυρίως ἀνακούφισιν, ἠθικὴν καὶ οἰκονομικήν, ταχέως κουρασθέντες ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν δαπανῶν εἰς ἃς ὁ ἄρρωστος ἐμβάλλει αὐτοὺς καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν βασάνων, τὰς ὁποίας οὗτος ὑφίσταται. Ὅπερ δὲ τὸ φοβερώτερον, δὲν θὰ ἔλιπον ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἐπέσπευδον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εὐθανασίας πρὸς ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἀπόκτησιν ἰδίων ὠφελημάτων, κληρονομικῶν κυρίως ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν.

γ) Ἡ Πολιτεία. Κατόπιν τῆς συγκινήσεως τὴν ὁποίαν προκαλεῖ εἴτε λογοτεχνικὸν ἢ φιλοσοφικὸν ἔργον, εἴτε ἡ γνῶσις αὐθαιρέτου ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας ὑπὸ ἰδιώτου, ἢ ἰατροῦ, ἐγείρεται συχνὰ τὸ ζήτημα τῆς νομοθετικῆς κατοχυρώσεως τοῦ δικαιώματος ἐνεργείας εὐθανασίας καὶ ὑποβάλλονται ἑκάστοτε εἰς τὰς Βουλὰς Κρατῶν πρὸς ψήφισιν νομοσχέδια κατάλληλα κατὰ τοὺς συντάκτας αὐτῶν. Τοιαῦτα σχέδια νόμων ὑπεβλήθησαν εἰς διαφόρους Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς Ἀγγλίαν, Γερμανίαν, Ρωσσίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Οὐδαμοῦ ὅμως ἀφέθη διὰ νόμου ἀτιμώρητος ἡ ἐνέργεια εὐθανασίας ἐπὶ πάσχοντος.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κρύφα, οὕτως εἰπεῖν, ἐνεργουμένης εὐθανασίας, τὴν ὁποίαν, ἔστω καὶ δικαιολογημένην, δὲν δύναται ἡ Πολιτεία νὰ ἀνεχθῇ, οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ συστήματος συνιστῶσιν ὅπως εὐθανασία ἐνεργεῖται μόνον κατόπιν αἰτήσεως ἀδείας παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπὶ προηγουμένῃ συγκαταθέσει τοῦ πάσχοντος, ὡς καὶ τῶν συγγενῶν του. Τὴν ἀπόφασιν δὲ περὶ ἐκτελέσεως εὐθανασίας θὰ κρίνῃ ἰατρικὸν συμβούλιον ἐκ πλειόνων ἰατρῶν καὶ δὴ ἑνὸς ἰατροδικαστοῦ καὶ ἄλλου, εἰδικότητος σχετικῆς πρὸς τὴν νόσον τοῦ ἀρρώστου. Εὐνόητον ὅτι τοιούτου συμβουλίου ἀπαραίτητον μέλος θὰ ὤφειλε νὰ εἶναι ὁ θεράπων ἰατρὸς τοῦ πάσχοντος.

Καὶ ἂν ὅμως ἐγίνοντο ταῦτα θὰ ἐδημιουργεῖτο τραγέλαφος ἐκ τῆς διαφόρου ἀντιλήψεως τῶν κρινόντων, ἰατρῶν τε καὶ συγγενῶν. Λόγῳ διαφορᾶς χαρακτῆρος, ἠθικῆς ὑποστάσεως, θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, δὸς δ' εἰπεῖν, καὶ οἰκονομικῶν διὰ τοὺς συγγενεῖς συμφερόντων, θὰ ἐνεφανίζετο κατὰ τὸ συμβούλιον ἀσυμφωνία πλήρης, μὴ κατοχυροῦσα νομικῶς τὴν ἐκτέλεσιν εὐθανασίας. Ἀφίνοντες τὴν δρᾶσιν τῶν συγγενῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ περιοριζόμενοι εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ γνωμοδοτοῦντος ἰατροδικαστοῦ θὰ ἀνέφερον ὅτι ἐγὼ προσωπικῶς δὲν θὰ ἐτασσόμην κατὰ κανόνα ὑπὲρ τῆς εὐθανασίας, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον θὰ ἀνελάμβανον τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης. Θὰ συνίστων ὅμως διακοπὴν τῶν διαφόρων καρδιοτονοτικῶν φαρμάκων καὶ τὴν χορήγησιν μόνον ἀνακουφιστικῶν μέσων, ἐὰν τοιαῦτα ὑπάρχουν.

Ἄλλος ὅμως ἰατροδικαστής, διαφόρου τῆς ἰδικῆς μου ἰδιοσυγκρασίας, ἴσως καὶ μείζονος ἀποφασιστικότητος, θὰ συνίστα ἀσμένως τὴν ἐνέργειαν εὐθανασίας πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ πάσχοντος καὶ τοῦ περιβάλλοντός του. Ἐν πάσῃ ὅμως περι-

πτώσει οἱ ὑπὲρ τῆς εὐθανασίας γνωμοδοτοῦντες ἰατροὶ δέον νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι παρὰ τὸν πάσχοντα ὑποφέρουν ψυχικῶς καὶ οἱ συγγενεῖς του, τὸ φίλτρον δὲ αὐτῶν θὰ ὠθῇ αὐτοὺς νὰ θεωροῦν τοῦ λοιποῦ τὸν ἰατρόν, τὸν συμβουλεύσαντα τὴν εὐθανασίαν καὶ κατὰ μείζονα λόγον τὸν ἐκτελέσαντα αὐτήν, ὡς φονέα. Εἰς τοὺς συγγενεῖς, ὡς εἰς πάντα, παραμένει πάντοτε ἡ ἐλπίς, καὶ θὰ φαντάζωνται ὅτι ἐὰν παρέτεινον, ἔστω καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, τὴν ζωὴν τοῦ προσφιλοῦς των, θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ σωθῇ διὰ νέας τινος θεραπείας, ὡς εἶναι αἱ ἑκάστοτε διαφημιζόμεναι, ὡς ἐπ' ἐσχάτων τὸ περιβόητον κίτρινον ὑγρὸν ποτοποιοῦ τινος.

Δὲν θὰ θέλουν λοιπὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ δι' εὐθανασίας ἐκτελεσθέντος, οὔτε νὰ ἴδουν, οὔτε νὰ ἀκούσουν τὸ ὄνομα τοῦ συμβουλεύσαντος τὴν εὐθανασίαν ἰατροῦ, πολὺ δὲ μᾶλλον ἂν οὗτος ἐνήργησεν αὐτήν. Τοιαύτη ἀπέχθεια τῶν συγγενῶν παρατηρεῖται ἐναντίον τοῦ θεράποντος ἰατροῦ καὶ ὅταν οὐδὲν παράπονον ἔχουσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον διότι αἱ φροντίδες του, τὰς ὁποίας ἀναγνωρίζουν, δὲν ἴσχυσαν νὰ διασώσουν τὸν ἄρρωστον. Ἐπὶ τούτου ἀναφέρω ὅ,τι ἐν τῇ Ἰατρικῇ Δεοντολογίᾳ μου ἀνέφερον, σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπὸ οἰκογενείας τινὸς ἐγκατάλειψιν τῶν μέχρι τοῦδε οἰκογενειακοῦ ἰατροῦ: «Οἱ λόγοι τῆς ἐγκαταλείψεως ἰατροῦ τινος ὑπὸ πιστοῦ μέχρι τοῦδε πελάτου εἶναι ἑκάστοτε διάφοροι: Ὁ συχνότερος εἶναι ἂν θάνατος ἐπῆλθεν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ νοσηλευθέντα. Καὶ ἂν δὲν θελήσωσι νὰ θεωρήσωσι τὸν ἰατρὸν ὑπόλογον τοῦ δυστυχήματος, τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἴσχυσε νὰ διασώσῃ τὸν πάσχοντα ἀρκεῖ ὅπως οὐδέποτε πλέον μετακαλέσουν αὐτόν. Γονεῖς θανόντος καὶ ἂν δὲν ἔχωσι παράπονον κατὰ τοῦ ἰατροῦ δὲν καλοῦσιν αὐτὸν δοθείσης ἀφορμῆς, διότι ἡ παρουσία του ἀναμιμνήσκει εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπολεσθεῖσαν φιλτάτην ὕπαρξιν». Ἐὰν τοιαύτης ἀφορμῆς ἐγκατάλειψις τοῦ ἰατροῦ ὑπὸ τῶν πελατῶν του γίνεται ἐπὶ νόσων, καθ' ἃς, κανονικῶς, εὔτως εἰπεῖν, ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τὴν κακοφημίαν τοῦ ἰατροῦ, τοῦ συμβουλεύσαντος τὴν εὐθανασίαν, πολὺ δὲ περισσότερον ἂν καὶ ἐξετέλεσε ταύτην.

9. Ἐκτελεστὴς τῆς εὐθανασίας.

Ἐὰν φαντασθῶμεν ὅτι ἡ Πολιτεία ἀπεδέχετο καὶ ἐνομιμοποίει, ὑπὸ ὅρους βεβαίως, τὴν εὐθανασίαν, θὰ ἠγείρετο τὸ ζήτημα εἰς τίνα θὰ ἀνετίθετο ἡ ἐνέργεια ταύτης καὶ διὰ τίνων μέσων. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔργον ἰατροῦ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ εὐθανασίας πάσχοντος, ἰατρὸς δὲ ἢ ἰατροὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ ἐκτελέσεως εὐθανασίας. Τοῦτο ἄλλως τε ὑπεστήριξεν, ὡς εἴπομεν, ὁ Bacon καὶ οἱ μετέπειτα ὑποστηρικταὶ τῆς εὐθανασίας. Δὲν ἀποδεχόμεθα, ἡμεῖς προσωπικῶς, τὴν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐκτέλεσιν τῆς νομίμως ἀποφασισθείσης ἐκτελέσεως εὐθανασίας. Συζητῶν πρὸ ἔτους ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» (τεῦχος 17, 1954), τὰ μέσα ἐκτελέσεως τῆς νομίμως ἐπιβληθείσης εἴς τινα θανατικῆς ποινῆς, ἀνέφερον ὅτι μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ἡ δι' ἐνέσεως δηλητηρίου τινὸς θανάτωσις τοῦ θανατοποινίτου καὶ προσέθετον τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ἡ προτίμησις τῆς Πολιτείας ἐστρέφετο πρὸς τὴν δι' ἐνέσεως εἰσαγωγὴν δηλητηρίου, ἡ πρᾶξις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἰατρόν, τὸν τῆς φυλακῆς ἢ ἄλλον. Ἂς ἐκλεγῇ οἱονδήποτε ἄλλο πρόσωπον πλὴν τοῦ ἰατροῦ. Ἀποστολὴ τοῦ ἰατροῦ εἶναι ἡ ἐνέργεια ἐνέσεων πρὸς διάσωσιν ἢ ἀνακούφισιν τοῦ ἀρρώστου, οὐχὶ δὲ ἡ ἐνέργεια ἐνέσεων πρὸς θανάτωσίν τινος, ἔστω καὶ τοῦ εἰδεχθεστέρου κακούργου. Τοιαύτη ἐνέργεια θὰ ἐστιγμάτιζε τὴν ἱερότητα τῆς Ἰατρικῆς καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἰατροὶ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐξανίσταντο κατὰ τοιαύτης ὑποχρεώσεως. Θεσπιζομένης τῆς δι' ἐνέσεως δηλητηριωδῶν φαρμάκων ἐκτελέσεως τῶν θανατοποινιτῶν ἡ Πολιτεῖα θὰ ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ, ὡς διὰ τὴν λαιμητόμον τὸν δήμιον, ἕτερον πρόσωπον πάντως οὐχὶ ἰατρόν». Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀνέθετον τὴν διὰ κωνείου θανάτωσιν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ Φαίδωνι αὐτοῦ ἀποκαλούμενον «ἄνθρωπον». Καὶ προκειμένου περὶ εὐθανασίας ἂς ἀνατεθῇ ἡ ἐκτέλεσις ταύτης εἰς οἱονδήποτε ἄλλον πλὴν τοῦ ἰατροῦ.

10. Νομικὴ ἄποψις τῆς εὐθανασίας.

Ἡ δι' εὐθανασίαν θανάτωσις ἀνθρώπου τινὸς πάσχοντος ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἀνθρωποκτονία καὶ ὡς τοιαύτη ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ἑλληνικοῦ Κώδικος. Ὁ νῦν ὅμως ἰσχύων νέος Ποινικὸς Κῶδιξ καθορίζει τὴν πρὸς εὐθανασίαν ἀνθρωποκτονίαν ὡς ἰδιώνυμον ἔγκλημα καὶ δι' αὐτὸ ἀφιερεῖ τὸ ἄρθρον 300, ἔχον ὡς ἑξῆς.

«300. Ἀνθρωποκτονία ἐν συναινέσει: Ὅστις ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν ἐπὶ τῇ σπουδαίᾳ καὶ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τοῦ παθόντος καὶ ἐξ οἴκτου πρὸς αὐτόν, ἀνιάτως πάσχοντα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως».

Ἀντιδιαστέλλει οὕτω ὁ Νόμος τὴν πρὸς εὐθανασίαν ἀνιάτως πάσχοντος ἀνθρωποκτονίαν ἀπὸ πάσης ἄλλης, δι' οἱονδήποτε λόγον γενομένης ὁπότε ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 299 καθ' ὅ: «Ὅστις ἐκ προθέσεως ἀπέκτεινεν ἕτερον τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἰσοβίου καθείρξεως, 2. Ἐὰν ἡ πρᾶξις ἀπεφασίσθη καὶ ἐξετελέσθη ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς προσκαίρου καθείρξεως».

Ὁ νέος ἡμῶν Ποινικὸς Κῶδιξ παρηκολούθησεν ἐν τῷ θέματι τῆς εὐθανασίας τὸ πνεῦμα νέων ἰδεῶν, ἐφαρμοσθεισῶν εἰς ἄλλας χώρας, αἵτινες ἐθεώρησαν τὴν πρὸς εὐθανασίαν ἀνθρωποκτονίαν ἰδιώνυμον ἔγκλημα, ἠπιωτέρας τιμωρίας ἄξιον. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ ἡ δι' εὐθανασίαν ἀνθρωποκτονία καταστῇ ἰδιώνυμον ἔγκλημα ἀνεζητοῦντο ἐλαφρυντικὰ καὶ ὁ φονεὺς κατεδικάζετο ἐλαφρότερον ἢ καὶ ἀπηλλάσσετο ἐντελῶς ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ἐκ τῶν ἀγορεύσεων τῶν συνηγόρων συγκινηθέντος δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν εἴτε τῶν ἐπὶ ἀνθρωποκτονίας βαρειῶν ὁπωσδήποτε ποινῶν, εἴτε τῆς πλήρους ἀθῳώσεως, οἱ νέοι Ποινικοὶ Κώδικες, ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος, χαρακτηρίζουσι τὴν πρὸς εὐθανασίαν ἀνθρωποκτονίαν ὡς ἰδιώνυμον ἔγκλημα.

Δὲν ἠθέλησεν οὕτω ἡ Πολιτεία νὰ ἀδιαφορήσῃ ἐντελῶς καὶ νὰ ἀφήσῃ ἀνεξέλεγκτον καὶ πλήρως ἀτιμώρητον τὴν πρὸς εὐθανασίαν ἀνθρωποκτονίαν. Τιμωρεῖ ταύτην ἀλλ' ἠπιώτερον. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι νῦν οἱ ἐκτελοῦντες ἀνθρωποκτονίαν δι' εὐθανασίαν θὰ παραπέμπωνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 300, εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ συνεπῶς θὰ δικάζωνται ὑπὸ τακτικῶν δικαστῶν, ὀλιγώτερον εὐσυγκινήτων πρὸς τὰς ἀγορεύσεις τῶν συνηγόρων ἢ οἱ ἔνορκοι καὶ τὸ ἀκροατήριον, δεικνύει τὴν φροντίδα τοῦ νομοθέτου πρὸς χαλιναγώγησιν ροπῆς πρὸς εὐκολωτέραν τοῦ δέοντος ἐκτέλεσιν εὐθανασίας.

Παρ' ἡμῖν δὲν γνωρίζω δίκην διεξαχθεῖσαν κατά τινος ἐκτελέσαντος ἀνθρωποκτονίαν πρὸς εὐθανασίαν. Ἐπὶ περιπτώσεώς τινος, ἣν πρὸ ἐτῶν παρετηρήσαμεν καὶ ἣν ἀνεφέραμεν ἐν ἀρχῇ, ὁ φονεύσας τὴν καρκινοπαθῆ μητέρα του ηὐτοκτόνησεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς μητρός του καὶ δὲν παρέστη ἀνάγκη διώξεως αὐτοῦ. Ἐν τῇ ξένῃ ὅμως, ἱκαναὶ ἐκδικάσεις ἀνθρωποκτονίας ἀναφέρονται καί τινων τούτων γίνεται μνεία εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Λαδᾶ, ἣν ἀνεφέραμεν ἐν ἀρχῇ.

Τὰ νομικὰ ζητήματα τὰ δυνάμενα νὰ προκύψωσιν ἐπὶ ἐνεργείας εὐθανασίας, πλὴν τῆς τιμωρίας τοῦ φονέως, εἶναι ποικίλλα, δὲν δύνανται δὲ νὰ ἀναπτυχθῶσι παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ. Σημειοῦμεν ἁπλῶς ὅτι ἐὰν ὁ φονεὺς εἶναι καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ δι' εὐθανασίαν φονευθέντος, θὰ ἐγερθῇ ζήτημα ἐὰν οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ τὰ κληρονομικὰ δικαιώματά του.

Ἐπίλογος.

Συνοψίζοντες τὰ ἀνωτέρω, φρονοῦμεν ὅτι ἐὰν ἡ ἐνέργεια εὐθανασίας εἶναι ἐνδεδειγμένη εἰς περιπτώσεις τινὰς καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀνεκτή, διὰ τὰ δεινὰ ὅμως, ἅτινα εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐμφανίζωνται ἐκ τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀνεξελέγκτου ἐνεργείας αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ τὸν ἔλεγχον τῆς Πολιτείας διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Δικαιοσύνης. Ἐπαναλαμβάνομεν δὲ ὅτι ὁ ἰατρὸς οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐκτελεστὴς εὐθανασίας.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΣ;

'Υπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Ψυχικὰ ἐρτσιανὰ κύματα.

Πρόγνωσις δολοφονίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ Θ. Δεληγιάννη.

***

Ψυχικὰ ἐρτσιανὰ κύματα.

Μιὰ ἀληθινὰ περιεργοτάτη μορφὴ Τηλεπαθείας, ἡ ὁποία ἐπιπολαίως κρινομένη μπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐμφάνισις νεκροῦ ἐπιζητοῦντος ἄλλοτε μὲν νὰ σώσῃ ἕνα ἀθῷον, ἄλλοτε δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φονέα του, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὴν 28 Αὐγούστου 1925 εὑρέθη παρὰ τὸ χωρίον Καπουτσῆδες τῆς Θεσσαλονίκης τὸ πτῶμα ἑνὸς τσοπάνη, τοῦ Σ. Παργιανᾶ, τὸ ὁποῖον ἐφύλατταν ἀγρύπνως καὶ μὲ συγκινητικὴν πιστότητα τὰ τέσσερα μαντρόσκυλλά του. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσαν οἱ ἁρμόδιοι νὰ τὰ ἀπομακρύνουν, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις καὶ τέλος ἡ ταφή.

Κατόπιν προχείρων ἀνακρίσεων, συνελήφθησαν ὡς ὕποπτοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων προέκυψαν ἀβέβαιαι ἐνδείξεις δύο ἄλλοι τσοπάνηδες.

'Ολίγας ἡμέρας ὅμως μετὰ τὸν φόνον ὁ ἀδελφὸς τοῦ δολοφονηθέντος Παργιανᾶ τὸν εἶδε στὸ ὄνειρόν του καταματωμένον, νὰ τοῦ λέγῃ:

—"Ακουσε! Δὲν μὲ ἐσκότωσαν αὐτοὶ ποὺ ἔπιασαν...ἀλλὰ ὁ Σ. Σέρβος ἢ 'Αρσάκης μαζὶ μ' ἕνα βλαχοποιμένα καὶ μοῦ πῆραν εἴκοσι ναπολεόνια, ποὺ εἶχα...Τὰ σκυλλιά μου ὅμως τοὺς ἐσυγύρισαν καλὰ καὶ θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ γιατρευθοῦν οἱ δαγκωματιές, ποὺ τοὺς ἔχουν κάμει...

'Ο ἁπλοϊκὸς τσοπάνης διηγήθη τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ ὄνειρον στοὺς φίλους του, ἐδίστασε ὅμως νὰ κάμῃ τὴν χρῆσιν του ἐπισήμως.

'Επὶ τέλους ἐπείσθη ἀπὸ διαφόρους ποὺ τὸν ἤκουσαν, νὰ τὸ καταθέσῃ στὸν ἀνακριτὴν κ. Μουντάκην, ποὺ εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος.

'Ελπὶς Παυλάτου, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τηλεπαθητικὰ μέντιουμ τῆς «'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν».

'Ο ἀνακριτής, περίεργος ἀπὸ ὅ,τι ἤκουσε, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ μήπως τυχὸν διὰ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ καταγγελθέντος Σέρβου ἀνεκάλυπτε νέα τεκμήρια καὶ τὸν ἐκάλεσε ν' ἀνακριθῇ.

Πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ὅμως ἤκουσε μόλις τὸν ἐπίεσε, νὰ ὁμολογῇ τὸ ἔγκλημα, ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ στὸ σῶμα του οἱ ἀνοικτὲς ἀκόμη δαγκωματιὲς τῶν σκυλλιῶν...

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χάρις στὸ ὄνειρον, ἐσώθησαν οἱ ἀδίκως συλληφθέντες καὶ ἐσαφηνίσθη τὸ ἔγκλημα.

Στὴν περίπτωσιν, λοιπόν, αὐτὴν πράγματι ἡ εὐκολωτέρα καὶ ἀληθοφανεστέρα ἐξήγησις εἶναι ὅτι ὁ νεκρὸς ἐνεφανίσθη ἐν ὀνείρῳ στὸν κοιμώμενον ἀδελφόν του, διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀθῴους καὶ διὰ νὰ καταγγείλῃ τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον.

Ἐὰν ὅμως παραδεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, ἔρχεται ἀμέσως ἡ ἑξῆς λογικὴ ἀπορία :

Ἐὰν οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν τόσον εὔκολα μὲ τοὺς ζῶντας, διατὶ τόσα ἐγκλήματα νὰ παραμένουν ἀνεξιχνίαστα καὶ τόσοι ἔνοχοι ἀτιμώρητοι;... Γιατὶ οἰκογένειαι ὁλόκληροι νὰ δυστυχοῦν, διότι δὲν μποροῦν νὰ μάθουν ποὺ ἔχει τὴν διαθήκην του ἀποθανὼν συγγενής των ἢ ποῦ ἔκρυψε τὰ χρήματά του; Ὑπῆρξαν, καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη, στὴν κοινωνίαν μυστικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξηρτᾶτο ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ ἀκόμη ἀτόμων. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἀνεκαλύφθησαν καὶ ποτὲ ἴσως δὲν θ' ἀνακαλυφθοῦν.

Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο τόσον ἁπλοῦν, ἂν ὁ δολοφονηθεὶς ἤρχετο ἀμέσως στὸν ὕπνον τῶν ἰδικῶν του ἢ τοῦ ἀνακριτοῦ νὰ φανερώσῃ τὸν ἔνοχον ἢ ὁ ἀποθανὼν νὰ καθορίσῃ ποῦ ἔκρυψε τὰ χρήματά του ἢ ποῦ ἔβαλε τὴν διαθήκην του!... Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν ἡ ζωὴ θὰ ἁπλοποιεῖτο καταπληκτικά.

Κανεὶς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα ἢ νὰ ἀπατήσῃ, καὶ τὰ δικαστήρια θὰ ἦσαν σχεδὸν περιττά.

Ἀκόμη δέ, ἐπειδὴ φυσικὰ κάποια ἄϋλος πνευματικὴ ζωὴ μετὰ θάνατον πρέπει νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῆς πεζῆς ὑλικῆς ποὺ ζῶμεν ἡμεῖς—τὸ βεβαιώνουν δὲ ἀπολύτως οἱ ἀγαθοὶ πνευματισταί—, τότε δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν μυστήρια καὶ προβλήματα στὰς ἐπιστήμας.

Ἡ ἰατρικὴ δὲν θὰ ἔπρεπε νἄχῃ ἀθεράπευτα νοσήματα, ἡ Χημεία καὶ ἡ Φυσικὴ θὰ ἔλυναν ὅλα τὰ προβλήματά των καὶ θὰ ἀνεστάτωναν τὴν κοινωνικὴν ζωήν, ὅλοι οἱ κρυμμένοι θησαυροὶ θ' ἀνευρίσκοντο καὶ τέλος ἡ ἀποσαφήνισις τοῦ ζητήματος τῆς ἀθανασίας εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του μὲ ἀποδείξεις ἀδιαμφισβητήτους, θὰ ἐπέτρεπαν στὸν ἄνθρωπον νὰ ἑτοιμάζῃ ἀνέτως τὰ μπογαλάκια του τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ ν' ἀποχαιρετᾷ ἀπαθέστατα τοὺς οἰκείους του, διὰ νὰ μετατεθῇ στὴν ἄλλην καλλιτέραν ζωήν.

Ἀτυχῶς, τίποτε δὲν συμβαίνει ἀπ' ὅλα αὐτά!... Τὰ δικαστήρια ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ μάλιστα, ἐνίοτε ἕνεκα ἐλλείψεως ἀποδείξεως, ἀφήνουν ἐλευθέρους κακοποιοὺς ἢ στέλνουν στὴν ἀγχόνην ἀθῴους...

Ἡ Ἰατρικὴ ἔχει καὶ θἄχῃ νοσήματα ἀνίατα, ἡ Χημεία καὶ ἡ Φυσικὴ προσπαθοῦν νὰ ξεσκαλίσουν μὲ τὸ βελόνι τὸν γρανίτην τῶν κρυμμένων μυστηρίων τῆς φύσεως, οἱ κρυμμένοι θησαυροὶ μόνον ἀπὸ καμμιὰν σύμπτωσιν ἔρχονται στὸ φῶς καὶ ἡ προσέγγισις τοῦ θανάτου κάνει νὰ τρέχουν σύγκρυα στὸ ραχοκόκκαλο τῶν θνητῶν...

Δὲν εἶναι, λοιπὸν φυσικώτερον νὰ ζητήσωμεν τὴν ἄλλην ἐξήγησιν;...

Ὅτι δηλαδὴ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παργιανᾶ ἔτυχε νὰ εἶναι μέντιουμ, νὰ ἔχῃ διαισθητικὰς ἰδιότητας καὶ εὑρισκόμενος στὴν νάρκην τοῦ ὕπνου, ἐδέχθη τηλεπαθικῶς τὰς σκέψεις τοῦ δολοφόνου;...

Πράγματι δὲ αὐτός, βασανιζόμενος εἴτε ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως, εἴτε ἀπὸ τὴν ζωηρὰν ἀκόμη ἐντύπωσιν τοῦ φόνου, φυσικὸν εἶναι εἰς στιγμὰς ἀϋπνίας νὰ ἐσυλλογίζετο ἐντόνως ὅλην τὴν σκηνήν, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶχε καὶ μερικὰς ἀναμνήσεις ἀπ' αὐτήν, ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἡσυχάσῃ; Τὰ δαγκώματα τῶν σκυλιῶν, τὰ ὁποῖα ἔμεναν ἀκόμη ἀνεπούλωτα, καὶ φυσικὰ θὰ τὸν ἐπονοῦσαν.

Ἐνῷ, λοιπὸν ἐνοχλούμενος ἀπὸ τοὺς πόνους αὐτούς, ἐστριφογύριζε στὸ κρεβάτι του, συλλογιζόμενος τὴν σκηνὴν τοῦ φόνου, αἱ σκέψεις του ἐκπέμπουσαι **Ψυχικὰ ἐρτσιανὰ κύματα** ηὗραν κατάλληλον δέκτην τὸν ἀδελφὸν τοῦ δολοφονηθέντος.

Τὸ **'Υποσυνείδητον** τοῦ κοιμωμένου—ἡ ἀντέννα ἢ τὸ πλαίσιον, νὰ ποῦμε, τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ραδιοδέκτου—μετέδωσε τὴν ἐντύπωσιν στὸν ἐγκέφαλον. 'Αλλὰ ὁ ἐγκέφαλος, ὅπως εἴπαμεν καὶ ἄλλοτε, εἶνε ὄργανον τρομερὰ συμβολικόν. Κάθε ἐντύπωσιν, ποὺ δέχεται ἀπὸ τὴν **ἀντένναν—'Υποσυνείδητον**, τὴν ντύνει, ἴσως ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν μακρυνῶν κληρονομικοτήτων, μὲ διαφορετικὰ ροῦχα, πάντοτε δὲ σχεδὸν τήν παρουσιάζει μὲ συμβολικὴν μορφήν.

'Εδῶ τὴν ἔντυσε μὲ τὰ ροῦχα τοῦ δολοφονηθέντος ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ ἐκθέσῃ ὡς ἰδικάς του ὄχι μόνον τὰς σκέψεις τοῦ δολοφόνου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνόχλησίν του ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν σκυλλιῶν.

Αὐτή, τουλάχιστον, ἡ ἐξήγησις εἶναι φυσικωτέρα καὶ συμφωνοτέρα πρὸς τὴν λογικήν.

***

Πρόγνωσις δολοφονίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ Θ. Δεληγιάννη.

'Ο εἰσαγγελεὺς κ. Α. Ρηγανᾶκος μοῦ κατέθεσε, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1926, τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιον, ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸ ταυτόχρονο τεῦχος τῶν «Ψυχικῶν ἐρευνῶν» :

—Γνωστή μου κυρία, ὑστερικῆς κράσεως καὶ ἡλικίας 22 περίπου ἐτῶν, προσεβάλλετο συχνὰ ὑπὸ κρίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν περιέπιπτε εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν.

Λοιπόν, ἀρκετὰς ἡμέρας πρὸ τῆς δολοφονίας τοῦ πρωθυπουργοῦ Δεληγιάννη, ἐνῷ εὑρίσκετο στὴν κατάστασιν αὐτήν, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:— Πώ! πώ!... Τί στέφανα...τί κόσμος!...καί, ἐρωτηθεῖσα, ἀπήντησε ὅτι βλέπει τὴν κηδείαν τοῦ Δεληγιάννη στὴν ὁδὸν Σταδίου, ἀκριβῶς δὲ μὲ τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίαζε, τὸ ἄπειρον πλῆθος καὶ ἡ ἀπειρία τῶν στεφάνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πραγματικῆς κηδείας.

Τότε δὲν ἔδωσα προσοχὴν στὰ λεγόμενά της καὶ μόνον ὑπὸ τύπον ἀστείου συνέστησα στὸν τότε Νομάρχην Λακωνίας κ. 'Αντώνιον Παπαπᾶνον, νὰ μὴ ζητῇ μετάθεσιν ἐκ Γυθείου, διότι θ' ἀποθάνῃ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ καταργήσῃ ὡρισμένας Νομαρχίας καὶ Πρωτοδικεῖα, ὅπως πράγματι ἐσκόπευε νὰ κάμῃ.

Καὶ στὴν περίστασιν λοιπὸν αὐτήν, ὅπως καὶ στὸ ὄνειρον Παργιανᾶ, ἡ ὑστερική, προσβληθεῖσα ἀπὸ κρίσιν καὶ εὑρισκομένη ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθῆκας (ἐλάττωσιν τοῦ ἐνσυνειδήτου) ἐχρησίμευσαν ὡς δέκτης στὰς σκέψεις τοῦ δολοφόνου Κωσταγερακάρη, ὅστις ἐσχεδίαζε τὴν πρᾶξιν.

Πάλιν δὲ καὶ ἐδῶ ὁ ἐγκέφαλος ἐσυμβόλισε τὴν ἐντύπωσιν, τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν μὲ ἁπλουστέραν μορφήν.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος θὰ ἴδωμεν τὴν ἐξήγησιν τῆς περιπτώσεως αὐτῆς.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ INTERPOL

(ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ)

Ὑπὸ JAN. FLEMING (εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐφημερίδος Sunday Times) κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΜΩΡΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Εἰσαγωγή.
2.—Λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν.
3.—Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Σκότλαντ Γιάρδ.
4.—Παρακεχαραγμένα τσέκς.
5.—Ληστεῖαι τραπεζῶν.
6.—Ἔγκλημα καὶ νόσος.
7.—Ἡ ὄψις τοῦ Ἐγκλήματος.
8.—Ραδιοσταθμοῦ ἀσφάλεια.
9.—Παρακεχαραγμένα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.
10.—Παιδίον καὶ φόβητρον (μπαμπούλας).

***

1. Εἰσαγωγή.

Ἡ 24η Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Διεθνοῦς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομικῆς Ἐπιτροπῆς γενικῶς γνωστῆς ὡς (Interpol) συνῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 5 Σ/βρίου 1955.

Τῇ εὐγενῇ καλωσύνῃ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου Sir RONALD HOWE Ὑποδιοικητοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας θὰ δυνηθῶ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἀποστολήν μου δίδοντας ρεπορτὰζ διὰ μερικὰς συνεδριάσεις τῆς Συνελεύσεως.

Ἡ INTERPOL εἶναι τὸ πλέον ἐκτεταμένον ὅπλον τοῦ Νόμου. Ἐξαιρέσει ὡρισμένων Κρατῶν εὑρισκομένων ὄπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ἡ INTERPOL δρᾷ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Ἀντικείμενόν της εἶναι νὰ καταγράφῃ τὸν αὐξανόμενον διεθνισμὸν ἐν τῷ ἐγκλήματι καὶ νὰ καταργῇ τὰ σύνορα τῶν Ἐθνῶν ἐν τῇ διώξει τοῦ ἐγκληματίου.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς σεμνῆς θεμελιώσεώς της εἰς τὴν Βιέννην κατὰ τὸ 1923 ἡ INTERPOL ἐξηκολούθησε νὰ ἐπεκτείνεται.

Σήμερον ἔχει ἐγκαθιδρυθῇ εἰς 52 χώρας καὶ ὁ δολοφόνος, παραχαράκτης ἢ ὁ λαθρέμπορος δυσκόλως δύναται νὰ εὕρῃ ἀσφαλὲς καταφύγιον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τὸ θανατηφόρο χέρι τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοσταθμοῦ τῆς INTERPOL ὅστις εὑρίσκεται πλησίον τῶν Παρισίων.

Κάθε χρόνο οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν μελῶν Κρατῶν συναντοῦνται ἵνα συντονίσουν νέας μεθόδους διερευνήσεως τοῦ ἐγκλήματος ὥστε νὰ προπορεύωνται εἰς τὴν σταθερῶς βελτιωμένην ἐπιστήμην καὶ ἐπινόησιν τῶν Ἐγκληματιῶν, κάθε δὲ στέλεχος «Ἀστυνόμον» τῆς Ἀστυνομικῆς μυθολογίας ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου ἔρχεται σήμερον σ' αὐτὴν τὴν Ρωμαντικὴν πόλιν, δι' ἀέρος θαλάσσης καὶ περισσότερον μάλιστα διὰ τοῦ ORIENT—EXPRESS (σιδηροδρόμου).

Τὴν Δευτέραν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διασήμου κ. F. F. LOUWAGE Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τοῦ Βελγίου καὶ Προέδρου τῆς INTERPOL, ἀπὸ τὸ ἔτος 1946 ἀρχίζει μία ἑβδομὰς συσκέψεων ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ μοντέρνου ἐγκλήματος.

Μερικαὶ τῶν ἀπόψεων τούτων εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

2. Λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν.

Πρῶτον: Ἡ Γενικὴ Γραμματεία θὰ παρουσιάσῃ μίαν ἀναφορὰν διὰ τὴν παράνομον συναλλαγὴν ναρκωτικῶν, σημαντικῆς εἰς ὅπιον, ἰνδικὴν κάναβιν, μορ-

φίνην καὶ κοκκαΐνην. Ἡ Γραμματεία θ' ἀναφέρῃ ὅτι τὸ Λίβανον παραμένει ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια Κέντρα Ἐφοδιασμοῦ ὀπίου, ὅτι οἱ Κινέζοι ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ Ἰταλοὺς εἶναι ἀκόμη οἱ κυριώτεροι ἔμποροι ὀπίου καὶ ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1954 ποσότης ὀπίου ὑπερβαίνει κατὰ 250 ο/ο περίπου τὴν τοιαύτην τοῦ 1953.

Ὡς πρὸς τὴν κοκκαΐνην δὲν θὰ παρασχεθῶσι νέα πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους, ἐκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Γραφείου Ναρκωτικῶν ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι παραμένουσι ὁ κύριος στόχος τῶν λαθρεμπόρων καὶ ὅτι ἡ Κοῦβα ἀνεπτύχθη εἰς ἕνα σπουδαῖον διαμετακομιστικὸν σταθμὸν διὰ τοὺς Βολιβιανοὺς λαθρεμπόρους, καὶ θὰ ἐπιβεβαιωθῶσι μόνον αἱ ὑπόνοιαι ὅτι ἡ Ἰταλία μὲ τὰς διοχετεύσεις της εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμερικανῶν γκάγκστερς παραμένει τὸ κύριον Εὐρωπαϊκὸν Κέντρον διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς κοκκαΐνης.

Ἡ ἀναφορὰ δίδει λεπτομερείας ὡρισμένων περιπτώσεων κατὰ τὰς ὁποίας ἡ INTERPOL ἔπαιξεν ἕνα ἀποφασιστικὸν ρόλον. Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις εἶναι ἡ κατάσχεσις 330 περίπου χιλιογράμμων ὀπίου, χασὶς καὶ μορφίνης, καὶ αἱ 12 συλλήψεις ἐπιτευχθέντων ὡς ἓν ἀποτέλεσμα τῇ συνεργασίᾳ μέσῳ τῆς INTERPOL τοῦ Ἀμερικανικοῦ Γραφείου Ναρκωτικῶν μετὰ τῶν Ἀστυνομιῶν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Λιβάνου, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Συρίας. Αὐτὸ εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας μετὰ τὸν πόλεμον.

3. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Σκότλαντ Γιάρδ.

Ἡ σύσκεψις θ' ἀφήσῃ αὐτὸν τὸν τομέα τοῦ μεγάλου δράματος καὶ ἐξαχρειώσεως ἵνα ἐξετάσῃ μερικὰς εἰσηγήσεις τοῦ Sir RONALC HOWE διὰ τὴν αὐστηροτέραν ἀστυνόμευσιν τῶν ἐναερίων συναλλαγῶν.

Ἐκτὸς τῆς δραπετεύσεως καὶ φυγῆς τῶν ἐγκληματιῶν ἀεροπορικῶς, τὸ λαθρεμπόριον χρυσῶν ράβδων, ἀδαμάντων καὶ ναρκωτικῶν διὰ τοῦ ἀέρος ἔχει καταστῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἕνα σοβαρὸν πρόβλημα ὡς ἔχει σήμερον ἡ ἀσφάλεια εἰς τοὺς ἀερολιμένας, διὰ τῆς νομίμου φορτώσεως τοιούτων εἰδῶν ὅπως ράβδων χρυσοῦ, πολιτίμων λίθων καὶ ταπεζογραμματίων.

Αὐτὰ τὰ προβλήματα εἶναι πολύπλοκα μὲ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἕνας ἐγκληματίας δύναται νὰ διασχίσῃ τὸν κόσμον, ἴσως μάλιστα πρὶν τὸ ἔγκλημά του ἀποκαλυφθῇ, μὲ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως ναυλωθέντα ἀεροπλάνα δύνανται νὰ προσγειωθῶσι δῆθεν ἀνωμάλως εἰς ἀφρούρητα ἀεροδρόμια, καὶ ἀπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔκτασιν αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀεροδρομίων.

4. Παρακεχαραγμένα τσέκς.

Ὁ κ. J. W. KALLENBORN ἡ αὐθεντία ἐπὶ τῶν παραχαράξεων, καὶ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου τῆς INTERPOL εἰς τὴν Χάγην, θὰ εἰσηγηθῇ ἀκολούθως τὸ ὅλον ἀντικείμενον μὲ τὰ παρακεχαραγμένα τσέκς, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως μὲ τὴν αὐξανομένην χρῆσιν τῶν Τράβελερ—τσὲκς (ταξιδιωτικῶν ἐπιταγῶν) γίνεται εὐρέως περισσότερον σπουδαῖον, παρὰ ἡ παραχάραξις τῶν ταπεζογραμματίων.

Ἡ σύστασις τοῦ κ. KALLENBORN εἶναι ὅτι δέον νὰ θεσπισθῇ ἕνας ὡρισμένος τύπος τσὲκς εἰς κάθε χώραν καὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ μία προσπάθεια νὰ κατασκευάσουν τύπους τσὲκς τῶν ὁποίων δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ παραχάραξις ὡς συμβαίνει τώρα μὲ τὰ περισσότερα ταπεζογραμμάτια.

Θὰ ὑπομνήσῃ ἀκόμη περιπτώσεις παραχαρακτῶν οἱ ὁποῖοι ἐτύπωσαν τσὲκς ἰδικοῦ των σχεδίου καὶ ἐκδόσεως ἐπὶ φανταστικῶν ταπεζῶν, γνωρίζοντες ὅτι δύνανται νὰ γίνουν δεκτὰ παρὰ ταπεζιτικῶν ὑπαλλήλων τελούντων ὑπὸ σύγχισιν ἀπὸ τὰ παρόντα πολλαπλᾶ σχήματα, μεγέθη καὶ σχέδια.

Ἀκόμη καὶ προπολεμικῶς ἐκυκλοφόρουν περισσότερα παρακεχαραγμένα

τσὲκς παρὰ παρακεχαραγμένα τραπεζογραμμάτια, καὶ θὰ παραθέσῃ ὁ κ. KALLENBORN μερικὰ κατωρθώματα μυθώδη, ὡς τῆς ἐξαργυρώσεως κατὰ τὸ ἔτος 1931 παρακεχαραγμένου τσὲκς διὰ τὸ τότε τεράστιον ποσὸν τῶν 3.007.000 Γαλλικῶν φράγκων.

5. Ληστεῖαι Τραπεζῶν.

Συνεπίκουρος τοῦ κ. KALLENBORN θὰ ἔλθῃ ὁ κ. GINSEPPE DOSI Προϊστάμενος τοῦ Κεντρικοῦ Ἐθνικοῦ Γραφείου Ρώμης, ὅστις θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν γενικὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν μεταξὺ τῆς Ἀστυνομεύσεως καὶ τῆς διεξαγωγῆς τραπεζιτικῶν Ἐργασιῶν. Θὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς τὰς πλέον μοντέρνας μεθόδους τῶν ληστῶν Τραπεζῶν (αὐτοὶ ποὺ εἶδον τὸ Γαλλικὸν φίλμ «RIFIFI» θὰ ἔχουν ὀλίγα νὰ μάθουν ἀπὸ αὐτὰς) συμπεριλαμβανομένων τῶν τελευταίων ἠλεκτρικῶν τρυπανίων, ὀξυγονοϋδρογονούχων αὐλῶν καὶ παρομοίων, καὶ θ' ἀναφέρῃ οὐχὶ βεβαίως ὡς ἁρμόδιος ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπόγειος, κρύπτη ἢ χρηματοκιβώτιον τελείως ἀσφαλὲς ὥστε νὰ προστατεύσῃ τὸ περιεχόμενον ἐκτὸς ἐὰν ἐνισχυθῇ διὰ μονίμου φρουροῦ ἢ κανονικῆς ἐπιβλέψεως. Τὸ συμπέρασμα τοῦ κ. DOSI εἶναι: «Ὁ βαθμὸς ἀσφαλείας κάθε χρηματοκιβωτίου εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὸν ὠφέλιμον χρόνον τῶν διαρρηκτῶν χρηματοκιβωτίων».

6. Ἔγκλημα καὶ νόσος.

Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα ὁ Δόκτωρ J. F. de ECHALEON V. CANINO, καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογικῆς ψυχολογίας, καὶ τῆς Νευροψυχιατρικῆς, τῆς Γενικῆς Δ/νσεως τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Μαδρίτης θὰ διαβεβαιώσῃ ἐκ νέου τὴν θεωρίαν ὅτι οἱ πιὸ σοβαροὶ τύποι ἐγκλημάτων φέρουσι τὴν προέλευσίν των εἰς τὴν ἐξωτερικήν των ἐμφάνισιν καὶ ὅτι σχεδὸν κάθε ἔγκλημα εἶναι ἕνα βιοκοινωνιολογικὸν φαινόμενον.

Ἐπὶ τῆς ἰδίας γραμμῆς ὁ καθηγητὴς τῆς Κούβας κ. CASTROVERDE Y. CABRERA θὰ ἐπιμείνῃ ὅτι αἱ στατιστικαὶ ὑγείας πρέπει κατὰ κανόνα νὰ συνοδεύωσι τὰς στατιστικὰς ἐγκληματικότητος εἰς τοὺς φακέλλους τῶν ἐγκληματιῶν λόγῳ τῆς στενῆς σχέσεως μεταξὺ νόσου καὶ ἐγκλήματος.

Ἡ ὀδυνηρὰ διέγερσις ἐκ τῆς νόσου θὰ εἴπῃ, προκαλεῖ τὸ ἄτομον εἰς ἀκρότητας ἀντικοινωνικὰς καὶ εἰς ἐγκλήματα.

Ἡ Αὐστραλιακὴ Ἀποστολὴ θὰ ἐπανέλθῃ μὲ μερικὰ σκληρὰ γεγονότα εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἐγκληματιῶν, εἰδικώτερον δὲ ὡρισμένων ὁμάδων «Νέων Αὐστραλῶν» ἐγκατασταθέντων εἰς τὴν Αὐστραλίαν μετὰ τὸν πόλεμον.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι Εὐρωπαῖοι τῶν ὁποίων τὰ ἐγκλήματα δεικνύουσι ὅτι οἱ δρᾶσται αὐτῶν εἶχον ἐκπαιδευθῇ εἰς τὰς στυγερὰς των πράξεις, εἰς τὰς γενετείρας των, ἡ δὲ Αὐστραλιακὴ Ἀστυνομία θὰ ζητήσῃ ὅπως εἰδοποιεῖται ἐγκαίρως διὰ τὴν ἄφιξιν τοιούτων ἀνεπιθυμήτων μεταναστῶν.

Ὡρισμένα μέλη Κρατῶν θὰ εἶναι εὐτυχῆ ν' ἀπομακρύνουν τῶν Χωρῶν των τοιαῦτα πρόσωπα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Κόσμου, ἀλλὰ τυγχάνει ἀμφίβολον τοῦτο μετὰ τὴν ἔγκαιρον εἰδοποίησιν τῆς Ἀστυνομίας ἂν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ.

7. Ἡ ὄψις τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁπωσδήποτε ἡ Αὐστραλιακὴ Ἀστυνομία δύναται νὰ κάμῃ προόδους μὲ τὸ σχέδιόν της περὶ νομοθετήσεως τῆς ὀπτικῆς διαπιστώσεως τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου, ἡ ὁποία βασικῶς εἶναι μία ἐπέκτασις τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ συστήματος διὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ προσώπου.

Δὲν εἶναι κάτι τὸ νέον ἡ χρῆσις μιᾶς ὁμιλούσης εἰκόνος (φωτογραφίας) ὅπως π.χ. JOHN BROWN, 50 ἐτῶν ὕψος 5 ποδῶν καὶ 9 ἰντσῶν, καστανόχρους, ὀφθαλμοὶ

μπλέ, χαμηλὸν μέτωπον, μύτη εὐθεῖα, στόμα εὐρὺ καὶ εὐθύ, σιαγὼν στρογγύλη, καὶ διπλὲς φλέβες λαιμοῦ. Ἀλλὰ οἱ Αὐστραλοὶ θὰ κωδικοποιήσωσι αὐτὴν τὴν εἰδικὴν περιγραφὴν ὡς ἑξῆς:

«JOHN BROWN A4, D2, E3, R3, CH, H4, H2, 12, L13, M10, V41», ὅπερ βεβαίως θὰ γίνῃ προθύμως δεκτὸν διὰ τὴν χρῆσιν εἰς τὰς τηλεπικοινωνίας τῆς INTERPOL. Τὸ δοκίμιον των περιέχει πλήρη κατάλογον τῶν περιγραφῶν τοῦ ὁμιλοῦντος πορτραίτου, ἀπὸ τὰς ὁποίας σημειώνω ὅτι ὑπάρχουσι 14 σχήματα προσώπου, 17 ἰδιόρρυθμες μύτες, καὶ πέντε περιγραφαὶ βλεφαρίδων. Μάτια χρώματος βιολέττας δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ ὑπάρχουν φαιοῦ χρώματος, καθὼς ἐπίσης καὶ μουστάκια στάζοντα σοῦπα εἶναι συνήθη.

8. Ραδιοσταθμοῦ ἀσφάλεια.

Ἐπὶ προβλημάτων τηλεπικοινωνιῶν ἡ Γενικὴ Γραμματεία θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὕπαρξιν αὐστηροτέρας πειθαρχίας ἐν τῷ Ραδιοσταθμῷ, καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. SANTUAN τῆς Μαδρίτης θὰ ζητήσῃ κρυπτογραφικὴν ἀσφάλειαν δι' ὅλας τὰς μεταβιβάσεις τῆς INTERPOL. Θὰ προλογίσῃ τὸ αἴτημά του μὲ μίαν μικρὰν ἱστορίαν τῆς μυστικότητος τῶν διαβιβάσεων ἀρχίζοντας μὲ μίαν μέθοδον ἡ ὁποία ἦτο νέα εἰς ἐμέ. Προφανῶς ἡ πρώτη σκέψις περὶ μυστικῆς μεταβιβάσεως ἦτο νὰ ξυρίσουν τὸ κεφάλι ἑνὸς σκλάβου, ν' ἀναγράψωσι δι' ἀνεξιτίλου μελάνης στὸ ξυρισμένο κεφάλι τὴν ἀγγελίαν. Ὅταν ἡ κόμη μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἀνεπτύχθη, ἀπεστάλη ὁ σκλάβος εἰς τὸν προορισμόν του. Ἐκεῖ ἐξύρισαν ἐκ νέου τὸ κεφάλι του καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀγγελίαν. Ὁ τρόπος οὗτος φαίνεται εὐφυέστερος παρὰ τὰ σημερινὰ μικρὰ τεμάχια χάρτου τὰ ὁποῖα συνήθως καταπίνουσι οἱ ἥρωες.

9. Παρακεχαραγμένα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα θὰ μελετηθῶσι θὰ εἶναι καὶ μερικαὶ ὑψίστης σημασίας τεχνικαὶ προτάσεις τοῦ Καθηγητοῦ κ. CHARLES SANNIE προϊσταμένου τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Τμήματος ταυτοτήτων τῆς Ἀστυνομίας Παρισίων διὰ μίαν ἐπέκτασιν τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ συστήματος τοῦ BERTILLON. Τὸ ἀντικείμενόν του εἶναι νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν χρῆσιν παρακεχαραγμένων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων μία ἔξυπνη ἐπινόησις τοῦ μοντέρνου ἐγκληματίου διὰ τῆς ὁποίας πραγματικῶς ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ συστήματος.

Ὡς ἕνα παράδειγμα ὁ καθηγητὴς κ. SANNIE θὰ μνημονεύσῃ τὴν περίπτωσιν ἑνὸς φυλακισμένου ὁ ὁποῖος ἀπετύπωσε τ' ἀποτυπώματά του εἰς ἕνα κομμάτι τζάμι καὶ ἔδωσε τὸ τζάμι σὲ κάποιον ἄλλον. Ὁ δεύτερος ἀφῆκε τὸ τζάμι στὴ σκηνὴ τῆς διαρρήξεως ἡ ὁποία διεπράχθη καθ' ὃν χρόνον ὁ κύριος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εὑρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν ἔχων τὸ καλλίτερον ἄλλοθι ὑπὲρ αὐτοῦ.

Θὰ μνημονεύσῃ ἐπίσης τὴν ἀποτύπωσιν ψευδο—δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ ἐλαστικῶν καλυμμάτων δακτύλων, καὶ ἄλλα ἔξυπνα τεχνάσματα.

10. Παιδίον καὶ φόβητρον (μπαμπούλας).

Ἴσως τὴν πλέον σπουδαίαν ἀλλὰ ἐλάχιστα τεχνικὴν ὁμιλίαν θὰ πραγματοήσῃ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς INTERPOL.

Ὁ κ. LOUWAGE θὰ ἐκθέσῃ ἀπόψεις ἐπὶ τῆς Ἐγκληματικότητος τῶν παίδων καὶ θὰ εἰσηγηθῇ ὅπως αἱ Ἀστυνομίαι ὅλου τοῦ κόσμου ἀποφύγουν νὰ γίνωνται τὰ φόβητρα τῶν παίδων, θὰ ὑποδείξῃ ὡς ποθητὴν στάσιν τὴν σταθερότητα ἀλλὰ καὶ φιλίαν τοῦ ἀστυφύλακος τοῦ Λονδίνου μεθ' ὧν κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνην ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν παίδων.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

- ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ -

(ΑΡΘΡΑ 361 - 359 Π.Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'.

Περιλήψεις

ΣΤ'. ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

I. Πράξεις τινες χαρακτηριζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀνέγκλητοι.

II. Ἔγκλησις.

III. Δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως.

***

Δ'. ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΣ (Π. Κ. 363).

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας, ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἁπλῆς δυσφημήσεως. Ἤδη θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς συκοφαντικῆς τοιαύτης. Περὶ ταύτης ὁ νέος Κῶδιξ διαλαμβάνει εἰς τὸ ἄρθρον 363 αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸ: «Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 362 τὸ ἐν αὐτῷ γεγονὸς εἶναι ψευδὲς καὶ ὁ ὑπαίτιος ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον τριῶν μηνῶν, πρὸς τῇ ὁποίᾳ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ χρηματικὴ ποινή, δύναται δὲ νὰ ἀπαγγελθῇ καὶ στέρησις τῶν ἐν ἄρθρῳ 63 πολιτικῶν δικαιωμάτων».

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως ταύτης καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ὅρων αὐτῆς πρὸς τοὺς τοιούτους τοῦ προηγουμένου ἄρθρου προκύπτει, ὅτι ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τῆς συκοφαντικῆς δυσφημήσεως εἶναι ἡ αὐτὴ κατὰ βάσιν μὲ τὴν τῆς ἁπλῆς, μεθ' ἑνὸς ἐπὶ πλέον ὅρου τοῦ ἀναληθοῦς τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει ὁ ὑπαίτιος. Ἐν προκειμένῳ δηλαδὴ διὰ νὰ θεμελιωθῇ τὸ ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημήσει ἀξιόποινον τῆς πράξεως πρέπει τὸ ἐν γνώσει τοῦ δράστου περὶ τοῦ ψεύδους του, ἀποδιδόμενον κλπ. γεγονὸς νὰ εἶναι ἀντικειμενικῶς ψευδές, τὸ ψεῦδος δὲ τούτου ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδείξῃ ὁ κατηγορῶν. Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος, χωρεῖ ἐνταῦθα ἀπεριορίστως. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι καὶ ὁ κατηγορούμενος δικαιοῦται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ν' ἀνταποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅπερ ἰσχυρίζεται ἢ διαδίδει γεγονότος, τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως ἀποτελούσης δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, κατὰ τῶν προσαγομένων ὑπὸ τῆς κατηγορίας ἀποδείξεων τῶν στοιχείων τοῦ ἐγκλήματος. Ἂν ὅθεν ἡ κατηγορία δὲν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ γεγονὸς εἶναι ψευδὲς ἢ προκύψουν περὶ τούτου ἀμφιβολίαι, δὲν ἀνταποδείξῃ δὲ καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ, τότε οὗτος θὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔνοχος ἁπλῆς δυσφημήσεως, διότι διὰ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς εἶναι ἀδιάφορον, ἂν τὸ γεγονὸς εἶναι ψευδὲς ἢ ἀληθές.

Τοῦτο διότι, δεδομένου, ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς ἁπλῆς καὶ συκοφαντικῆς δυσφημήσεως εἶναι ὁμοειδῆ, συνιστάμενα κυρίως ἐκ τῶν αὐτῶν πραγματικῶν γεγονότων, μέ τινας διαφοράς, αἵτινες ἁπλῶς μεταβάλλουν τὸν νομικὸν τούτων χαρακτῆρα, δὲν ἐπέρχεται, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας. (Οὕτω καὶ ὁ Α. Π. 1751/934 ἐν. Ε.Ε.Ν.).

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου, διὰ τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀπαιτεῖται dolus directus τοῦ δράστου. Ἐνδεχόμενος τοιοῦτος δὲν ἀρκεῖ. Ἀποδεικνυομένου ἐπομένως, ὅτι ὁ ὑπαίτιος δὲν ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας τοῦ γεγονότος ἢ προκυψάσης περὶ τούτου ἀμφιβολίας, δὲν ὑφίσταται μὲν συκοφαντικὴ δισφήμησις, πρόκειται ὅμως ἁπλῆ τοιαύτη, ἅτε μὴ μεταβαλλομένης, καὶ ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἀνωτέρω, τῆς κατηγορίας (Οὕτω καὶ ὁ Α. Π. 96/1932 καὶ

276/1932 ἐν Θέμιδι ΜΔ). Οὐχ' ἧττον ὅμως ὁ τοιοῦτος ἄμεσος δόλος δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε καὶ animus injuriandi ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐξυβρίσεως συμβαίνει (1). Δὲν ἔχει δηλ. σημασίαν ὁ ὑπὸ τοῦ δράστου ἐπιδιωκόμενος σκοπός, οὔτε καὶ ἐξετάζεται, ἂν ἡ δυσφήμησις χρησιμεύῃ, ὡς μέσον προστασίας, οἱωνδήποτε συμφερόντων. Ὁ δράστης δυνατὸν νὰ ἰσχυρίζεται ψευδὲς τι γεγονὸς εἰς βάρος ἄλλου, διὰ νὰ χλευάσουν αὐτὸν λ.χ. οἱ πρὸς οὓς τοῦτο, ἢ διὰ νὰ προασπίσῃ τὰ συμφέροντά του. Τοιαῦτα ψεύδη ἔστω καὶ ἂν ταῦτα εἶναι δεδικαιολογημένα, εἶναι ἀντικρυς ἀντίθετα πρὸς τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ συναίσθημα. Οὕτω, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τις τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν χρονικὸν διάστημα εὑρίσκετο λ.χ. εἰς συγκέντρωσιν ἥκιστα τιμητικὴν διὰ τὸν τρίτον (ἀνύπαρκτον κατ' οὐσίαν) διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τελευταίου, ἢ ὅτι ἐξῆλθεν μετά τινος νέας εἴς τι ἄλσος πρὸς ἱκανοποίησιν ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν του μετ' αὐτῆς.

Τὰ λοιπὰ τῆς συκοφαντικῆς δυσφημήσεως στοιχεῖα συμπίπτουν ἀπολύτως, πρὸς τὰ τῆς ἁπλῆς τοιαύτης ἤτοι: 1) ἰσχυρισμὸς ἢ διάδοσις γεγονότος, 2) ἐνώπιον τρίτου γενόμενα καὶ 3) τοιαῦτα ὥστε νὰ δύνανται νὰ βλάψουν τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν ἑτέρου. Δεδομένου, ὅμως ὅτι περὶ αὐτῶν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω καὶ δὴ ἐν σελ. 2702 καὶ ἑπομένοις τοῦ παρόντος, οἱαδήποτε ἐν προκειμένῳ συζήτησις περὶ τοῦ θέματος, παρέλκει.

Ἡ συκοφαντικὴ δυσφήμησις τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τριῶν μηνῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῇ καὶ χρηματικὴ ποινή. Τοῦτο σημαίνει ὅτι, ἂν ἡ πρᾶξις εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐνδείκνυται λόγῳ τῆς βαρύτητος αὐτῆς χρηματικὴ ποινή, τότε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ καταγνώσῃ ἀμφοτέρας τὰς ποινάς. Ἡ τοιαύτη ποινὴ εἶναι βαρυτέρα ἐκείνων, αἵτινες ἐπιβάλλονται κατὰ τῶν δραστῶν ἐξυβρίσεως καὶ ἁπλῆς δυσφημήσεως καὶ ὀρθῶς διότι ἡ κακόβουλος τοῦ δράστου πρόθεσις ὑπαγορεύει ἐν προκειμένῳ τὴν αὐστηροτέραν αὐτοῦ ποινικὴν μεταχείρισιν. Κατὰ τὸ ἐξεταζόμενον ἄρθρον πρὸς τῇ ποινῇ δύναται νὰ ἀπαγγελθῇ καὶ στέρησις τῶν πολιτικῶν τοῦ καταδικασθέντος δικαιωμάτων ἤτοι: α) ὁριστικὴ ἀπώλεια τῶν αἱρετῶν δημοσίων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἀξιωμάτων αὐτοῦ, τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτοῦ δημοσίων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν θέσεων, παντὸς ἐν τῷ στρατῷ βαθμοῦ, τῆς ἰδιότητος τοῦ δικηγόρου, ὡς καὶ τῶν ἐπιτίμων θέσεων καὶ παρασήμων, β) ἀνικανότης ἀποκτήσεως τούτων (διαρκὴς ἢ πρόσκαιρος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 59 Π. Κ. διαλαμβανόμενα) καὶ γ) ἀνικανότης νὰ ψηφίσῃ ἐν πολιτικαῖς, δημοτικαῖς ἢ κοινοτικαῖς ἐκλογαῖς καὶ νὰ ἐκλέγηται κατ' αὐτάς, ν' ἀποτελῇ μέλος τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων καὶ νὰ διορίζηται πραγματογνώμων, ὑφ' οἱασδήποτε Δημοσίας Ἀρχῆς. Ἡ διάταξις ἀποτελεῖ παρεπομένην ποινήν, ἄρα δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ πρὶν ἢ ἡ ἀπόφασις καταστῇ ἀμετάκλητος.

Ἡ κατ' ἰδέαν συρροὴ ἐξυβρίσεως καὶ δυσφημήσεως (ἁπλῆς τε καὶ συκοφαντικῆς) ἀποκλείεται. Τονίζομεν τοῦτο διότι ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ Π. Ν. ἠγέρθησαν ἀμφισβητήσεις, τινῶν δεχομένων ὅτι τοιαύτη συρροὴ ἦτο δυνατή, δοθέντος ὅτι τὰ ἐγκλήματα ταῦτα τείνουν πρὸς διάφορον ἕκαστον σκοπὸν(2). Ὡς ὅμως εἶναι διατετυπωμένη σήμερον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 361 Π.Κ. (ὅστις ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 362 καὶ 363), οὐδεμίαν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ δυσφήμησις ἀποτελεῖ legem specialem ἔναντι τῆς ἐξυβρίσεως οὔσης legi generali πρὸς ταύτην, ὡς τοιαύτη δὲ ἀποκλείει τὴν ἐν συρροῇ ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα lex specialis deregat legi generali. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα προκειμένων πλειόνων ἐκδηλώσεων περιεχομένων λ.χ. εἰς τὸ αὐτὸ

1. Περὶ τῶν, ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀντιθέτων ἀπόψεων ἴδε ἀνωτέρω ἐν σελ. 2662 τοῦ παρόντος.
2. Ἴδε πλείονα εἰς Τζωρτζόπουλον. Σχόλια Β' σελ. 65.

ἔγγραφον, ἐξ ὧν αἱ μὲν πληροῦν τὴν τυπικὴν μορφὴν τῆς ἐξυβρίσεως, αἱ δὲ τῆς δυσφημήσεως ([3]).

Ε'. ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ (Π. Κ. 364).

Περὶ τῆς δυσφημήσεως ἀνωνύμου ἑταιρείας γίνεται λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 364 τοῦ Κώδικος. Αὕτη διακρίνεται εἰς ἁπλῆν καὶ συκοφαντικήν, ὡς καὶ μὲ τὴν κοινὴν τοιαύτην συμβαίνει. Καὶ ἁπλῆ μὲν δυσφήμησις Α.Ε. ὑπάρχει, ὅταν τις ἰσχυρίζεται καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνώπιον τρίτου ἢ διαδίδει περὶ ἀνωνύμου ἑταιρείας ὡρισμένον γεγονὸς ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν ἢ ἐν γένει τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ἢ πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν διοικούντων ἢ διευθυνόντων ταύτην, δυνάμενον νὰ βλάψῃ τὴν πρὸς τὴν ἑταιρείαν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ καὶ ἐν γένει τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῆς, συκοφαντικὴ δὲ τοιαύτη, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ γεγονός, ὅπερ ἰσχυρίσθη ἢ διέδωσεν ὁ κατηγορούμενος, εἶναι ψευδές, ὁ εἰρημένος δὲ ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας αὐτοῦ.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ προστατευόμενον ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἔννομον ἀγαθόν, δὲν εἶναι ἡ τιμή, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω (σελ. 2655 ἐπ. τοῦ παρόντος) ἀλλ' ἡ περιουσιακὴ ἀξία τῆς ἑταιρείας, οἱασδήποτε οἷον: τραπεζητικῆς, χρηματιστικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς κλπ.

Περαιτέρω, ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς δυσφημήσεως Α.Ε. εἶναι ὁ δόλος τοῦ δράστου, συνιστάμενος ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ δράστου, ὅτι τὸ ἰσχυριζόμενον ἢ διαδιδόμενον γενονὸς εἶναι κατάλληλον νὰ βλάψῃ τὴν πρὸς τὴν ἑταιρείαν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διάδοσιν κλπ. τούτου. Ἐὰν τὸ γεγονὸς εἶναι ἀληθὲς ἢ ψευδὲς εἶναι ἀδιάφορον διὰ τὴν ἁπλῆν δυσφήμησιν ἀνωνύμου ἑταιρείας. Οὔτε ἐξετάζεται ἂν ἐπῆλθε ἢ οὐ βλάβη εἰς τὴν ἑταιρείαν. Ἀρκεῖ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἐδημιουργήθη ἀντικειμενικὸς κίνδυνος, κατ' αὐτῆς.

Τὸ ἔγκλημα τῆς δυσφημήσεως Α.Ε. θεωρεῖται τετελεσμένον, εὐθὺς ὡς λάβῃ γνῶσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἢ τῆς διαδόσεως τρίτον πρόσωπον. Κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῆς νομολογίας δεκτὰ γενόμενα τὸ ἔγκλημα λογίζεται τετελεσμένον καὶ ὅταν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς ἢ ὁ κομιστὴς αὐτοῦ, λάβῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου ἐπιστολικοῦ δελταρίου, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τούτου, πᾶς τρίτος εὑρὼν αὐτό, ἔτι δὲ καὶ ἂν ὁ εἰρημένος ἀποσφραγίσῃ ἀπωλεσθεῖσαν ἀπιστολὴν ([4]).

Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος, κατὰ τὸν νόμον ἐπιτρέπεται πάντοτε, ἐν καταφατικῇ δὲ περιπτώσει αἴρεται τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως. Ἡ ποινὴ τῆς ἁπλῆς δυσφημήσεως Α.Ε. εἶναι φυλάκισις τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους ἢ χρηματικὴ τοιαύτη, ἐνῷ τῆς συκοφαντικῆς, φυλάκισις τουλάχιστον τριῶν μηνῶν.

ΣΤ' ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

Ἐλέχθη, ὅτι ὁ νόμος (ἄρθρον 366) δὲν θεωρεῖ ἀξιόποινον τὴν ἁπλῆν δυσφήμησιν, ὁσάκις τὸ ἰσχυριζόμενον ἢ διαδιδόμενον δυσφημιστικὸν γεγονὸς εἶναι ἀληθές. Οἱ λόγοι οἵτινες ἤγαγον τὸν νομοθέτην εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης, ἐξετέθησαν ἀνωτέρω διεξοδικῶς. Οὐχ' ἧττον ὅμως, διὰ τοῦ ἄρθρου 367 ὁ νομοθέτης βαίνει ἔτι περαιτέρω πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Προβλέπει δηλ. δι' αὐτοῦ εὐρὺν κύκλον πράξεων, αἵτινες καὶ παραμένουν ἀνέγκλητοι, διότι διὰ τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν, ὁ ἐκφραζόμενος ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς σκοπὸν ἐξυβρίσεως, ἀλλ' εἰς ἄλλους τοιού-

3. Ἴδε καὶ Τζωρτζόπουλον op cit.

4. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει κατ' ἄλλην γνώμην προσήκει ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι εἶναι ἄγνωστον, ἂν ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἤθελεν ἐμμείνει ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ πρὸς ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς ἢ ὄχι. (Οὕτω Κωστῆς—Μπουρόπουλος Β § 164 σελ. 560).

τους θεμιτούς. Ὁ νομοθέτης ἑπομένως κρίνει σκόπιμον, προκειμένης τῆς συγκρούσεως δύο ἐννόμων συμφερόντων, νὰ προστατεύσῃ τὸ ἐκ τούτων σπουδαιότερον.

Ι. Ποῖαι αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηριζόμεναι ὡς ἀνέγκλητοι πράξεις.

Αἱ περιπτώσεις αὗται, αἵτινες μένουν ἀνέγκλητοι, αἱρουμένου τοῦ ἀδίκου αὐτῶν χαρακτῆρος εἶναι αἱ ἑξῆς: 1) Ἡ δυσμενὴς κριτικὴ περὶ ἐπιστημονικῶν, καλλιτεχνικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν ἐργασιῶν. Ἐν προκειμένῳ δὲν τίθεται ζήτημα προσβολῆς τῆς τιμῆς. Διότι εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, δὲν κρίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ δημιουργοῦ, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὐτοῦ. Ἡ δὲ τοιαύτη κριτικὴ εἶναι ἐπιβεβλημένη, διότι ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία πρόοδος τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης κλπ. θὰ ἦτο δυνατή. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ δημιουργὸς δὲν πρέπει ν' ἀγνοῇ, ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέτει, ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς κοινῆς γνώμης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τύχουν, ἄνευ ἑτέρου, τῆς γενικῆς ταύτης ἐπιδοκιμασίας.

2) Δυσμενεῖς ἐκφράσεις περιεχόμεναι ἐν ἐγγράφῳ Δημοσίας Ἀρχῆς περὶ ἀντικειμένων ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τῆς ὑπηρεσίας της. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Δημοσία Ἀρχὴ ἀναφερομένη εἰς τὴν προϊσταμένην της τοιαύτην, διὰ ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑπηρεσιακῶν αὐτῆς καθηκόντων, ὑποχρεοῦται νὰ μεταχειρισθῇ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἐκφράσεις ἢ κρίσεις δυσμενεῖς ἀφορώσας εἴτε ἰδιώτην (λ.χ. πιστοποιητικὸν κοιν. φρονημάτων) εἴτε ἄλλον ὑπάλληλον (λ. χ. προτάσεις ἱκανότητος πρὸς προαγωγήν), ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὐχερὴς ὁ προσήκων χαρακτηρισμὸς καὶ ἡ περαιτέρω ἐνδεδειγμένη ἐπέμβασις τῆς ἁρμοδίας Ἀνωτέρας Ἀρχῆς. Τῶν τοιούτων λοιπῶν ἐκφράσεων δίωξις, δὲν εἶναι ἀναμφιβόλως δυνατόν, νὰ γίνῃ δεκτή. Ὑπ' ὄψιν ὅμως καὶ ἡ παρ. 2 τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου.

3) Ἐκδηλώσεις γενόμεναι: α) πρὸς ἐκτέλεσιν νομίμων καθηκόντων ἢ ἄσκησιν νομίμου ἐξουσίας. Διὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης ὁ νόμος περιλαμβάνει πλείστας ὅσας περιπτώσεις, τινὲς τῶν ὁποίων προβλέπονται ρητῶς εἰς ἄλλους κλάδους τοῦ δικαίου (Οὕτω λ.χ. ἐν ταῖς ἄρθροις 251, 357 καὶ 358 Κ.Π.Δ.). Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν τὴν ἐπιτίμησιν ἀπὸ μέρους τῶν γονέων, διδασκάλων, ἀνατροφέων κλπ. (ἄσκησις νομίμου ἐξουσίας) περὶ ἧς καὶ ἀνωτέρω ὡμιλήσαμεν, ἢ τὴν δυσμενῆ κατάθεσιν ἀπὸ μέρους μάρτυρος (ἄσκησις νομίμου καθήκοντος), β) χάριν προστασίας δικαιώματος (λ.χ. ἰσχυρισμὸς ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐξαίρεσιν δικαστοῦ τινός—ἄρθρον 36 Πολ. Δ. ἢ μάρτυρος—ἄρθρον 364 Πολ. Δ.—ἢ ἐκδηλώσεις προσβλητικαὶ τῶν διαδίκων γενόμεναι κατὰ τὴν διάρκειαν ἀγορεύσεων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ περιεχόμεναι εἰς τὰς ἀγωγὰς ἢ προτάσεις αὐτῶν—οὕτω καὶ Α.Π. 94/1954—) καὶ γ) ἐξ ἄλλου δεδικαιολογημένου ἐνδιαφέροντος. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο δυνατὸν νὰ εἶναι εἴτε ἴδιον τοῦ πράττοντος συμφέρον, εἴτε τρίτου, ἔτι δὲ καὶ δημόσιον τοιοῦτον[5]). Ὡς δεδικαιολογημένον δὲ θεωρεῖται, ὁσάκις ἀποτελεῖ σκοπόν, οὗτινος ἡ ἐπιδίωξις δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸ δίκαιον ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη (6).

καὶ 4) Εἰς ἄλλας ἀναλόγους περιπτώσεις. Τοιαῦται λ.χ. εἶναι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς τις ἐκφέρει κρίσεις ἀφορώσας ἐμπορικὰς ἢ ἀθλητικὰς ἐργασίας ἢ καλῇ τῇ πίστει καταμηνύει ἀθῷον τινα ἐπὶ ἀξιοποίνῳ πράξει κ.ἄ.

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν καὶ ὀρθωτέραν γνώμην ἡ κρίσις τῆς συνδρομῆς τινος τῶν ἀνωτέρω στοιχείων ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π. (Οὕτω καὶ Α.Π. 1383/48).

Ἡ ἄρσις τοῦ ἀδίκου, κατὰ τὴν β' παρ. τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, δὲν εἶναι ἀπεριόριστος. Ὁ νόμος καθιεροῖ, ἐν προκειμένῳ, ὅρια. Οὕτω ἡ διάταξις δὲν ἐφαρμόζεται: 1) ὅταν αἱ ἀνωτέρω κρίσεις καὶ ἐκδηλώσεις περιέχουσι τὰ συστατικὰ στοιχεῖα

5. Ἴδε πλείονα εἰς Χωραφᾶ Β' 1945 σελ. 87.
6. Ἴδε κατωτέρω.

τῆς ἐν ἄρθρῳ 363 πράξεως (συκοφαντικῆς δυσφημήσεως). Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ βαρύτης τῆς συκοφαντίας εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐπ' οὐδενὶ νὰ θεωρῆται ἀνεκτή. Τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα ἀποκρούει τὴν ἀτιμωρησίαν τοῦ ἐν γνώσει, περὶ τῆς ἀναληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ἐκθέτοντος τὴν τιμὴν ἑτέρου πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ τιμωρηθῇ λ.χ. ὁ κατηγορούμενος, ὅστις ἐπιρρίπτει ψευδῶς τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς του εἰς ἀθῷον τινα, ἵνα σώσῃ ἑαυτόν, ἢ ἐπικαλεῖται ψευδῶς ὑβριστικὰ περιστατικὰ ἐναντίον μάρτυρος διὰ νὰ κλονίσῃ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ καὶ 2) ὁσάκις ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδηλώσεως ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν αὕτη, προκύπτει σκοπὸς ἐξυβρίσεως. Καὶ ὀρθῶς, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναιρεῖται ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἄρσεως τοῦ ἀδίκου χαρακτῆρος τῆς πράξεως. Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὸ ζήτημα ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαιτεῖται εἰδικὸς δόλος (animus injuriandi) φρονοῦμεν, παρὰ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀντιθέτους ἀπόψεις, ὅτι ἀπαιτεῖται τοιοῦτος (ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 361 παρ. 1, 362 καὶ 363), τῆς ἀπόψεως ταύτης εὑρισκούσης ἔρεισμα, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἔκφρασιν τοῦ Νόμου.

II. Ἔγκλησις.

Ἅπαντα τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα, ἅτινα προβλέπονται εἰς τὸ ΚΑ' κεφάλαιον τοῦ Κώδικος, περὶ ὧν διεξοδικῶς ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω, διώκονται κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 368 παρ. 1 κατ' ἔγκλησιν. Εἰδικώτερον ὁσάκις πρόκειται περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος, εἰς ἔγκλησιν δικαιοῦνται ὡρισμένοι συγγενεῖς περὶ ὧν ἐν σελ. 2658 τοῦ παρόντος. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τῆς δυσφημήσεως ἀνωνύμου ἑταιρείας δικαίωμα ὑποβολῆς ἐγκλήσεως ἔχει τὸ διοικητικὸν συμβούλιον αὐτῆς καὶ πᾶς ἔχων οὐσιῶδες ἔννομον συμφέρον. Ἡ τελευταία αὕτη κατηγορία προσώπων προσετέθη κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Σχεδίου τοῦ Κώδικος ἐν 1938, διότι διεπιστώθη ὅτι πλειστάκις, ἐκ διαφόρων λόγων, εἶναι δυνατὸν τὰ διοικητικὰ συμβούλια, νὰ μὴ ἐγκαλοῦν καὶ νὰ παραμένουν οὕτω ἀτιμώρητοι δυσφημήσεις ἀνωνύμων ἑταιρειῶν μὲ θλιβερὰ οἰκονομικὰ ἐπακόλουθα διὰ τοὺς μετόχους τῶν ἑταιρειῶν τούτων, τοὺς πιστωτὰς αὐτῶν κλπ. (7). Περὶ τοῦ πότε τώρα ὁ ἐγκαλῶν ἔχει οὐσιῶδες ἔννομον συμφέρον, εἶναι ζήτημα κρίσεως τοῦ δικάζοντος ἑκάστοτε δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ἐὰν τέλος ὁ παθὼν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, ἡ δὲ πρᾶξις συνέβη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του ἢ διὰ λόγους σχετικοὺς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, δικαιοῦνται εἰς ἔγκλησιν καὶ ἡ προϊσταμένη αὐτοῦ ἀρχὴ καὶ ὁ ἀρμόδιος ὑπουργός. Ἡ τοιαύτη χορήγησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐγκλήσεως καὶ εἰς τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ἐν προκειμένῳ δὲν προσβάλλεται μόνον ἡ τιμὴ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀλλ' ἐμμέσως καὶ ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ὁ εἰρημένος ἐκπροσωπεῖ. Δὲν εἶναι ἐπομένως ὀρθὸν νὰ καταλείπεται εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν αὐτοῦ ἡ δίωξις ἢ μὴ τοῦ ὑπαιτίου. Τὸ δικαίωμά των αὐτό, ἡ προϊσταμένη ἀρχὴ καὶ ὁ οἰκεῖος ὑπουργός, ἀσκοῦν κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 41 Κ.Π.Δ. ὁριζόμενα.

Ποῖα τώρα τὰ πρόσωπα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, ἅτινα ἔχουν δικαίωμα πρὸς ὑποβολὴν ἐγκλήσεως, εἶναι γνωστὰ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 118 Π.Κ. Ἐν κατακλείδι τέλος τονίζομεν, ὅτι ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς διώξεως τῶν κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλημάτων κατ' ἔγκλησιν συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, ὁ κλονισμὸς τῆς ἐννόμου τάξεως, κατὰ τὴν σκέψιν τοῦ νομοθέτου, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, δὲν εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ δικαιολογῆται αὐτεπάγγελτος δίωξις, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἐνίοτε αὐτὸ τοῦτο τὸ πραγματικὸν συμφέρον τοῦ παθόντος ὑπαγορεύει τὴν μὴ

7. Ἴδε πλείονα ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει.

δίωξιν τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν πράξεων, πρὸς ἀποφυγὴν κοινωνικοῦ ἰδίᾳ σκανδάλου.

III. Δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 369 Π.Κ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ τοιαῦτα 229 παρ. 3 καὶ 68 τοιαῦτα, τὸ δικαστήριον δύναται τῇ αἰτήσει τοῦ παθόντος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν δαπάναις τοῦ καταδικασθέντος τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, τοῦ δικαιώματος τούτου ἀποσβεννυμένου μετὰ 3μηνον, ἀπὸ τῆς εἰς τοῦτον ἐπιδόσεως τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως. Ἐὰν δὲ ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη διὰ τοῦ τύπου πρέπει ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐν οἷς κατεχωρίσθη τὸ ἐφ' ᾧ ἡ καταδίκη δημοσίευμα, νὰ καταχωρίσῃ ἐν αὐτοῖς ὁλόκληρον τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεώς της καὶ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων, ὡς κατεχωρίσθη τὸ ὑβριστικὸν δημοσίευμα. Ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς φυλάκισιν μέχρις ἑνὸς ἔτους ἢ χρηματικὴν ποινήν.

Ἡ διάταξις αὕτη ἀποτελεῖ παρεπομένην ποινήν. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀνάλογος γενικὴ διάταξις ἡ προβλέπουσα τὴν δημοσίευσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐν γένει, διαλαμβάνεται εἰς τὸ περὶ παρεπομένων ποινῶν Κεφάλαιον τοῦ Κώδικος (ἄρθρον 68).

Ἡ πρακτικὴ σημασία τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ὡς παρεπομένης ποινῆς συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, τυχὸν ἄσκησις ἐνδίκου μέσου κατὰ τῆς κυρίας ποινῆς συνεπάγεται αὐτοδικαίαν ἄρσιν καὶ αὐτῆς. Σχετ. καὶ τὸ ἄρθρον 546 Κ.Π.Δ. Περαιτέρω εἰς τὸ ὅτι ἡ τοιαύτη ποινὴ δύναται νὰ ἀρθῇ διὰ χάριτος, ἐνῷ ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἁπλοῦ μέτρου, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ προσβληθέντος, τοιαύτη ἄρσις δὲν ἦτο δυνατή*.

---

* ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. Ἐκτὸς τῆς ἀναφερομένης βιβλιογραφίας ἐν σελ. 2424 τοῦ παρόντος ἐχρησιμοποιήσαμεν καὶ τὰ κάτωθι ἐπὶ πλέον βοηθήματα : 1) Μπουροπούλου «Ὁ περὶ τύπου Νόμος» 1931 καὶ 2) Παπαδάτου «Τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς τιμῆς» Ποιν. Χρονικὰ τόμος Ε' σελ. 161 ἐπ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Στὴν κομμουνιστικὴ Βουλγαρία διηγοῦνται ἕνα ἀνέκδοτο γιὰ δυὸ ἐργάτες ποὺ εἶχαν φυλακισθῆ καὶ ἀπολύθηκαν ἀφοῦ ἔλαβαν αὐστηρὲς ὁδηγίες νὰ μὴ ἀναφέρουν ποτὲ πῶς τοὺς μεταχειρίσθηκαν στὴ φυλακή.

«Πέρασα πολὺ ὡραῖα» εἶπε ὁ πρῶτος πρὸς τοὺς φίλους του «Καλὸ φαΐ, ἄνετα κρεβάτια, καὶ κάθε δύο ὧρες ὁ Διευθυντὴς τῆς φυλακῆς μὲ ἐπισκεπτόταν γιὰ νὰ μὲ συμβουλευθῆ».

«Ἀλλὰ γιατὶ ὁ Βόρις φαίνεται τόσο ταλαιπωρημένος» ρώτησαν οἱ φίλοι του.

«Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν συβουλευόταν συχνότερα ἀπὸ ἐμένα».

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

10. Ἑνώσεις Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν (Τοπικῶν Αὐτοδιοικήσεων)
11. Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἀστυνομίας, ἐγγύησις διὰ τὸ πολίτευμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΝ

1. Ἐκ ποίων ἀποτελεῖται.
2. Ὀργάνωσις αὐτῆς.
3. Κεντρικὸν Γραφεῖον.

***

10. Αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ εἶναι ὀργανωμέναι. Αἱ Ἀρχαὶ τῶν κομητειῶν ἐκπροσωποῦνται διὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐπιτροπῆς (Police Commttee) τῆς Ἑταιρίας Δημοτικῶν Συμβουλίων Κομητειῶν (County Councils Association) αἱ δὲ Ἐπιτροπαὶ Ἀσφαλείας διὰ τῆς Ἑταιρίας Δημοτικῶν Ἑνώσεων (Association of Municipal Corporations).

11. Εἰς τὰς Χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ὡς καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν τῶν δικτατοριῶν, ἡ κυριωτέρα βάσις ἐπιβολῆς ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων ἦτο ὁ ἔλεγχος τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις στρατοκρατορικῶν ὀργανισμῶν διὰ νὰ ὑποτάξουν ἔτσι τὸ κοινόν. Ἐρωτᾶται : εἶναι τοῦτο δυνατὸν εἰς τὴν Μ. Βρεττανίαν;

Εἶναι δύσκολον νὰ δοθῇ ἀπάντησις δι' ἑνὸς ναὶ ἢ ὄχι εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν τόσα πολλὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα ὑπὸ ἰσαρίθμους Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ ὅτι ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἔχει ἰδίαν ὑπόστασιν καὶ εἶναι ἀνεξάρτητον, καθιστᾷ σχεδὸν ἀδύνατον τὴν ἐπιβολὴν δικτατορίας διὰ χρησιμοποιήσεως τῆς Ἀστυνομίας. Τοῦτο δὲν ἐννοεῖ ὅτι μία δικτατορία, ἅπαξ ἐπιβληθεῖσα δι' ἄλλων μέσων δὲν δύναται νὰ θέσῃ ὑπὸ ἔλεγχον τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, διὰ τῶν ἤδη περιγραφέντων δικαιωμάτων του, δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο ν' ἀσκήσῃ πίεσιν ἐπὶ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, εἰς περίπτωσιν ἐγκαθιδρύσεως δικτατορίας, ὥστε ν' ἀναγκάσῃ αὐτὰς νὰ παραιτηθοῦν τῆς ἐνασκήσεως τοῦ ἐλέγχου δι' ὃν εἶναι ἁρμόδιαι. Περισσότερον δύσκολον εἶναι ν' ἀσκηθῇ πίεσις ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν μεμονωμένως, ἐναντίον τῆς ὁποίας οὗτοι θὰ ἠδύναντο ν' ἀντιδράσουν μέχρις ἑνὸς σημείου.

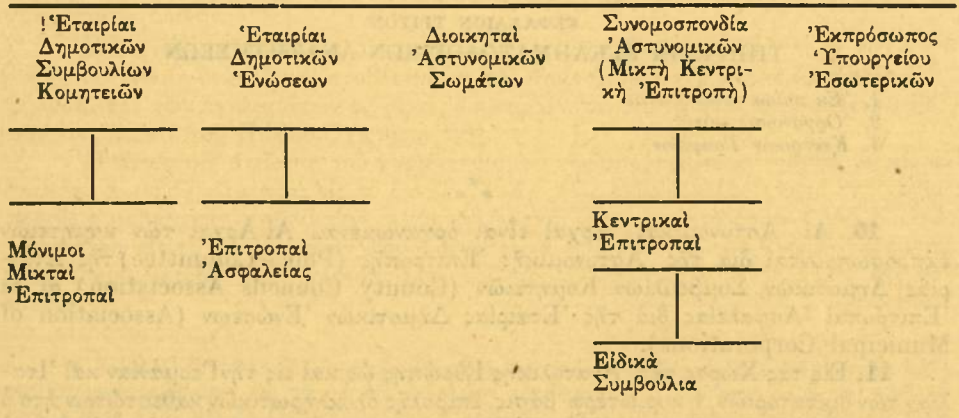
Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ βασίζεται σὲ μία ξαφνικὴ ἐπανάστασιν. Μία βαθμιαία ὅμως μετάπτωσις ἀπὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος εἰς δικτατορίαν, καίτοι ἄγνωστος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Χώρας, ἀποτελεῖ ἐντελῶς διάφορον περίπτωσιν. Ἐὰν οἱ ἁρμοδιότητες τῶν τοπικῶν ἀρχῶν βαθμηδὸν περιορισθοῦν, ἐάν, ἕνεκα ἐξαιρετικῆς διοικήσεως, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς Ἀστυνομικῶν Σωμάτων συγχωνευθοῦν ὑπὸ ἕναν Διοικητήν, ἐὰν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπέβαινον ὑπηρέται τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἔπαυον νὰ εἶναι προστάται τῶν συμπολιτῶν των, ἐὰν μία ἢ περισσότεραι ἐκ τῶν ἀρχῶν ποὺ ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἐτίθετο εἰς τὸ περιθώριον καὶ ἡ Ἀστυνομία καθίστατο ὄργανον τοῦ Κέντρου καὶ ὄχι τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν Αὐτο-

διοικήσεως, τότε θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ μετάβασις τῆς Χώρας εἰς 'Αστυνομικὸν Κράτος.

Πλὴν ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπάρχει μικρὰ πιθανότης διὰ τὸ τοιοῦτον. 'Η παράδοσις τῶν Βρεττανικῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων εἶναι ἐξαιρετικῶς ἔντονη καὶ σχεδὸν κάθε 'Αστυνομικὸς ἔχει συνήδεισιν τοῦ πολιτικοῦ χαρακτῆρος τῆς 'Αστυνομίας καὶ εἶναι ὑπερήφανος δι' αὐτό. 'Εὰν ποτὲ ὑπάρξῃ τοιοῦτος κίνδυνος, δὲν θὰ ὀφείλεται εἰς τὴν 'Αστυνομίαν ἀλλὰ εἰς τοὺς πολιτικοὺς παράγοντας οἱ ὁποῖοι, εἴτε λόγῳ ἀγνοίας ἢ κακῆς προβλέψεως θὰ ἐπιδιώξουν τὴν κατάργησιν τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν Σωμάτων καὶ 'Αρχῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΝ

1. 'Η σκηνὴ ἐξελίσσεται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Μπάου Στρήτ. 'Ο κρατούμενος εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου κατηγορεῖται ἐπὶ κλοπῇ, ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ὁλοκληρώνει τὴν κατάθεσίν του :

«....καὶ ἐνεργήσας ἐπὶ τῇ βάσει ληφθεισῶν πληροφοριῶν μετέβην κύριε Πρόεδρε εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μ... 24 οἰκίαν, ἔνθα ἀνεῦρον τὸν κατηγορούμενον κοιμώμενον καὶ τὸν συνέλαβον».

—«Εὐχαριστῶ» εἶπε ὁ δικαστὴς καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν κατηγορούμενον, τὸν ἠρώτησε «Μήπως ἔχει νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε τὸν ἀστυνομικόν;»

'Ο κατηγορούμενος νυσταλέος καὶ κακόκεφος ὅπως ἦτο, ἐσκέφθη γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν εἶπε :

—«Νὰ σοῦ πῶ κύριε Πρόεδρε, μιὰ καὶ ἐνύσταζα, πῆγα κατ' εὐθεῖαν γιὰ ξάπλα. Καὶ ὅταν τὸν εἶχα πάρει νὰ τὶ συνέβη. Αὐτὸς ὁ κύριος μπαίνει στὴν κάμαρά μου, μοῦ σκάζει μιὰ γερούτσικη στὰ πισινὰ καὶ μοῦ εἶπε: "Ε! Τὸμ ξύπνα. Εἶσαι γιὰ τὴ στενή.

—«Κατάλαβα» εἶπε ὁ Πρόεδρος. «Φτάνουν πιὰ οἱ ἐρωτήσεις».

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ συνέβη πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, πλὴν ὅμως καταδεικνύει σαφῶς τὸ πρῶτον μέλημα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τῆς ἀσφαλείας, νὰ γνωρίσῃ δηλαδὴ τὰ πρόσωπα τῆς περιφερείας του ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ὡς ἄνω ἐπεισοδίου, ὅστις μετέβη καὶ συνέλαβεν ἀμέσως τὸν Τὸμ. Οἱ Ἀστυνομικοὶ Ἀσφαλείας (NTETEKTIB) ἐκλέγονται ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰ Τμήματα Τάξεως. Οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ ντέτεκτιβ, ἂν δὲν ὑπηρετήσῃ ἐπὶ διετίαν περίπου εἰς τὸ Τμῆμα Τάξεως καὶ ἐκτελέσῃ καθήκοντα σκοποῦ ἀστυφύλακος ἐν στολῇ εἰς τὴν σκοπιάν. Ἡ δὲ Ὑπηρεσία Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων (Criminal Investigation Department) γνωστὴ ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ C.I.D. (Σί, ἄϊ, ντὶ) ἑκάστου Σώματος θεωρεῖται ὡς εἷς ἐκ τῶν τριῶν κλάδων εἰς τοὺς ὁποίους κάθε Ἀστυνομία χωρίζεται, ἤτοι ὁ ἐν στολῇ Κλάδος, ὁ τοῦ C.I.D. καὶ ὁ τῆς Τροχαίας.

Οἱ Ντέτεκτιβ ἀποτελοῦν μέρος τῆς Ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ δὲν διαχωρίζονται ἐξ αὐτῆς. Εἰς μερικὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα οὗτοι ἐναλλάσσονται μετὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Τάξεως, γενικῶς δὲ ὑπάρχει στενὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν δύο κλάδων.

Εἰς τὴν Διοίκησιν ἑκάστου Σώματος ὑπάρχει Ἐπιτελεῖον ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν C.I.D., οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν τὰς ἐργασίας ὅλων τῶν παραρτημάτων Ἀσφαλείας (C.I.D.), ἅτινα ἔχουν ἱδρυθῇ καὶ ἐργάζονται παραλλήλως πρὸς τὰ διάφορα Τμήματα Τάξεως αὐτοῦ. Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι ἀριθμητικῶς περισσότεροι καὶ εἰς αὐτοὺς ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Ἀστυνομικῶν καθηκόντων Τάξεως, ἐνῶ τὰ παραρτήματα τοῦ C.I.D. ἔχουν ἀποστολὴν τὴν ἐκτέλεσιν καθηκόντων Ἀσφαλείας.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν δύο κλάδων, παρατηρεῖται ὅτι οἱ Ντέντεκτιβ ἀποτελοῦν τὰ «ἀνφὰν γκατὲ» ἑκάστου Σώματος. Καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς αὐστηρᾶς ἐπιλογῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἐπὶ πλέον εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως τὴν ὁποίαν λαμβάνουν, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν εἰδικὴν κατηγορίαν Ἀστυνομικῶν. Ἐπιπροσθέτως, τὸ κοινὸν καὶ ὁ Τύπος παρακολουθεῖ μετὰ μεγαλυτέρας περιέργειας καὶ προσοχῆς τὸ ἔργον τοῦ C.I.D. ἀπ' ὅ,τι τὸ Ἀστυνομικὸν ἔργον τάξεως.

Εἶναι ὠμὴ ἀλλὰ ἀκαταμάχητη ἀλήθεια ὅτι τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρεται πάρα πολὺ «γιὰ τ' ἀνθρωπο—κυνηγητά». Τόσον ὁ διώκτης ὅσον καὶ ὁ διωκόμενος ἀποκτοῦν μίαν εὐρείας ἐκτάσεως δημοσιότητα. Λόγῳ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς συνεχοῦς παρακολουθήσεως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς ἐργασίας τῶν Ἀστυνομικῶν τοῦ C.I.D. οὗτοι ἔχουν ἀποκτήσει φήμην καὶ θεωροῦνται ὡς κάτι διάφορον καὶ ἀνώτερον τῶν λοιπῶν συναδέλφων των. Σοβαρὰ αἰτία προσέτι εἶναι καὶ τ' ἀστυνομικὰ περιπετειώδη ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπιβάλλει εἰς τὸ πολὺ κοινὸν ἀντίληψιν διάφορον τῆς πραγματικῆς, περὶ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ντέτεκτιβ (Ἀστυνομικῶν τῶν C.I.D.).

Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἂν ἕνας ἁπλὸς Ἀστυνομικὸς τοῦ C.I.D. ἀσχολούμενος μὲ συνήθεις ἀναζητήσεις, ἐπισκεφθῇ μίαν οἰκογένειαν θὰ προκαλέσῃ ἀνησυχίαν τουλάχιστον εἰς τοὺς εὐηπολήπτους πολίτας.

Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, οἱ ἀστυνομικοὶ σκέπτονται κατὰ τρόπον διάφορον. Ἔντονοι προσπάθειαι καταβάλλονται ὑπ' αὐτῶν διὰ νὰ καταργηθῇ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ τοῦ ἐν στολῇ κλάδου (τάξεως) καὶ C.I.D. (Ἀσφαλείας).

Οὗτοι ἐπιμένουν εἰς τὸ ὅτι κάθε κλάδος ἁπλῶς καὶ μόνον ἐκτελεῖ διάφορον τμῆμα τοῦ ἰδίου ἔργου, ἤτοι τὴν πρόληψιν καὶ ἀνίχνευσιν ἐγκλημάτων.

2. Ἡ Μ. Βρεττανία εἶναι μοναδικὴ Χώρα εἰς τὸν κόσμον ὅπου δὲν ὑπάρχει Ἐθνικὴ (Κεντρικὴ) Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας. Δὲν ὑπάρχει παρομοία Ὑπηρεσία ὡς

τὸ Συνομοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων (Federal Bureau of Investigatio) τῆς Ἀμερικῆς, οὔτε τὴν Ἀσφάλειαν (Sureté) τῆς Γαλλίας ἢ τὰς μυστικὰς Ἀστυνομίας πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν. Τὸ C.I.D. (Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας) τῆς Σκώτλαντ—Γυάρδ, παρέχει ὡρισμένας ἐξυπηρετήσεις εἰς τὰ C.I.D. τῶν ἄλλων Σωμάτων, ἀλλὰ δὲν δύναται, οὐδὲ ἔχει ἐπιχειρήσει, νὰ ἀσκήσῃ ἔλεγχον ἐπ' αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἁρμοδιότητος αὐτῆς. Τὸ C.I.D. τῆς Σκώτλαντ—Γυάρδ εἶναι ἁπλῶς Ἀρχηγεῖον τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας εἰς τὴν Χώραν καὶ ἡ μεγαλυτέρα ἐν σχέσει μὲ τὰς ἄλλας, ἔχει ὀργανώσει ὡρισμένα Γραφεῖα, ὅπως τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου καὶ τὸ Ἀρχεῖον Δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἅτινα εἶναι καλλίτερον ἐμπλουτισμένα ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῶν ἄλλων Σωμάτων. Καὶ διὰ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἡ ἀπόδοσις εἶναι ἐξαιρετική. Μόνον ἐλάχιστα ἔχει μειωθῇ ἡ ἀποδοτικότης συνεπείᾳ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποκεντρώσεως. Τὰ ὄργανα Ἀσφαλείας καὶ αἱ μέθοδοι αὐτῶν συγχρονίζονται διὰ τῶν ἀστυνομικῶν περιοδικῶν, διὰ κοινῆς ἐκπαιδεύσεως, δι' ἐναλλαγῆς πληροφοριῶν καὶ ἀπόψεων μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ προσωπικῶν ἐπαφῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας διαφόρων Σωμάτων.

Ἡ διάρθρωσις αὐτοῦ δίδει ἐν μεγεθύνσει βεβαίως, καὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν C.I.D. τῶν περισσοτέρων Σωμάτων, ἡ δὲ ὀργάνωσις καὶ αἱ ἀκολουθούμεναι μέθοδοι εἶναι αἱ ἐφαρμοζόμεναι γενικῶς, εἰς μικροτέραν ὅμως κλίμακα.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ C.I.D. (τρίτος Κλάδος ὑπὸ τὸ στοιχεῖον C) τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας εἶναι εἷς Βοηθὸς Διοικητοῦ ἢ Ἀρχηγοῦ (Assistant Commisioner) ὅστις εἶναι ἀντίστοιχος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' (Chief Constable). Οὗτος ἔχει ὡς Ἐπιτελεῖον ἕναν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' (Commander, βαθμὸς διὰ τὸ C.I.D.) καὶ δύο Ἀστυνόμους Α' (Deputy Commander, βαθμὸς διὰ τὸ C.I.D.) οἱ ὁποῖοι προΐστανται τῶν Τμημάτων. (Εἰς τὰ Σώματα ὑπαίθρου ἡ ἐργασία τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἀξιωματικῶν ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ (Deputy Chief Constable) τοῦ Σώματος καὶ ἑνὸς Ἀστυνόμου Β' Ἀσφαλείας (Detective Superintendent). Τὸ Ἀρχηγεῖον τοῦ Σκώτλαντ—Γυάρντ διαιρεῖται εἰς διάφορα τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ὡρισμένον τομέα τοῦ ἔργου Ἀσφαλείας.

3. Ἐν ἀρχῇ εἶναι τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον (Central Office) (ἢ Κεντρικὴ Ὁμὰς) τὸ ὁποῖον διαθέτει μίαν ὁμάδα πεπειραμένων Ἀστυνομικῶν (ντέτεκτιβ) (Κεντρικὴ ὁμὰς) διὰ τὰ σοβαρώτερα ἐγκλήματα καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν εἰς περίπτωσιν αἰτήσεων τῶν ἄλλων Σωμάτων. Οἱ πεπειραμένοι αὐτοὶ Ἀστυνομικοὶ εἰδικεύονται εἰς τὴν ἐξιχνίασιν περιπτώσεων φόνων, σοβαρῶν κλοπῶν καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους ἐγκλημάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Οὗτοι δύνανται νὰ ἐνεργήσουν ἐντὸς τῆς περιοχῆς ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Διαμερισμάτων τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ γενικώτερον καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν. Ἡ πρόσληψις ἀστυνομικοῦ εἰς τὴν ὁμάδα αὐτὴν θεωρεῖται ὡς σοβαρὰ τιμητικὴ διάκρισις, παρ' ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι ἐπίπονος καὶ ἀκανόνιστος εἰς ὥρας, πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι τοῦ συνήθους ἀστυνομικοῦ Ἀσφαλείας.

(Συνεχίζεται)

Φίλους ταχέως μὴ κτῷ

Ὑπὸ κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ, Δοκ. Ὑπαστυνόμου

Ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς κοινωνίαν ἀνθρώπων, οἵτινες θέλουσι νὰ θεωρῶσι τοὺς ἑαυτούς των ὡς ὄντα πεπολιτισμένα, ἐφ' ὅσον διαβιοῦμεν ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνίᾳ μὲ ἄτομα πάσης τάξεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ἀναντιρρήτως πᾶς ἐξ ἡμῶν αἰσθάνεται ἀδήριτον τὴν ἀνάγκην συνάψεως κοινωνικῶν σχέσεων. Οὐδείς, εἰλικρινῶς καὶ σοβαρῶς σκεπτόμενος, δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι οὐδενὸς ἔχει τὴν ἀνάγκην. Ἀποτελοῦμεν πάντες, ὡς ἄτομα τῆς αὐτῆς κοινωνίας ἓν σῶμα κοινωνικὸν εἰς ὃ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν προσφέρει τὰς ἀναλόγους ὑπηρεσίας. Ὡς δὲ ἐν τῷ ὀργανικῷ τοῦ ἀνθρώπου σώματι, πάντα τὰ μέλη τούτου συνεργάζονται διὰ τὴν ἀρίστην καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν του, οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἄτομα ἀπὸ κοινοῦ ἐργάζονται διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τοῦ ὄντως μεγάλου κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ.

Αἰσθανόμεθα ἀπαραίτητον τὴν ἀνάγκην τῆς διαβιώσεως ἡμῶν ἐν πεπολιτισμένῃ κοινωνίᾳ καὶ θεωροῦμεν τὴν ἀνάγκην ταύτην ὡς ἓν τῶν στοιχείων τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀνελίξεως ἡμῶν. Οὐδεὶς ἀσφαλῶς δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ μέσῳ τῶν ἀγρίων θηρίων ὁ ἄνθρωπος ἐξελίσσεται καὶ προοδεύει. Ἂν ὅμως ἡ ἀνάγκη αὕτη εἶναι τοιαύτης ὑψίστης σημασίας καὶ ἂν εἰσέτι τὰ ἐκ ταύτης ὀφέλη εἶναι ἐξόχως σπουδαῖα, μεγίστη ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ δυσκολία τῆς διαλογῆς καὶ ἐπιλογῆς τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα οὐ μόνον δὲν θὰ ζημιώσωσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ θὰ ἀποδειχθῶσι θερμοὶ ὑποστηρικταὶ καὶ εἰλικρινεῖς σύμμαχοι. Ὁμολογουμένως ἡ σύναψις κοινωνικῶν σχέσεων καὶ ἡ δημιουργία «μεγάλου κύκλου» τυγχάνει τι τὸ εὔκολον. Ἀνέτως δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν σχέσεις καὶ φιλίας, δυσκόλως ὅμως δυνάμεθα νὰ διαχωρίσωμεν εἰς αὐτὰς τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν θὰ εἶναι πλησίον ἡμῶν μόνον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ταῖς θλίψεσιν.

Ἡ οἱαδήποτε κοινωνικὴ θέσις ἡμῶν, τὸ οἱονδήποτε ὑφ' ἡμῶν ἐξασκούμενον ἐπάγγελμα, πολλάκις ἡμῶν ἀκόντων, δημιουργοῦσι πέριξ ἡμῶν κύκλον γνωστῶν καὶ φίλων ἀτόμων, ἅτινα παρουσιάζονται ὡς φύλακες ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι καλῆς πίστεως καὶ σοβαρᾶς ἐμπιστοσύνης. Ἀναντιρρήτως ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι καὶ ἄτομα ἀληθῶς φερέγγυα, ἄξια πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα εἰμὴ μόνον τὰς σπανίας ἐξαιρέσεις, αἵτινες τονώνουσι τὸν κανόνα. Ἅπαντες ἐπιδιώκομεν νὰ συνάψωμεν σχέσεις μὲ πρόσωπα κατέχοντα ἀνωτέραν ἀπὸ ἡμᾶς θέσιν, τόσον κοινωνικῶς ὅσον καὶ οἰκονομικῶς, ἐλπίζοντες ὅτι ταῦτα ἐν καιρῷ ἀνάγκης δυνατὸν νὰ παράσχωσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας. Δυστυχῶς ὅμως ἐνίοτε ἄτομά τινα προσπαθοῦν παντὶ τρόπῳ καὶ ἔργῳ νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὰς σχέσεις των καὶ οὐ παράδοξον πολλάκις μεταβάλλονται εἰς ἀνθρώπους κατωτέρας κοινωνικῆς στάθμης μὴ φειδόμενοι οὐδενὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου προκειμένου νὰ ἐπιτύχωσι τῶν σκοπῶν των. Οὐχὶ σπανίως περιστοιχιζόμεθα ὑπὸ ἀνθρώπων ἐκλιπαρούντων τὴν φιλίαν ἡμῶν, ὡς ἐπίσης καὶ παρ' ἑτέρων οἵτινες ὡς κόλακες εἶναι πρόθυμοι νὰ παράσχωσι πᾶσαν ἐξυπηρέτησιν. Τὸ παρθενικὸν των ὕφος, ἡ μελιστάλακτος ὁμιλία των, τὸ σφοδρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῶν ὑποθέσεων ἡμῶν, παρασύρουσιν ἐνίοτε ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ἐμπιστευθῶμεν τούτους ἀπολύτως, ἀδιαφοροῦντες διὰ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους ἐκ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς ἡμῶν. Ἀσφαλῶς θὰ δημιουργήσωμεν φιλίας, διότι ἄνευ τούτων θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν τὰς ἐπιδιώξεις ἡμῶν καὶ οὐχὶ σπανίως αὗται θὰ ἀποβῶσιν ἐπωφελεῖς διὰ τὴν ἀρίστην ἐπιτυχίαν ἡμῶν. Ἐν τῷ γεγονότι τούτῳ ὅμως ἔγκειται ἡ ἀξία τῆς διαλογῆς καὶ ἐπιλογῆς τῶν φίλων καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡμεῖς ἰδιαιτέρως δέον νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν κατάλληλον τούτων ἐκλογήν. Οἱ φίλοι δέον νὰ ὦσι τοιοῦτοι, ὥστε οὐδεμίαν

ἀμφιβολίαν περὶ τούτων νὰ ἔχωμεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐχεμύθειαν καὶ γενικῶς εἰπεῖν τὰς ἀγαθὰς προθέσεις των.

Πολλοὶ τῶν φίλων παρουσιάζονται ὡς πιστοὶ τοιοῦτοι ἐν τῷ καιρῷ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν, ἀντιθέτως δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς οὐχὶ ἀκμαζούσης οἰκονομικῆς ἡμῶν ζωῆς, ἀπομακρύνονται παριστῶντες ἑαυτοὺς ξένους πρὸς ἡμᾶς. Δικαίως πρὸς τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον : «Τῶν εὐτυχούντων πάντες φίλοι εἰσί, τῶν δυστυχούντων οὐδ' οἱ γεννήτορες» ὡς ἐπίσης «τὸ μὲν χρυσίον πυρὶ δοκιμάζεται, ἡ δὲ φιλία ἐν ταῖς ἀτυχίαις διαγιγνώσκεται».

Δέον νὰ εἴμεθα προσεκτικοί, καὶ ἐκλεκτικοὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Δὲν πρέπει νὰ παρασυρώμεθα ἀπὸ ἐφημέρους ἐνθουσιασμοὺς καὶ στιγμιαίας ἀπολαύσεις, γεγονότα ἅτινα ἁπλήστως θέλουσιν ὑποσχεθῆ καὶ παράσχει ἡμῖν ἄτομα, ἅτινα διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης ἡμῶν θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἐπίτευξιν ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς σκοπῶν των. Δύσκολον τὸ ἔργον τῆς ἐπιλογῆς τῶν φίλων, ἀπαιτοῦν σώφρονα σκέψιν καὶ λογικὴν ἑτοιμότητα εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Ἔχομεν ἀνάγκην φίλων εἰλικρινῶν, διότι ὁ φίλος θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ὁ πιστὸς σύντροφος, ὁ ἀνιδιοτελὴς ἄνθρωπος παντοῦ καὶ πάντοτε.

Διερωτώμεθα ἐνίοτε ἂν ἡ λέξις φιλία διατηρῇ εἰσέτι τὴν παλαιάν της αἴγλην, ὡς ἐκείνη τοῦ Δάμωνος καὶ τοῦ Φιντίου, οὐχὶ σπανίως δὲ ἔχοντες ὑπ' ὄψει διάφορα γεγονότα, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἡ φιλία ἀπώλεσε τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν ταύτης. Ὁ αἰὼν τὸν ὁποῖον διανύομεν εἶναι αἰὼν ὑλικῆς καὶ τεχνικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦτο καὶ ἡ φιλία, ἔννοια ἀνωτέρου πνευματικοῦ περιεχομένου, ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ μέσον ἰδιοτελοῦς ἐκμεταλλεύσεως τῶν προσώπων.

Ἂς μὴ βιασθῶμεν εἰς τὴν ἀπόκτησιν πολλῶν φίλων. Ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, ἔτι περισσότερον τῶν ἄλλων, δέον νὰ εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἐκλεκτικοὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματος θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην δημιουργίας φίλων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἰδιότητος ἡμῶν, πολλοὶ θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν μεθ' ἡμῶν φιλίαν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἐργασία ἡμῶν θὰ ἀπαιτήσῃ ἡμέραν τινὰ τὴν συμπαράστασιν τῶν φίλων, ἂς μὴ παρασυρώμεθα ἀβασανίστως εἰς τὴν ἀπόκτησιν τούτων. Ἡ ἰδιάζουσα ἐργασία ἡμῶν, ἡ τιμὴ ἣν ἐνεπιστεύθη εἰς ἡμᾶς ἡ Πολιτεία, ἀπαιτοῦσιν ἀκεραίους χαρακτῆρας, ἐπαγγελματικὴν συνείδησιν καὶ συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν. Εἰδικώτερον εἰς τοὺς νέους ἐξ ἡμῶν ἡ ἀρίστη ἐπιλογὴ τῶν φίλων ἀποτελεῖ τὸν καλλίτερον οἰωνὸν ἑνὸς ἐπιτυχοῦς μέλλοντος. Πολλάκις οἱ νέοι διψοῦν διὰ τιμάς, ἡδονὴν καὶ πλοῦτον. Ἀποθηκεύουν σοφίαν καὶ γνώσεις, ζητοῦν ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἀνευρίσκουν ὅ,τι ζητοῦν. Ὅταν ἀναχωροῦν ὁμοιάζουν μὲ τὰ γαλήνια ἀγάλματα τοῦ Πραξιτέλους, ὅταν ὅμως ἐπιστρέφωσιν ἐνθυμίζουν τὸν θρῆνον τῆς Μούσης τοῦ Μπωντελαίρ. Ἂς ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψει, ὅτι δὲν εἴμεθα μοιραῖα ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα καὶ συνονθύλευμα σκοτεινῶν δυνάμεων. Δὲν εἴμεθα ἀποίμαντος ἀγέλη περιέργων ζῴων καὶ εἶδος μικρᾶς ἀξίας. Εἴμεθα λογικὰ ζῷα μὲ ἠθικότητα. Ἐρχόμεθα ὡς χιόνες ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Θείας Ἐπικρατείας καὶ σαρκούμεθα εἰς τὴν γῆν. Ἀποτελοῦμεν θαυμαστὴν πνευματικὴν ἁρμονίαν. Ἰδοὺ διατὶ πᾶσα ἐνέργεια ἡμῶν δέον νὰ εἶναι ἄψογος ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Ἐὰν οὕτω συναισθανθῶμεν ἀπολύτως τὸ ὑπέροχον τῆς Ἀστυνομίας ἔργον, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐπιλογῆς τῶν φίλων οὐδέποτε θὰ ἀποτύχωμεν. Ἂν ὡς ἰδιῶται ἀποτύχωμεν εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν, ὁ κίνδυνος θὰ εἶναι σοβαρὸς ἀλλὰ προσωπικός. Ἡ ἀποτυχία ὅμως ἡμῶν ὡς ἀστυνομικῶν, ὡς ἀτόμων ἐπιφορτισμένων μὲ ἰδιαίτερα καθήκοντα, θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν σοβαροῦ κινδύνου τόσον εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, ὅσον καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐξέλιξιν τῆς Κοινωνίας. Οἱ φίλοι καὶ αἱ σχέσεις ἡμῶν δέον νὰ εἶναι τὸ περιβάλλον τῆς ἐπὶ τὰ βελτίω πορείας ἡμῶν καὶ οὐχὶ τῆς ἐπὶ τὰ χείρω τοιαύτης.

Μὲ τοιαύτας σκέψεις, ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ χειραγωγή-

"Απαγορεύεται"

«Οἱ ἔνοικοι οἰκιῶν, ὧν τὰ παράθυρα εὑρίσκονται εἰς ὕψος μικρότερον τῶν δύο μέτρων, ὑποχρεοῦνται νὰ φροντίζωσιν ὅπως κατὰ τὸ ἄνοιγμα μὴ προεξέχωσι τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς τὰ ἐξωτερικὰ παραθυρόφυλλα....».

('Από τὴν ὑπ' ἀριθ. 12/51 'Αστυν. Διάταξιν—"Αρθρ. 4)

15 Σεπτεμβρίου 1955

«..."Ενα ἐπεισόδιο σήμερα τὸ μεσημέρι, μέσα στὸ τρόλλεϋ, μ' ἔφερε ἀντιμέτωπο μ' ἕνα νεαρό, νευρικὸ ἄντρα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ κόσμος συνήθισε νὰ ὀνομάζῃ μὲ μιὰ ἁπλῆ, μὰ εὐρύτατη σὲ ἔννοιες διφορούμενες, λέξη : σ τ ρ α β ό ξ υ λ ο.

Οἱ τύποι συνήθως αὐτοὶ δὲν εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι...

Μπά! Κάθε ἄλλο...

Πνίγονται ὅμως ἀνάμεσα σὲ τόσες ἀπαγορεύσεις, νομικὲς καὶ ἀστυνομικές, ποὺ τοὺς περιζώνουν...καὶ ἐπαναστατοῦν κάποτε—κάποτε...

'Επαναστατοῦν ὄχι ἀπὸ κακὴ πρόθεση ἢ γιατὶ τοὺς λείπει ἡ καλὴ πίστη, ἀλλὰ γιατὶ δὲν κάθονται νὰ σκεφτοῦν πόση ξεχωριστὰ προστατευτικὴ ἀξία κρύβεται πίσω ἀπὸ κάθε ἀπαγόρευση ἑνὸς Νόμου ἢ μιᾶς 'Αστυνομικῆς Διατάξεως...προστατευτικὴ γιὰ κάθε ἄτομο ἰδιαιτέρως καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸ κοινωνικὸ σύνολο...'Αλλὰ ἔτσι συμβαίνει συνήθως...

Κάποτε ἤμουνα κι' ἐγὼ πολίτης...Καὶ δὲν τὸ κρύβω ὅτι πολλὲς φορὲς βαρυγόμησα μὲ μερικὲς παρατηρήσεις ποὺ μοῦ ἔκαναν οἱ ἀστυφύλακες στὸ δρόμο, γιατὶ τὶς θεωροῦσα τότε ἄσκοπες καὶ ἐνοχλητικές...

'Εδῶ ποὺ τὰ λέμε ἄλλως τε, δὲν εἶναι καὶ εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ ζῇς κυνηγημένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄσχημο ρῆμα, ποὺ στὸ τρίτο πρόσωπό του ἐπαναλαμβάνεται ἀδιάκοπα ἀπὸ ὅλους, ὅσους ἔχουμε ἐπωμισθῇ τὸ τεράστιο βάρος νὰ φυλᾶμε τὴ Ζωή, τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Περιουσία τῶν συνανθρώπων μας...

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ...'Από τὸ πρωῒ ἴσαμε τὸ βράδυ ἡ ἴδια πάντα λέξη... Δὲν ἔχει σημασία ἂν προφέρεται μὲ τακτ καὶ εὐγένεια ἢ ἂν συνοδεύεται ἀπὸ χαμόγελα καὶ ἔκφραση λύπης βαθειᾶς...

Σημασία ἔχει μονάχα ὅτι ἐπαναλαμβάνεται κατὰ κόρον...

Μὰ τὶ νὰ γίνῃ; Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς...Τὸ ξέρετε κι' ἐσεῖς αὐτό...

"Αλλως τε γι' αὐτὸ μᾶς πληρώνετε: γιὰ νὰ περιφρουροῦμε τὰ δικαιώματά σας ἀπὸ ἀναρίθμητους καὶ πολύμορφους κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν...

Καὶ γιὰ νὰ φέρουμε σὲ πέρας τὴν ἀποστολή μας εἴμαστε ὑποχρεωμένοι (ἔστω μὲ λύπη μας μὰ πάντως ὑποχρεωμένοι) νὰ στεκώμαστε ὁλοένα μπροστά σας, ὅπως ὁ πατέρας μπροστὰ στὸ παιδί...«"Οχι αὐτό, παιδί μου.Μὴ τὸ ἄλλο»...Δὲν θέλω βέβαια μ' αὐτὸ νὰ πῶ ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε σοφοὶ κι' ἐσεῖς ἄμυαλα καὶ ἐπιπόλαια παιδιά, ἀλλὰ ὅτι ἡ δουλειά μας εἶναι αὐτή: νὰ σᾶς θυμίζουμε δηλαδὴ τὶς ὑποχρεώσεις σας καὶ νὰ ἐπισημαίνουμε τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν, ὅταν καμμιὰ φορά, ζαλισμένοι ἀπὸ χίλιες αἰτίες, περπατᾶτε ἀντίθετα ἀπὸ τὸ πραγματικὸ συμφέρον σας.

σωμεν τὸν ὁδοιπόρον, τὸν τραγικὸν ὁδοιπόρον, ὅστις μὲ ἐσβεσμένην λυχνίαν πλανᾶται εἰς τὰ σκότη. Θὰ βοηθήσωμεν τὸν πλησίον νὰ διακρίνῃ τὴν ἄβυσσον, εἰς ἣν τὸν ὡδήγησεν ἡ παραπλανηθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὁ ἀπρόσεκτος ἠθικὸς βίος, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ἀληθοῦς Φ ω τ ό ς. Η συνείδησις ἡμῶν οὐ μόνον οὐδέποτε θέλει ἐλέγξει ἡμᾶς, ἀλλὰ τουναντίον θὰ εἶναι ἐσαεὶ ἀναπαυμένη, διότι ἐξετελέσαμεν ἀπολύτως τὸν ἀληθῆ προορισμὸν ἡμῶν καὶ ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄτομα πεπολιτισμένης Κοινωνίας.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

Ναί! Ἀκριβῶς. Κάθε μιὰ Ἀστυνομικὴ Διάταξη ἔχει τὸ δικό της προορισμό, γιὰ ἕνα ὠφέλιμο σκοπὸ φτειάχτηκε καὶ κάποια σπουδαία κοινωνικὴ σκοπιμότητα ὑπηρετεῖ...

Ὁ κύριος τοῦ τρόλλεϋ δυσανασχέτησε, γιατὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὴν βγάζῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ χέρι του...Εἶχε δίκηο;...Ἐσεῖς θὰ τὸ κρίνετε βέβαια... Μὰ πρὶν νὰ βγάλετε τὴν ἀπόφασή σας βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ καὶ συλλογιστῆτε μιὰ ἁπλῆ περίπτωση: ἕνα λεωφορεῖο νὰ προσπερνᾷ τὸ τρόλλεϋ ἀπὸ πολὺ κοντά... Τί θὰ γινότανε τότε; Ἴσως τὸ χέρι τοῦ κυρίου νὰ συνθλιβότανε ἀνάμεσα στὰ δυὸ ὀχήματα...Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ δηλαδή...

Ἔ! Γιὰ νὰ προλάβῃ αὐτὸ τὸ κακό, αὐτὸ τὸ «ἄτοπο», βγῆκε ἡ ἀπαγορευτικὴ Ἀστυνομικὴ Διάταξη, ποὺ ἔκανε νὰ δυσανασχετήσῃ ὁ νεαρὸς συνεπιβάτης μου στὸ τρόλλεϋ.....

....

Ἀλλὰ δὲν πειράζει...

Βᾶλτε μας ἀπόψε στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου...

Κι' ἂς ἀπαγγείλῃ τὸ Κατηγορητήριο ἕνας παληὸς ἐχθρός μας, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀπροσδόκητο πάθημά του μεταβλήθηκε σὲ θερμὸ θαυμαστὴ τοῦ ἔργου μας, ὁ κύρ—Θόδωρος...

Δυὸ—τρία χρόνια ἂς γυρίσουμε πίσω...

Κι' ἂς τὸν ἀκούσουμε νὰ μονολογῇ:

«...Μὲ λένε στραβόξυλο, γιατὶ καυγαδίζω ταχτικὰ μὲ τοὺς ἀστυφύλακες, ποὺ κάθε τόσο καὶ λιγάκι μὲ ἐνοχλοῦν μὲ ἀνόητες παρατηρήσεις...Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω τὴ συνείδησή μου ἥσυχη καὶ καθαρὴ ὅτι κάνω ἁπλῶς τὸ Καθῆκον μου, σὰν ἐλεύθερος ἄνθρωπος...Γιατὶ ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω ὅτι ἀνάμεσα στοὺς Νόμους καὶ τὶς ἀναρίθμητες Διατάξεις ὑπάρχουν καὶ κάποιες ἄσκοπες ἀπαγορεύσεις ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἀπολύτως σκοπό...Σοῦ λένε «Μὴν ὁπλοφορῇς»...Αὐτὸ μάλιστα...Γιατὶ ἕνα κουμπούρι στὴν τσέπη σου εἶναι πάντα πειρασμός..."Ἀνθρωπος εἶσαι καὶ μάλιστα ρωμηός, πεθερὰ ἔχεις, ἰδιοκτήτη στὸ σπίτι σου ἔχεις, νεῦρα ἔχεις...Κι'ἂν μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἔχεις κι' ἕνα κουμπούρι στὴν τσέπη τὸ πρᾶγμα καταντάει πολὺ ἐπικίνδυνο...Αὐτὸ μάλιστα. Ἐκεῖ ποὺ ἔχουν δίκηο τοὺς τὸ ἀναγνωρίζω. Ἀλλὰ ὅταν ἔχουν ἄδικο θὰ τοὺς τὸ πῶ κι' ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος...»

Αὐτὰ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κύρ—Θόδωρος, τὸ «στραβόξυλο» μιᾶς Ἀθηναϊκῆς γειτονιᾶς...Καὶ κάθε τόσο καὶ λιγάκι «καυγάδιζε μὲ τοὺς ἀστυφύλακες ποὺ τὸν ἐνωχλοῦσαν μὲ τὶς παρατηρήσεις τους...»

Στὸ Τμῆμα αὐτῆς τῆς γειτονιᾶς μετατέθηκα κι' ἐγὼ κάποτε, δυὸ—τρία χρόνια πρίν. Καὶ γνώρισα τὸν κύρ-Θόδωρο «ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας»:

....

Ἦταν σούρουπο... Ἕνα σούρουπο σιγαλὸ κι' ὀνειρεμένο...

Ἔκανα ὑπηρεσία στὸ δρόμο...Κι' ὁ κύρ-Θόδωρος ἦταν μέσα στὸ σπίτι του...

Παρακολουθῆστε μας καὶ τοὺς δυό...μὲ τὴ σειρὰ ὅμως...

Ἐκεῖνον πρῶτα...ἀπὸ εὐγένεια...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὁ κύρ-Θόδωρος, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πολύωρο, ἀπογευματινὸ ὕπνο. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀργήσει, ντυνότανε βιαστικὰ-βιαστικά, γιὰ νὰ προλάβῃ ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχε κλείσει...

Θἄχετε ὅμως παρατηρήσει πὼς ἅμα βιάζεσαι ὅλα σοῦρχονται ἀνάποδα...Δὲ βρίσκεις τὴ γραβάτα σου, φορᾷς ἀνάποδα τὸ πουκάμισό σου, βάζεις νὰ σιδερώσῃς τὸ καινούργιο σου παντελόνι στὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο καὶ τὸ καῖς...

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ κακὰ εἶχαν συμβῆ στὸν «Στραβοθόδωρο»—ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ φίλοι του...Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὰ νεῦρα του...Καθότανε σὲ ἀναμμένα κάρ-

βουνα...Ἔβριζε, μονολογοῦσε καὶ ζήταγε κάποιον νὰ καυγαδίσῃ γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Καὶ βρῆκε ἐμένα. Πῶς συναντηθήκαμε θέλετε νὰ μάθετε; Θὰ σᾶς πῶ πάρα κάτω. Πάντως ὑπηρεσιακὴ ἦταν ἡ ἐπίσκεψή μου...Τί εἴπατε; γιατὶ πῆγα νὰ τοῦ κάνω παρατήρηση; Μὰ ποῦ θέλετε νὰ ξέρω τί γινότανε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι; Καλά, ἐσεῖς τὸ ξέρετε γιατὶ σᾶς τόπα ἐγώ, ἐμένα ὅμως ποιὸς μοῦ τόπε, σᾶς παρακαλῶ; Κανείς. Ἂς ἀφήσουμε λοιπὸν τὸν κύρ-Θόδωρο στὰ νεῦρα του κι' ἂς πιάσουμε ἐμένα...ποὺ τὴν ἴδια ὥρα ἔκανα τὴν ὑπηρεσία μου ἔξω στὸ πεζοδρόμιο...Φρέσκος ἤμουνα σ' αὐτὸ τὸ Τμῆμα καὶ τὸν κύρ-Θόδωρο δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει ἀκόμα...Ὅταν λοιπὸν ἔφτασα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του παρατήρησα ὅτι τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ του (ποὺ ἦταν ἰσόγειο καὶ χαμηλὸ) ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ τὰ παραθυρόφυλλα προεξεῖχαν ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὴν οἰκοδομικὴ γραμμή, παρὰ τὴ σχετικὴ ἀπαγορευτικὴ Διάταξη, καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ τραυματίσουν κάποιο ἀφῃρημένο περαστικό, τὶς νυχτερινὲς ἰδίως ὧρες...

Θεώρησα τότε καθῆκον μου νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα του, γιὰ νὰ τοῦ κάνω μιὰ σχετικὴ σύσταση. Μὲ προσοχὴ καὶ διακριτικὰ κτύπησα τὸ κουδούνι...ἀλλὰ ἐκεῖνος βγῆκε ἀναστατωμένος, μὲ ἁπλωμένο τὸ ζουνάρι γιὰ καυγᾶ.

«—Βρὲ καλῶς τὸ λεβέντη» μοῦ εἶπε εἰρωνικὰ μόλις μὲ ἀντίκρυσε. Καὶ πρόστεσε : «...μονάχα ἐσὺ μᾶς ἔλλειπες...»

Ἔκανα ὅτι δὲν πρόσεξα τὸ πείραγμά του καὶ τὸν ρώτησα μὲ εὐγένεια :

«Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ ποιὸς μένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;»

«Ὁ Ἀϊζενχάουερ» μοῦ ἀπάντησε, κτυπῶντας νευρικὰ τὸ πόδι του.

«Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἀστειεύεστε» τοῦ ξανάπα «Σᾶς ρωτῶ ποιὸς κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι».

«Κανένας» μοῦ ξαναλέει «ὅλοι ὄρθιοι εἴμαστε. Κανένας δὲν κάθεται».

Καὶ πάλι ἔδειξα ὅτι δὲν πρόσεξα τὸ καλαμπούρι του καὶ τοῦ εἶπα:

«Κύριε, νὰ διπλώσετε τὰ παράθυρά σας, ὥστε νὰ μὴν προεξέχουν τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς. Νὰ προσέχεται ὅταν τ' ἀνοίγετε γιατὶ μπορεῖ, ἔτσι ὅπως εἶναι τώρα, νὰ τραυματίσουν ἕνα ἀθῷο περαστικό. Σᾶς παρακαλῶ νὰ σέβεσθε τὴ ζωὴ τῶν συνανθρώπων σας. Δὲν ζῆτε στὸ βουνό. Μέσα στὴν πρωτεύουσα ζῆτε καὶ ἔχετε ὡρισμένα καθήκοντα ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων σας. Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς κάνω μήνυση...»

Τότε μὲ διέκοψε ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε σὲ προκλητικὸ καὶ ὑβριστικὸ ὕφος:

«—Ἄει πήγαινε ἀπὸ δῶ, χριστιανέ μου. Ἄκου λέει νὰ διπλώσω τὰ παραθυρόφυλλά μου. Ναί, Στρατηγέ μου, θὰ τὰ διπλώσω καὶ θὰ στὰ στείλω μ' ἕνα γραμματόσημο στὸ σπίτι σου. Ἄσε μας ἥσυχους καὶ δὲν ἔχουμε τὴν ὀρεξή σου. Ἀκοῦς ἐκεῖ: προεξέχουν τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς. Ξέχασα νὰ πάρω μεζούρα γιὰ νὰ τὰ μετρήσω. Ἄν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ τραυματίσουν ἕνα περαστικό! Τί διάβολο, τόσο στραβούλιακας θἄναι καὶ δὲν θὰ δῇ ὁλόκληρα παραθυρόφυλλα! Ἄν ὑπάρχῃ ὅμως καὶ κανένας τέτοιος τζιτζιφιόγκος, καλλίτερα νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν Κοινωνία!!! Σχολαστικοὶ ποὺ εἴσαστε καϋμένε μερικὲς φορὲς μὲ τοὺς νόμους καὶ τὶς διαταγές σας. Σὲ ρωτῶ, τί ἐξυπηρετεῖ αὐτὴ ἡ Ἀστυνομικὴ Διάταξη; Ξύνουμε, μοῦ φαίνεται, τὰ νύχια μας γιὰ παράβαση» εἶπε καὶ ἔκλεισε μὲ πεῖσμα τὴν πόρτα του σχεδὸν ἐπάνω μου.

Τί ἔκανα ὕστερα; Ὦ! μὴ πάει τὸ μυαλό σας σὲ αὐτόφωρα καὶ μηνύσεις γιὰ ἐξύβριση. Ζύγισα καλὰ τὰ πράγματα καὶ δὲν ἔκανα οὔτε τόνα οὔτε τἄλλο. Ἁπλῶς ἔμαθα ἀπὸ τὸ Τμῆμα τὰ στοιχεῖα του καὶ τοῦ ἔκανα μιὰ σύσταση γιὰ τὰ παραθυρόφυλλα. Τὴν ἐξύβριση τὴ θεώρησα προσωπική μου ὑπόθεση κ' ἔμεινα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποτε θὰ καταλάβαινε τὸ λάθος του καὶ θὰ μοῦ ζήταγε συχώρεση. Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶχα συγχωρήσει πιὰ ἀμέσως, γιατὶ πίστευα ὅτι κατὰ βάθος ἦταν καλὸς χαρακτήρας. Μονάχα ἕνα πάθημα τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ βάλῃ λίγο νερὸ στὸν ὑπερβολικὸ ἐγωϊσμό του...

.....

Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πολλὲς μέρες. Ἦταν σαββατόβραδο. Καὶ βρέθηκα ξανὰ ὑπηρεσία στοὺς ἴδιους δρόμους, ὅταν, καθὼς περπάταγα, μὲ πλησίασε ἕνας πιτσιρίκος καὶ μοῦ εἶπε ὅτι σ' ἕνα γειτονικὸ δρόμο εἶχε τραυματισθῆ ἕνας ἄνθρωπος κι' εἶχε μαζευτῆ κόσμος πολύς. Ἔτρεξα πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ εἶδα πραγματικὰ κόσμο συγκεντρωμένο γύρω ἀπὸ ἕναν ἄντρα, ξαπλωμένο στὴ γῆ. Καθὼς τὸν πλησίασα ὅμως αἰστάνθηκα μιὰ ἀπροσδόκητη ἔκπληξη, βλέποντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ κύρ-Θόδωρος. Καὶ πρὶν προλάβω νὰ ρωτήσω περὶ τίνος πρόκειται τὸν ἄκουσα νὰ λέγη αὐτὰ τὰ λόγια, πούμοιαζαν σὰν ἐπανάληψη κάποιας δικῆς μου συστάσεως λίγες μέρες πρίν :

«Μωρὲ μπράβο ἰδιοκτήτης! Δὲν μποροῦσες νὰ διπλώσῃς τὰ παράθυρά σου, ὥστε νὰ μὴ προεξέχουν τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς; Κακοῦργε, δολοφόνε. Μ' ἔφαγες μπαμπέσικα μ' αὐτὰ τὰ ριμάδια τὰ παραθυρόφυλλά σου. Νὰ προσέχῃς, κύριος, ὅταν τ' ἀνοίγῃς γιατὶ νὰ ὅπως εἶναι τώρα τραυμάτισαν ἕνα ἀθῷο περαστικό, ποὺ πήγαινε βιαστικὸς στὴ δουλίτσα του. Νὰ σέβεσαι, χριστιανέ μου λιγάκι καὶ τὴ ζωὴ τῶν συνανθρώπων σου. Δὲν ζῇς στὸ βουνό. Μέσα στὴν Πρωτεύουσα ζῇς κι' ἔχεις ὡρισμένα καθήκοντα ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Θὰ σοῦ μπουμπουνίσω μιὰ μηνυσάρα ποὺ θὰ τὴν θυμᾶσαι ὅσο ζῇς. Μὲ σακάτεψες...»

Τὸν ἄφησα νὰ τελειώσῃ κι' ὕστερα ἔσκυψα κοντά του καὶ τὸν ρώτησα χαμογελῶντας :

«Τί σοῦ συμβαίνει, κύρ-Θόδωρε;»

Γύρισε τότε ἐκεῖνος πρὸς τὰ μένα, μὲ κύτταξε μὲ ντροπὴ καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι μοῦ εἶπε:

«—Νά, πήγαινα βιαστικὸς γιὰ νὰ προλάβω κάποιο σοβαρὸ ραντεβοῦ μου ὅταν, καθὼς ἔτρεχα, δέχτηκα πάνω μου κάτι πολὺ βαρύ, ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου καὶ ξαπλώθηκα φαρδὺς-πλατὺς στὸ πεζοδρόμιο, ἐνῷ ἀπὸ τὰ μοῦτρα μου ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ἔστρεψα τότε τὸ βλέμμα μου κατὰ πάνω γιὰ νὰ δῶ τὸ δράστη τῆς ὕπουλης αὐτῆς ἐπιθέσεως καὶ εἶδα ἕνα τεράστιο παραθυρόφυλλο νὰ μὲ κυττάζῃ εἰρωνικά. Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ. Νὰ τοῦ κάνῃς μήνυση. Μὲ σακάτεψε».

Ἔκανα ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνω σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση. Κι' ὕστερα βοήθησα τὸν πληγωμένο νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν μετέφερα στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα γειτονικὸ φαρμακεῖο κι' ὕστερα στὸ σπίτι του. Κι' ὅταν βρεθήκαμε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἔσκυψα χαμογελῶντας καὶ τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτί :

«—Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι τόσο ἄχρηστη αὐτὴ ἡ 'Αστυνομικὴ Διάταξη, ὅσον φανταστήκατε στὴν ἀρχή, γιατὶ ἢ τὸ θέλουμε ἢ δὲν τὸ θέλουμε πάντα στὴν Κοινωνία θὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἀφῃρημένος, σὰν κι' αὐτὸν ποὺ ἐσεῖς μόνος σας χαρακτηριστικὰ ὀνομάσατε σ τ ρ α β ο ύ λ ι α κ α. Καὶ αὐτὸν ἔχω ὑποχρέωση νὰ τὸν προστατέψω. Τί λέτε; Δὲν ἔχω δίκηο;»

....

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ...Ὤ!, καλοί μου φίλοι, πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε ὅτι κάθε 'Αστυνομικὴ Διάταξη ἔχει κάποιο προορισμὸ καὶ στὴ δική σας ἐξυπηρέτηση ἀποβλέπει. Τὸ ξέρουμε ὅτι γινόμαστε ἐνοχλητικοὶ μὲ τὶς ἀπαγορεύσεις μας. Καὶ καμμιὰ φορὰ δυσανασχετεῖτε γι' αὐτό. 'Αλλὰ ρωτῆστε καὶ τὸν κύρ-Θόδωρο, ποὺ ἔγινε πιὰ φίλος μας καλὸς καὶ θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη γκρίνια του, ρωτῆστε τον κι' αὐτὸν καὶ θὰ σᾶς πῇ ὅτι συμφωνεῖ ἀπόλυτα μαζί μου. Τή διεύθυνσή του θὰ σᾶς τὴν πῶ ἄλλη φορά...

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ μετάφρασιν κ. Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Μέσα ἀπὸ τὸ παληὸ ἐρημικὸ σπίτι, ὀχτὼ ζευγάρια μάτια παρακολουθοῦσαν τὸν Σλίμ, ὡς ποὺ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Καὶ τότε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ξέσπασε σὲ ἕνα δυνατὸ γέλιο καί, κρατῶντας τὰ πλευρά του ἔπεσε σὲ μιὰ παληὰ καρέκλα.

—Πολὺ κουτὸ εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί, εἶπε. Φαντάσου ἀστυνομικὸς καὶ νὰ πέφτῃ σὲ τέτοια παγίδα.

Ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ δωματίου, ἕνας ἄντρας προχώρησε στὸ μέρος ποὺ ἔπεφτε τὸ φῶς τῆς παληᾶς λάμπας ποὺ ὑπῆρχε στὸ τραπέζι. Ἦταν ὁ Σκὸτ Στρόγκ, ντυμένος μ' ἕνα φανταχτερὸ πολιτικὸ κοστοῦμε, γκέττες στὰ πόδια, κίτρινα χοιρινὰ γάντια στὸ χέρι.

—Μὴ γελᾶτε, εἶπε. Κάθε ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ πέσει στὸν ἴδιο λάκκο. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ξέρει κανέναν ἀπὸ σᾶς κι' ἐγὼ ἄλλαξα ἐντελῶς τὴ φωνή μου. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ σκέπτωμαι εἶναι τὸ πῶς ἔφτασε ὡς ἐδῶ. Χρειάζεται ἄνθρωπος μὲ πολὺ μυαλὸ γι' αὐτό!!!

—Θὰ ἦταν κωμωδία ἂν εἶχε μαζί του καὶ καμμιὰ ὁμάδα γιὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ, παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Ἂν τὴν πάρουν πάντως, εἴδηση οἱ ἐφημερίδες αὐτὴ τὴν ἱστορία, τίποτα δὲν μᾶς ξεπλένει.

—Ὁ Σλὶμ εἶναι πολὺ ἐν τάξει, εἶπε πάλι ὁ Σκότ, μὲ σοβαρὸ τόνο. Εἶναι βέβαια γεγονὸς πὼς ἀνήκουμε ὅλοι στὴν Ἀστυνομία, μὲ ἐσεῖς, παιδιά, εἶστε ὅλοι σχετικὰ νέοι στὴν ὑπηρεσία καὶ ἀπὸ τοὺς στρατῶνες ὅπου ἐκπαιδευτήκατε, μοιραστήκατε μετὰ σὲ ὅλες τὶς μεριὲς τῆς Πολιτείας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας ἀσφαλῶς δὲν θὰ σᾶς ἀναγνώριζαν καὶ φαντασθῆτε τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ βρίσκατε ἂν βγαίνατε ἔξω καὶ λέγατε πὼς εἶστε ἀστυνομικοί. Μὰ τέλος πάντων...Ὁ Σλὶμ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ ὁμάδα ἐφόδου. Ὁ Ταγματάρχης Νίκολς, μόλις ἀκούσῃ περὶ τίνος πρόκειται, θὰ τὸν σταματήσῃ. Λυπᾶμαι ποὺ κοροϊδεύω ἔτσι τὸν φίλο μου, μὰ εἶναι δυστυχῶς ἀπαραίτητο. Ἂν ἐξαφανιζόταν κι' ἐκεῖνος, ὅπως ἔκανα ἐγώ, οἱ λαθρέμποροι μπορεῖ νὰ ὑποψιάζονταν τίποτα.

—Ὅλα εἶναι ἐν τάξει, κύριε Ἐνωμοτάρχα, ἀνέφερε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Τοὺς περιμένετε σύντομα αὐτοὺς τοὺς παλληκαράδες;

—Μᾶλλον, ἀπήντησε ὁ Σκότ. Βλέπετε, μπήκαμε στὴ μέση ἀπὸ τὴ δουλειά τους καὶ προσπαθήσαμε νὰ τοὺς τὴν πάρουμε. Ἐκτεθήκαμε ἀρκετὰ ὥστε νὰ τοὺς δώσουμε τὴν δυνατότητα νὰ μᾶς παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ κρυσφύγετό μας. Τώρα, δὲν μᾶς μένει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ περιμένουμε καὶ νὰ παρακαλοῦμε, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ὁ μυστηριώδης ἀρχηγός. Δὲν πιστεύω πὼς θὰ διστάσουν πολὺ νὰ μᾶς χτυπήσουν γιατὶ ξέρουν ὅτι, ἂν θέλουν νὰ κρατήσουν αὐτὴν τὴν περιοχὴ στὴν κυριαρχία τους, πρέπει νὰ μᾶς ἐξουδετερώσουν τὸ γρηγορώτερο. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ σκεφθοῦν πώς, ἂν αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνῃ ἐδῶ κάτω, στὴν ἐρημιά, κανεὶς δὲν πρόκειται κὰν νὰ τὸ πάρῃ εἴδηση ἂν μᾶς ξεκαθαρίσουν. Τὸ πολὺ-πολὺ οἱ δικοί μας ποὺ θὰ μᾶς ψάχνουν νὰ ἀναφέρουν στό...Γραφεῖο Ἀπωλεσθέντων Προσώπων. Τὰ ὅπλα εἶναι ἕτοιμα, σέρ, ἀνέφερε ἕνας νεαρὸς ἀστυνομικός. Ὑπάρχουν πολεμοφόδια κοντὰ σὲ κάθε παράθυρο καὶ ἔχουμε κανονίσει τέσσερις ἄνδρες νὰ βγοῦν ἔξω ὥστε νὰ τοὺς πλησιάσουν καὶ νὰ τοὺς χτυπήσουν ἀπὸ πίσω, καθὼς θὰ μᾶς ἐπι-

τίθενται. Θὰ στερεώσω πάλι καὶ τὸ σύρμα ποὺ ἔχουμε τοποθετήσει γιὰ νὰ μᾶς προειδοποιῇ γιὰ ὅποιον ζυγώνει καὶ ποὺ τὸ γκρέμισε ὁ Σλίμ.

—Πάει καλά, ἀπάντησε ὁ Σκότ. Κάντε μόνο γρήγορα, ὅ,τι ἔχετε νὰ κάνετε γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε. Ἂν τυχὸν ἀνακάλυψαν τὸν Σλίμ, θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν σύντομα. Εἶναι βέβαια ἐνοχλητικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ καθόμαστε ἀδρανεῖς καὶ νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι, μὰ ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τσακίσουμε τὰ κόκκαλα αὐτῆς τῆς ἀναθεματισμένης συμμορίας. Ἐν τάξει, παιδιά. Ἐσεῖς οἱ τέσσερις βγῆτε ἔξω καὶ κρυφτῆτε καλά.

Τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ὁπλισμένοι μὲ αὐτόματα, γλύστρισαν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ χώθηκαν μέσα στοὺς πυκνοὺς καὶ ψηλοὺς θάμνους ποὺ τριγύριζαν τὸ σπίτι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γονάτισε στὸ σημεῖο ὅπου ὁ Σλίμ, σκοντάφτοντας στὸ σύρμα, εἶχε σπάσει τὸ κλαδὶ ποὺ τὸ στήριζε καὶ στερέωσε τὸ σύρμα σὲ ἕνα ἄλλο κλαδί. Καθὼς σηκωνόταν ὄρθιος γιὰ νὰ προχωρήσῃ, ἀκούστηκε ἡ πρώτη πιστολιά. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔπεσε πρὸς τὰ μπρὸς καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Αὐτὸ ἦταν τὸ σῆμα γιὰ γενικὴ ἐπίθεση. Ἀπὸ τοὺς θάμνους, ποὺ χάνονταν τώρα μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ἄρχισαν νὰ βγαίνουν πυκνὲς λάμψεις. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀστυνομικοὶ γύρισαν καὶ ξεκίνησαν τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἕνας σὲ μιὰ στιγμὴ κοντοστάθηκε καὶ μετὰ ἔπεσε κάτω, ἀκίνητος. Ἕνας ἄλλος ἔφερε τὸ χέρι στὸν δεξιὸ ὦμο, γονάτισε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, καί, κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν πληγή του, ἄρχισε νὰ πυροβολῇ μὲ τὸ ἄλλο πρὸς τοὺς θάμνους ἀπ' ὅπου ἔρχονταν οἱ σφαῖρες. Ὁ τέταρτος ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ χύμηξε μέσα, ἀσφαλῶς. Εἶχε δυὸ βαθειὰ τραύματα στὸ πλευρό του.

—Ἀρχίστε πῦρ, διέταξε ὁ Σκότ. Καλύψτε με. Θὰ βγῶ ἔξω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φέρω τὸν Τζάκ. Εἶναι χτυπημένος μὰ πολεμάει.

Ὁ Σκὸτ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα πρὶν οἱ ἄνδρες του προλάβουν νὰ τὸν σταματήσουν. Ἔτρεξαν ὅλοι στὰ παράθυρα, σκόπευσαν τοὺς θάμνους καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ὁλοταχῶς. Φτάνοντας δίπλα στὸν τραυματία, ὁ Σκὸτ τὸν ἀνασήκωσε καὶ τοῦ πέρασε τὸ ἕνα χέρι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

—Κρεμάσου στὸ αὐτόματό μου, τοῦ εἶπε. Καὶ ἐξακολούθησε νὰ πυροβολῇς ἂν μπορῇς. Αὐτὸ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καλυφθοῦν.

—Εἶστε...εἶστε πολὺ καλός, κύριε Ἐνωμοτάρχα. Μὰ ἂν σᾶς χτυπήσουν κι' ἐγὼ ζήσω, θά..... Πάψε, ἔκανε ἀπότομα ὁ Σκότ, καὶ ἄρχισε νὰ πυροβολῇς.

Οἱ φλόγες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ αὐτόματο ποὺ ἔρριχνε, ἔκαναν τὸν Σκὸτ νὰ κοντοσταθῇ γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ ἀμέσως ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Χώθηκε μέσα καί, ἀκουμπῶντας μαλακὰ τὸν τραυματία χάμω, τεντώθηκε.

—Εἶναι ἀγὼν ἐξοντώσεως τώρα, παιδιά, εἶπε. Πρέπει νὰ ἔχουν κάπου δώδεκα ἀνθρώπους ἔξω καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν ἡ παγίδα ποὺ τοὺς στήσαμε νὰ μεταβληθῇ σὲ τάφο μας. Εἶναι περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἴσως ἔχουν καὶ περισσότερα ὅπλα καὶ πυρομαχικά. Εἴμαστε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἀπὸ ὁποιοδήποτε σπίτι, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἀκουστοῦν οἱ πυροβολισμοί. Ἐξαρτᾶται λοιπὸν μόνον ἀπὸ μᾶς τὸ ἂν θὰ ζήσουμε ἢ θὰ πεθάνουμε.

—Ὁ Σλὶμ λοιπὸν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἔχῃ σώσει, παρετήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Τώρα, θὰ διηγῆται τὴν ἱστορία στὸ Ἀρχηγεῖο καὶ οἱ ἄλλοι θὰ γελοῦν μαζί του.

—Εἶναι λάθος μου, εἶπε ὁ Σκότ.

Ἔπιασε ἕνα αὐτόματο καὶ γονάτισε πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Μὲ ἕνα χτύπημα τῆς κάνης ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ ἔστειλε μιὰ δέσμη ἀπὸ σφαῖρες στοὺς ἀπέναντι θάμνους. Ἄκουγε ἀπ' ἔξω δυνατὲς φωνές.

—Παύσατε πῦρ, διέταξε. Ἀπ' ἔξω μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἔδινε ὁδηγίες.

—Ἐσὺ Τόννυ, μὲ τὸν Πήτ καὶ τὸν Μπλάκυ, πεταχτῆτε στὸ σπίτι καὶ φέρτε τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια καὶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ δακρυγόνα. Θὰ τοὺς κάνουμε νὰ βγοῦν ἔξω σὰν τοὺς ποντικοὺς ἀπὸ τὸ καράβι ποὺ πνίγεται. Καί, μὴν ξεχνᾶτε, κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανός. Ἐμπρός.

—Σπουδαῖοι λεβέντες! παρατήρησε εἰρωνικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἂν χρησιμοποιήσουν δακρυγόνα θὰ μᾶς καταφέρουν τὸ πολὺ σὲ μισὴ ὥρα.

—Πάντως, χαρήκαμε γιὰ τὴ γνωριμία, παιδιά, φώναξε ἕνας ἄλλος ἀστυνομικὸς πρὸς τὰ ἔξω. Νὰ βλεπόμαστε καμμιὰ φορά, ἔ;

Μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Σκὸτ ἔκανε βόλτες στὸ δωμάτιο. Σκεπτόταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ γλυτώσουν. Βέβαια, γιὰ τὴ ζωή του δὲν γινόταν οὔτε κὰν κουβέντα. Εἶχε ὅμως μιὰ ἀνησυχία γιὰ τοὺς νέους ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχε πάρει μαζί του. Ἦταν πολὺ νέοι γιὰ νὰ πεθάνουν καὶ ἡ σύγκρουση καὶ ἡ παγίδα αὐτὴ δὲν ἦταν γιὰ τὶς δυνάμεις τους. Γύρισε καὶ τοὺς κύτταξε.

—Τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα, εἶπε. Θὰ πρέπει νὰ παλαίψουμε σκληρά. Νὰ οἱ διαταγές μου! Καὶ ζητῶ ἀπὸ ὅλους νὰ τὶς ἀκολουθήσουν ἀκριβῶς. Αὐτοὶ θὰ ξαναγυρίσουν σὲ λίγο μὲ τὰ δακρυγόνα. Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ἔχουν καὶ τὰ εἰδικὰ ὅπλα γιὰ νὰ ρίξουν τὶς πόμπες ἀπὸ μακρυά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μᾶς ρίξουν τέτοιες, καταλαβαίνετε ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ σταθοῦμε ἐδῶ μέσα. Μόλις λοιπὸν πέσῃ ἡ πρώτη μπόμπα, θὰ βγῆτε ὅλοι ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Θὰ ὁρμήσετε ὅλοι μαζὶ πρὸς τοὺς θάμνους καί...ὅσοι φτάσετε ζωντανοί.

—Ἐσεῖς τὶ θὰ κάνετε, κύριε ἐνωμοτάρχα; ρώτησε κάποιος.

—Θὰ σᾶς καλύψω, ἀπήντησε θυμωμένος ποὺ τοῦ ἔκαναν ἔλεγχο στὶς διαταγές του. Μὴ στενοχωριέστε γιὰ μένα. Εἶμαι παληὸς σ' αὐτὴν τὴν τέχνη ὥστε νὰ καταφέρουν νὰ μὲ πιάσουν.

—Μάλιστα! ἔκαναν ὅλοι μαζὶ οἱ ἄνδρες. Κι' ἐμεῖς δηλαδὴ δὲν εἴμαστε παληοί; Δὲν γίνεται τίποτα, κύριε ἐνωμοτάρχα.

Ἕνας κοκκινομάλλης ἀστυνομικὸς βγῆκε ἕνα βῆμα ἐμπρός.

—Ἡ ἰδέα σας γιὰ τὴν ὁμαδικὴ ἔξοδο εἶναι καλή, εἶπε, μὰ ἂν δὲν ἔρθετε μαζὶ μας δὲν πᾶμε πουθενά. Τί νομίζετε πὼς εἴμαστε; Πρωτάρηδες;

—Πάει καλά. Εἴμαστε σύμφωνοι. Μὰ καλλίτερα νὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε πρὶν ἀρχίσουν νὰ μᾶς χτυποῦν μὲ τὰ δακρυγόνα. Δὲν θὰ τὸ περιμένουν. Τρεῖς ἀπὸ μᾶς θὰ ἀρχίσουν νὰ πυροβολοῦν ἀπὸ τὸ μπρὸς μέρος. Οἱ ἄλλοι νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ βγοῦν ἀπὸ πίσω. Ἕτοιμοι;

Ὁ Σκὸτ ἄρχισε νὰ πυροβολῇ μὲ μανία. Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του τοποθέτησαν τὰ αὐτόματά τους δίπλα του καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν συγχρόνως. Πυκνοὶ πυροβολισμοὶ τοὺς ἀπήντησαν ἀπὸ τοὺς θάμνους. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἄνοιξαν τὴν πίσω πόρτα. Ὁ ἕνας προχώρησε καὶ βγῆκε. Ἀμέσως, ἕνα βαρὺ ὅπλο ἄρχισε νὰ ρίχνῃ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔπεσε κάτω, καὶ τὸ σῶμα του κουλουριάστηκε. Οἱ δυὸ ἄλλοι ὀπισθοχώρησαν βιαστικά, τραβῶντας μέσα τὸν σύντροφό τους καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρτα.

—Δὲν γίνεται τίποτα, φωνάξανε στὸν Σκότ. Ἔχουν δύο ἢ τρία αὐτόματα στὸ πίσω μέρος. Ἀποκλείεται νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ Σκὸτ βλαστήμησε.

—Τότε θὰ μείνουμε στὶς θέσεις μας καὶ θὰ πολεμήσουμε ἀπὸ δῶ. Σπᾶστε τὰ παράθυρα ὥστε τὰ ἀέρια νὰ χάσουν τὴν δύναμή τους κάπως. Σκίστε τὰ πουκάμισά σας, βρέξτε τα σὲ νερὸ καὶ δέστε τα γύρω ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα σας. Ἔχετε πρόχειρο νερὸ γιὰ νὰ βρέξτε τὰ μάτια σας. Ὠφελεῖ κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά.

Κάτι ἀκούστηκε νὰ χτυπάῃ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, τὰ ἀέρια ἄρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὸ δωμάτιο.

Ὕστερα, μιὰ μπόμπα μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἔσκασε στὸ πάτωμα. Οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ βήχουν καὶ νὰ πνίγωνται, μὰ ἀπήντησαν στέλνοντας ἕνα σωστὸ χαλάζι ἀπὸ σφαῖρες πρὸς τὸ μέρος τῶν δολοφόνων ποὺ περίμεναν νὰ κάνουν τὰ ἀέρια τὸ ἔργο τους. Ὁ Σκὸτ ὑπολόγισε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἀκόμη δέκα λεπτά. τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὰ δακρυγόνα ἀέρια περισσότερο διάστημα. Ἡ συνέχεια θὰ ἦταν γρήγορη. Μιὰ ἔφοδος τῶν κακοποιῶν, ποὺ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν σταματήσουν μόνο μερικὲς ἀραιὲς σφαῖρες, ριγμένες ἀπὸ τὰ ὅπλα τῶν ἀνδρῶν του ποὺ δὲν θὰ ἔβλεπαν πιά. Καὶ ὕστερα, μερικοὶ ἀκόμα πυροβολισμοὶ

καὶ τὰ πτώματα ὀχτὼ ἀστυνομικῶν θὰ ἔμεναν ξαπλωμένα στὸ πάτωμα τοῦ ἐρημικοῦ σπιτιοῦ. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔξω εἶχαν αὐξηθῆ. Ὁ Σκὸτ ἀναστέναξε μελαγχολικά.

—Τοὺς ἦρθε κι' ἄλλη βοήθεια, μουρμούρισε. Πρέπει νὰ εἶναι καμμιὰ τριανταριὰ τώρα. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος. Ἂν φανταζόμουν ποτὲ πὼς ἦταν τόσο δυνατοί...

—Ἔ, γιὰ σταθῆτε, φώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μὲ φωνὴ γεμάτη ἐλπίδα καὶ ζωντάνια. Αὐτοὶ οἱ πυροβολισμοὶ πέφτουν πάνω στοὺς λαθρεμπόρους. Βλέπω καὶ κάτι φῶτα, κάτι δυνατοὺς προβολεῖς. Κουράγιο, παιδιά, κάτι γίνεται. Δόστε μου ἕνα αὐτόματο. Βλέπω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς κακούργους νὰ ζυγώνουν κατὰ δῶ. Τέσσερις ἄνδρες ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν τρελλοί. Ὁ Σκὸτ τοὺς διέκρινε στὸ φῶς τῶν προβολέων. Πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους.

Καθὼς τοὺς ζύγωνε, ἔδωσε ἕνα πήδημα στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἕναν. Κυλίστηκαν, μαζὶ στὸ χῶμα καὶ ὁ Σκότ, σηκώνοντας τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ περίστροφό του τὸ κατάφερε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ κακοποιοῦ ποὺ ἔμεινε ἀναίσθητος. Τὴν ὥρα ποὺ σηκωνόταν ἐπάνω, ἄκουσε κάποιον νὰ ζυγώνῃ τρέχοντας.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πλησίασε ἦταν ὁ Σλίμ, ποὺ χαμογελοῦσε μὲ τὸ πιὸ πλατύ του χαμόγελο. Ὁ σπουδαῖος μας ὁ Τζὶ—μάν!, εἶπε εἰρωνικά. Νόμισες πὼς μὲ κορόϊδεψες μὲ τὸ κόλπο τῆς...ἀπελευθερώσεως καὶ τοῦ τηλεφωνήματος!!!Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἤξερα πὼς ἤσουν ἐσὺ ποὺ μὲ εἶχες λύσει. Ἐκεῖνο τὸ δαχτυλίδι σου βλέπεις, μὲ γρατζούνισε πάλι στὸ σβέρκο.

—Ἄσε τ' ἀστεῖα, εἶπε ὁ Σκότ, καθὼς σήκωσε ὄρθιον τὸν αἰχμάλωτό του.

Ἦταν ὁ Τζὲντ Τζάρβις. Ὁ Σκὸτ ἐξακολούθησε :

—Εἶχα φαντασθῆ πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀρχηγός. Ἀνακαλύφθηκε προχθὲς μὲ τὸ ἀεροπλάνο, μέσα στὴ μέση ἑνὸς χωραφιοῦ του σπαρμένου μὲ καλαμπόκι, ἕνα ὁλόκληρο κομμάτι φυτεμένο μὲ μαριχουάνα. Πραγματικά,Σλίμ, εἶχα νομίσει πὼς σὲ κορόϊδεψα, μὰ τελικὰ δὲν τὰ κατάφερα. Ἐκείνη τὴ μέρα, ὅταν μὲ ἄφησες στὸ μπὰρ τοῦ Ἰταλοῦ, κατέφθασαν τέσσερις ἀκόμα λαθρέμποροι καὶ μοῦ ρίχτηκαν. Γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω. Εἶχα πιὰ στὰ χέρια μου, τὸ σημειωματάριο μὲ τὸν κατάλογο τῶν ἀνθρώπων στοὺς ὁποίους πουλοῦσαν τσιγάρα μὲ τὴ μαριχουάνα, καὶ ἔτσι σκέφτηκα νὰ ὀργανώσω μιὰ δική μου «συμμορία» ἀπὸ... ἀστυνομικούς. Ἀρχίσαμε νὰ ἐμφανιζόμαστε στὰ διάφορα μαγαζιὰ γιὰ νὰ τοὺς δημιουργήσουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι πηγαίναμε νὰ τοὺς πάρουμε τὴ δουλειὰ καὶ νὰ τοὺς κάνουμε νὰ ἀποκαλυφθοῦν καὶ νὰ μᾶς ριχτοῦν.

—Καὶ τὸ πετύχατε γιὰ τὰ καλά! διέκοψε ὁ Σλίμ. Κατάλαβα γιὰ τὸν Τζάρβις ὅταν μὲ ἄφησες νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μοῦ φέρῃ βοήθεια ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο, πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς ἀνθρώπους του. Καί, ὁ παληάνθρωπος, πρὶν φύγῃ τρύπησε καὶ τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου του. Μὰ χρησιμοποίησα τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι μου καὶ βρῆκα τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν τῆς λιμουζίνας τοῦ Τζάρβις νὰ προχωροῦν στὸ δρόμο πρὸς τὴ φάρμα του.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του εἶχαν ἐπιτεθῆ τοῦ Πῆτερ Μπάρρες καὶ τῆς Γκόριας τὸ ἀπόγευμα. Καθάρισα τὸν ἕναν καί, πυροβολῶντας τὸν δεύτερο ποὺ ἔφευγε μὲ τὴ λιμουζίνα τοῦ Τζάρβις, ἔκοψα ἕνα κομμάτι λάστιχο ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς πίσω ρόδες. Τὸ λάστιχο αὐτὸ ἔκανε συνεχῶς σημάδια στὸ δρόμο κι' ἔτσι εὔκολα τὸ ἀνεγνώρισα τώρα καὶ εἶδα ποῦ κατευθυνόταν.

—Μὰ πῶς κατάφερες νὰ εἰδοποιήσῃς τὸ Ἀρχηγεῖο καὶ νὰ φέρῃς ὅλην αὐτὴ τὴ βοήθεια; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Σκώτ. Τοὺς εἶχα εἰδοποιήσει ὅτι, ἂν ποτέ τοὺς ζητοῦσες βοήθεια, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ σοῦ στείλουν.

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε χαμογελαστὰ ὁ Σλίμ. Ἐγὼ βέβαια δὲν πῆγα στὴν Οὐάσιγκτων γιὰ νὰ μελετήσω ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς ἐξελίξεις στὴν καταδίωξη τῶν ἐγκληματιῶν, μὰ ἐπειδὴ ἔχω μανία μὲ τὰ ραδιόφωνα, εἶχα ἐγκαταστήσει στὸ αὐτοκίνητό μου ἕναν μικρὸ πομπὸ—δέκτη. Τὸ εἶχα κρυμμένο στὸ πίσω μπαοῦλο.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΗ ΣΧΟΛΗ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ** Δοκ. Ὑπαστυνόμου

16 Σ/βρίου 1955....

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀνεξίτηλα γραμμένη στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς ὅλων ἐκείνων ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ βρίσκονται μαζί μας στὴν 3ήμερο ἐκδρομὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Στὸ πέρασμα τῶν χρόνων θὰ μείνῃ σᾶν μιὰ γλυκειὰ θύμησι καὶ νοσταλγικὴ ἀναπόλησι τῆς ζωῆς μας στὴ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων.

Δὲν θᾶταν καθόλου νομίζω ἄσκοπο, πρὶν σᾶς γράψω τὸ κάθε τί ἀπ' τὴν ἐκδρομή μας, μ' ὅση μπορῶ λεπτομέρεια, νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ πάντοτε εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς κάθε μας παρόμοιας ἐκδηλώσεως. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔταξε σᾶν σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις. Δὲν θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω μὲ ἐπισημότητες καὶ τυπικότητες μεγάλες, γιατὶ σ' αὐτόν, ἐκεῖνο ποὺ εὔκολα κανεὶς διακρίνει, εἶναι ἡ ἁπλότης, ἡ καταδεκτικότης καὶ γενικὰ ἡ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπισις ὅλων τῶν θεμάτων. Σᾶς εἶναι τόσο γνωστὸς καὶ προσφιλής, εἰδικώτερα δὲ σὲ μᾶς ποὺ μέρα-νύχτα ζοῦμε κοντά του καὶ στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες.

Κι' ἄλλοτε ἴσως ἔχετε διαβάσει κι' ἔχετε ἀκούσει νὰ λέγωνται τόσα πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ πιθανὸν νὰ νομίσατε αὐτὰ σᾶν ὑπερβολὲς ἢ κολακεῖες. Δὲν σᾶς ἀδικῶ. Κι' ἐγὼ πρίν, ἴσως εἶχα τὴν ἴδια μὲ σᾶς γνώμη. Τώρα ὅμως ποὺ ζῶ τὴν πραγματικότητα κι' ὄχι τὴν ἀμφιβολία ἢ πιθανότητα, σᾶς λέγω μὲ ἀπόλυτη συναίσθησι, πὼς ὅ,τι κι' ἂν πῇ ἢ γράψῃ κανεὶς γι' αὐτόν, ἀσφαλῶς θᾶταν λίγο.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ τοῦ ταξιδιοῦ μας, σκαλίζοντας ὅσο μπορῶ τὴν μνήμη μου καὶ ἐλπίζω ἀπόλυτα πὼς θὰ μὲ δικαιολογήσετε στὸ τέλος γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ παρένθεσι. Ἐλᾶτε λοιπὸν καὶ σεῖς νοερῶς μαζί μου στὸ ταξίδι αὐτὸ κι' ὅσοι μὲν ἀπὸ σᾶς ἔχετε ταξιδεύσει στὰ μέρη αὐτὰ θὰ θυμηθῆτε πολλὰ πράγματα, ὅσοι δὲ δὲν εἴχατε τὴν εὐκαιρία νὰ πᾶτε, νὰ προσπαθήσετε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Β. Ἑλλάδα.

Σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐλάχιστες εἶναι οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες ποὺ μένουν γιὰ πάντα στὴ ψυχή. Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ καθολικὸ κι' ὅλοι μας, χωρὶς ἀντίρρησι, μποροῦμε νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τοῦτο τὸ ἀξίωμα, φέρνοντας στὴ μνήμη μας, χωρὶς μεγάλο κόπο τὰ καλλίτερα στιγμιότυπα τῆς ζωῆς μας. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸ εἶναι μιὰ τρανὴ ἀλήθεια κι' ἀφοῦ τῆς ζωῆς μας τὸ ταξίδι εἶναι τόσο σύντομο, πρέπει ὁ καθένας, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὰ χρήματα, νὰ ζῇ ὅσο μπορεῖ καλλίτερα αὐτὲς τὶς στιγμές.

Ἀκολουθῶντας κι' ἐμεῖς αὐτὴ τὴ θεωρία, μὲ τὴν φωτεινὴ ἔμπνευσι καὶ καθοδήγησι τοῦ κ. Δ/ντοῦ μας, ἀποφασίσαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε γιὰ τρεῖς ἡμέρες τὴν Β. Ἑλλάδα, ἐπισκεπτόμενοι κατὰ κύριον λόγον τὴν 20ὴν Διεθνῆ Ἔκθεσι Θεσσαλονίκης.

Χωρὶς πολλὲς συζητήσεις ἀλλὰ μὲ προδιαγεγραμμένο σχέδιο τὸ πρωῒ τῆς

Κάλεσα λοιπὸν τὸ Ἀρχηγεῖο, τοὺς ἀνέφερα λεπτομερῶς τί συνέβαινε καὶ καταλαβαίνοντας φαίνεται πὼς τὰ γεγονότα ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ σχέδιά σου, κατέπλευσαν ὁλοταχῶς.

—Φίλε μου, εἶπε ὁ Σκώτ, εἶσαι σπουδαῖος. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς θὰ περιπολοῦμε πάντα μαζί, σ' αὐτὸν τὸ δρόμο ποὺ εἶχε καταντήσει νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «Δρόμο τῶν λαθρεμπόρων», μὰ τώρα θὰ γίνῃ δρόμος τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσφαλείας.

—Καλά, μὰ ἂν γίνῃ αὐτό, τί θὰ κάνουμε ἐμεῖς; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Σλίμ. Πῶς θὰ δικαιολογοῦμε τὴν ὕπαρξή μας, πῶς θὰ περνᾶμε τὴν ὥρα μας καὶ... Πῶς θὰ μᾶς κερνοῦν καὶ τίποτα στὰ μπὰρ τοῦ δρόμου;

ΤΕΛΟΣ

16 Σ/βρίου ξεκινήσαμε. Ἔχοντας ὑπ' ὄψι μας τὴν μεγάλη ἀπόστασι ποὺ ἔπρεπε νὰ διατρέξωμε, προτιμήσαμε τὰ τουριστικὰ αὐτοκίνητα (πούλμαν), τὰ ὁποῖα ὁμολογουμένως ἦσαν ὑπέροχα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἡ συντροφιά μας ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστὰ καὶ ἐπίλεκτα πρόσωπα τῆς 'Αστυνομικῆς οἰκογενείας καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐνθέρμους φίλους τῆς 'Αστυνομίας καὶ Καθηγητάς μας ὡς ὁ κ. Γλυκοφρίδης, ὁ κ. Δεμερτζῆς, ὁ κ. 'Αργυρίου μετὰ τῆς κυρίας του κ.ἄ.

Τὰ αὐτοκίνητα διασχίζουν τοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας ἡ ὁποία ἀκόμη σχεδὸν

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς μετ' 'Αξιωματικῶν αὐτῆς καὶ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων εἰς δασώδη περιοχὴν τῆς Λαμίας.

κοιμᾶται. Στὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι διάχυτη μιὰ διάθεσι γιὰ τραγούδι γιὰ ξεφάντωμα 'Αφίνοντας πίσω μας τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς ὄμορφης 'Αθήνας, νοιώθουμε μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ ὅταν ἡ δροσοβόλος πρωϊνὴ αὔρα χαϊδεύει τὰ πρόσωπά μας. Τὰ αὐτοκίνητα τρέχουν δαιμονισμένα, κάποτε δὲ νομίζεις ὅτι πετοῦν. Οἱ ὁδηγοί των εἶναι κι' αὐτοὶ κεφᾶτοι καὶ συμμετέχουν στὴν ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν τραγουδιῶν ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐνθουσιάζουν ὅλους.

Κατηφορίζοντας πρὸς τὸν Σκαραμαγκᾶ τὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι μᾶς ζωντανεύει περισσότερο. Περνοῦμε τὴν 'Ελευσῖνα καὶ ἀκολουθοῦμε τὸ δρόμο τῶν Θηβῶν. Γύρω μας ἡ φύσις ὀργιάζει. Στὸν ὁρίζοντα προβάλλουν οἱ πρῶτες χρυσὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου σκορπῶντας γύρω ἀμ' τὸ κάθε τι μιὰ ἰδιαίτερη ὁμορφιά. Κάπου—κάπου, φοβισμένες ἀλεποῦδες τρέχουν πρὸς τὶς λαγκαδιές.

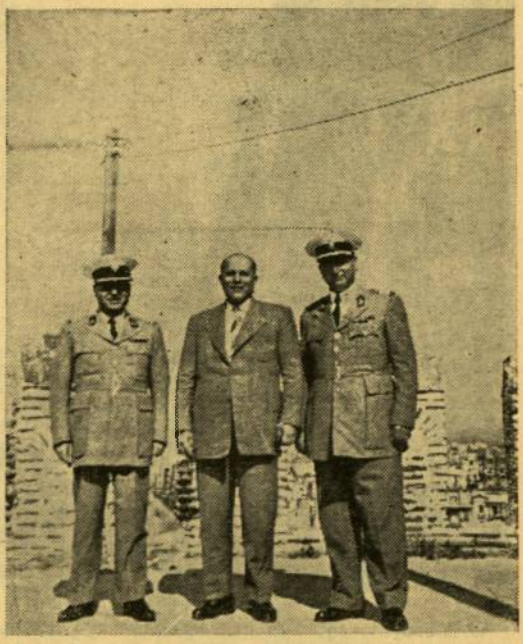
Στὶς 7 π.μ. φθάνομε στὴν Θήβα. 'Εδῶ ἐβασίλευσε κάποτε ὁ Λάϊος κι' ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Πίνδαρος τῆς ἀρχαιότητος. Εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ 'Επαμεινώνδα καὶ τοῦ Πελοπίδα. Ἡ πόλις ἔχει ξυπνήσει. Ὁ κόσμος τρέχει ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σὰν τὰ μυρμήγκια.

Προχωρῶντας φθάνομε στὴν Λειβαδιά. 'Εδῶ κάνομε μιὰ ἡμίωρη στάσι. Βλέπομε τὴν πόλι ἡ ὁποία καθ'ὅλα εἶναι ὡραία. Σκαλίζομε τὶς ἱστορικές μας γνώσεις καὶ θυμούμαστε πὼς τὴν πόλι αὐτὴ τὴν ἔκτισε ὁ 'Αθηναῖος Λεβάδης, ἐξ οὗ πῆρε

καὶ τὸ ὄνομα. 'Η ὥρα περνάει. Πρέπει νὰ φύγωμε. Περνοῦμε ἀπὸ τὴν ἀποξηρανθεῖσα πεδιάδα τῆς Κωπαΐδος. Οἱ βαμβακοφυτεῖες δίνουν μιὰ ξεχωριστὴ ὁμορφιὰ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν μεγάλη ἔκτασι.

Οἱ ὁδηγοί μας, κατὰ καλὴν τύχην, εἶναι τουριστικῶς κατηρτισμένοι καὶ μᾶς ἐξηγοῦν ἄρτια κάθε τόπο ποὺ περνᾶμε. Τὰ μικρόφωνα ποὺ μὲ τόση πολυτέλεια διαθέτουν τ' αὐτοκίνητα κάνουν χρυσὲς δουλειές. Χρησιμοποιοῦνται ἀπ' τοὺς ὁδηγοὺς γιὰ νὰ ἐπεξηγοῦν στοὺς ἐπιβάτες τὰ διάφορα ἀξιοσημείωτα ἀλλὰ καὶ γιὰ τραγούδι ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες, ὅσοι βέβαια διαθέτουν κἄποιο φωνητικὸ ταλέντο.

'Ανηφορίζοντας τὶς τόσο ἐπικίνδυνες στροφὲς τοῦ Μπράλου φθάνομε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Κάτω στὸ βάθος διακρίνεται ἡ Λαμία τὸ γνωστὸ σὲ πολλοὺς Ζητούνι. Στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ ἁπλώνεται μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα τὴν ὁποία διασχίζει ὁ Σπερχειός ποταμός. "Υστερα ἀπ' τὴν κουραστικὴ διαδρομὴ τοῦ Μπράλου, ἕνας ἀπέραντος εὐθὺς δρόμος μᾶς φέρνει στὴν Λαμία.

'Ο Διοικητής, 'Υποδιοικητὴς καὶ Κοσμήτωρ τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ Πύργου.

'Εδῶ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Φθιώτιδος, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἱστορίαν. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπάρχουν δύο ἐκδοχαὶ σχετικὰ μὲ τὸ κτίσιμο της. "Αλλοι λένε ὅτι ἐκτίσθη ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ 'Ηρακλῆ τὸν Λάμιο κι' ἄλλοι ἀπ' τὴν κόρη τοῦ Ποσειδῶνα τὴν Λάμια. Μολονότι λέγεται καὶ Ζητούνι, ποὺ παράγεται ἀπ' τὴν τουρκικὴ λέξι Ζεϊτοὺν καὶ σημαίνει ἐλαιότοπος, ἐν τούτοις δὲν βλέπομε καὶ πολλὲς ἐλιές. Στὴ Λαμία καὶ στὸ ὡραιότερο σημεῖο τῆς πόλεως εἶναι στημένος ὁ ἀνδριάντας τοῦ 'Αθ. Διάκου, σ' ἄλλο δὲ σημεῖο ὑπάρχει κενοτάφιο καὶ λέγεται ὅτι ἐκεῖ ἐσουβλίσθη ὁ ἥρως τῆς 'Αλαμάνας.

Περνῶντας τὸ Δομοκὸ φθάνομε στὰ Φάρσαλα, μὲ τοὺς φημισμένους χαλβάδες των. "Ολοι φροντίζομε νὰ προμηθευθοῦμε, ἔτσι γιὰ ἀνάμνησι.

Τὰ αὐτοκίνητα ὅλο καὶ τρέχουν περισσότερο. Τὰ τραγούδια καὶ τὸ κέφι βρίσκονται στὴ μεγαλύτερή τους ἔντασι. Κάθε εἴδους τραγούδι ἀπ' τὴν 'Αθηναϊκὴ καντάδα μέχρι καὶ τοῦ πλέον γνωστοῦ τῆς 'Ελληνικῆς γῆς, φέρνουν στὴ μνήμη ὅλων τὸ μεγαλεῖο τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν καὶ μᾶς θυμίζουν πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑπέροχα καρορθώματα τῶν προγόνων μας. Τὶς σκέψεις μας αὐτὲς ἔρχονται νὰ ἐνισχύσουν τὰ διάφορα ἱστορικὰ μέρη ποὺ περνᾶμε, τὰ μέρη ποὺ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ποτίστηκαν μὲ πολὺ αἷμα 'Ελληνικὸ αἷμα, αἷμα τῶν προγόνων μας ἀλλὰ κι' αὐτῶν τῶν πατεράδων μας τὸ 1912—13. Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μας ὅλο τὸ ἄφθαστο μεγαλεῖο τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς, αὐτῆς τῆς αἰώνιας κι' ἀκατάλυτης 'Ελληνικῆς Φυλῆς, ποὺ μὲ τὰ μεγαλόπνοα δημιουργήματά της ἔγινε ἀπ' τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους ὁ πρωτοπόρος στὴν ἀνάπτυξι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος πολεμῶντας πάντοτε γιὰ τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς 'Ελευθερίας. Νοιώθουμε στ' ἀλήθεια μιὰ περηφάνεια περνῶντας ὅλες αὐτὲς τὶς γωνιὲς τῆς 'Ελλη-

νικῆς γῆς, πού περισσότερες εἶναι ἄγονες καὶ κακοτράχαλες. Μποροῦμε τώρα νὰ θαυμάσωμε τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος, πού πάντοτε ἀγωνίζεται νὰ σώση τὶς πέτρες καὶ τοὺς βράχους της, τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια της.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς πού ζωντανεύουν πιότερο τὸ ξεφάντωμα πλησιάζουμε στὴ Λάρισα, ἀφοῦ περάσαμε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου. Ὁ κάμπος αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ἐλαχίστους πού διαθέτει ἡ ἑλληνικὴ γῆ κι' εἶναι τόσο ὑπέροχος

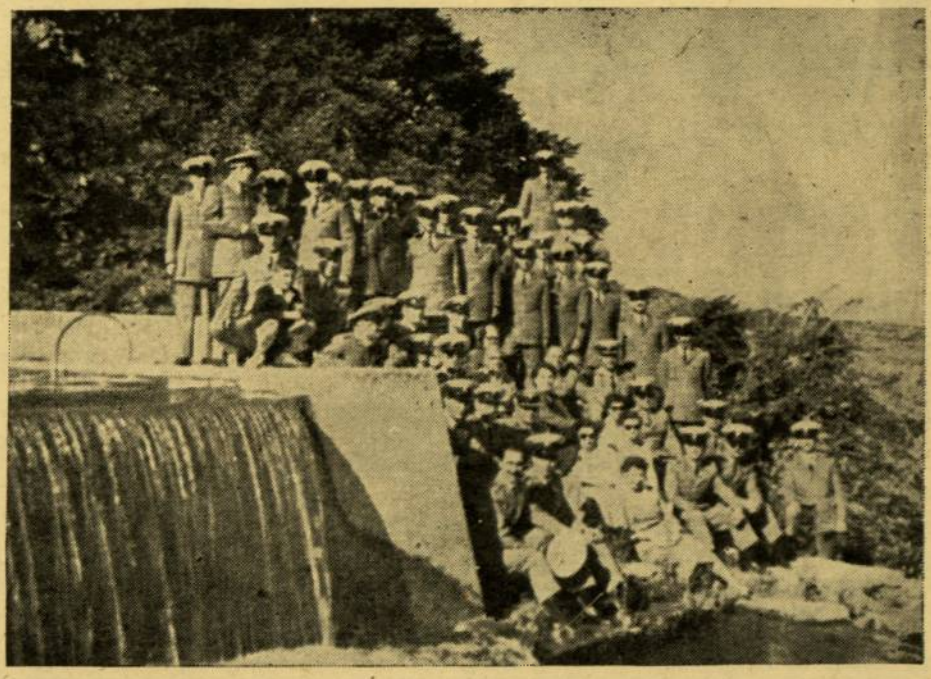

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, Ἀξιωματικοὶ καὶ καθηγηταὶ αὐτῆς, μετὰ τοῦ Διοικητοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἐδέσσης ὡς καὶ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, εἰς τοὺς καταρράκτας τῆς Ἐδέσσης.

καὶ θεαματικὸς μὲ τὸ φόντο τῶν Τρικκάλων καὶ τῆς Καρδίτσας πού μόλις διακρίνονται στὸ βάθος. Φθάνομε πλέον στὴ χώρα τῶν Πελασγῶν τὴ Λάρισα. Ἡ ὥρα εἶναι 12.50'. Ἔχομε μπροστά μας ἀρκετὸ δρόμο. Πρέπει νὰ συνεχίσωμε. Περαστικοί, μέσα ἀπ' τ' αὐτοκίνητα, τραγουδῶντας τὸ «στὴ Λάρισα βγαίνει ὁ αὐγερινὸς» παρατηροῦμε τὴν πόλι τῆς Λάρισας, ἡ ὁποία μᾶς ἀφήνει ὑπέροχες ἐντυπώσεις. Τὰ στομάχια μας ὅμως ἀρχίζουν νὰ διαμαρτύρωνται. Εἶναι πιὰ μεσημέρι καὶ τὰ τραγούδια καὶ τὰ ξεφαντώματα ἄνοιξαν τὴν ὄρεξι. Πρέπει νὰ φᾶμε καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ σταματοῦμε στὸν Τύρναβο, σ' ἕνα του ἐξοχικὸ κέντρο. Μὴ φαντασθῆτε πὼς δὲν εἴχαμε προετοιμασίες. Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τὸ κάθε τὶ τοῦ κ. Δ/ντοῦ μας, ἐδῶ εἶχε μιὰ ἀποθέωσι. Στὸν καθένα μοιράστηκε κρέας ψητό, τυρί, ψωμὶ καὶ γλυκό. Ἄλλος ἔπινε ρετσίνα κι' ἄλλος μπύρα. Ὅλοι μείναμε ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν προετοιμασία αὐτή. Ἀφήνοντας πίσω μας τὴν πόλι τοῦ Τυρνάβου καὶ διασχίζοντα. ἕνα ἀρκετὰ εὔφορο μέρος, συνεχίζουμε τὴ διαδρομὴ μας πρὸς τὴ Θεσσαλονίκη, πού ὅλο καὶ λιγοστεύει.

Τὰ χωριὰ καὶ οἱ πόλεις περνοῦνε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία. Περνᾶμε στὴν

'Ελασσῶνα, φθάνομε στὸ γνωστὸ ἀπ' τὴν ἱστορία Σαραντάπορον ὅπου τὸ 1912 ὁ 'Ελληνικὸς Στρατὸς ἔδωσε μεγάλην μάχη καὶ κατενίκησε τὰς Στρατιὰς τῶν Τούρκων. 'Εκεῖ ἐστάθημεν εὐλαβῶς πρὸ τοῦ μνημείου τῶν πεσόντων καὶ ἀποτίσαμεν φόρον τιμῆς. 'Ακολούθως περνοῦμε ἀπὸ τὰ Σέρβια καὶ προχωρῶντας πλησιάζομε πρὸς τὴν Κοζάνη. Χωρὶς νὰ μποῦμε στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, ὁλοταχῶς ἀρχίζομε νὰ ἀνεβαίνωμε τὸ ὄρος Βέρμιον. Τὰ αὐτοκίνητα κάποτε—κάποτε μουγκρίζουν. Τὸ κρῦο γίνεται τσουχτερό. 'Ανεβαίνοντας τὸ Βέρμιο, βλέπομε κάτω ἕνα ὑπέροχο φαντασμαγορικὸ φυσικὸ μεγαλεῖο. Τὰ βράχια καὶ οἱ χαράδρες ποὺ βλέπομε κάτω δίνουν μιὰ ἀγριότητα, ἕνα φόβο κι' ὅμως εἶναι τόσο ὑπέροχα. Στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ σὲ ὑψόμετρο 1.300 μ. σταματᾶμε. Εἶνας Σ/βριος κι' ὅμως οἱ ἐδῶ Χωροφύλακες φοροῦν χλαῖνες. Σκεφθῆτε τὶ κρύο κάνει. 'Απ' ἐδῶ θαυμάζομε ὅλο τὸ μεγαλεῖο,

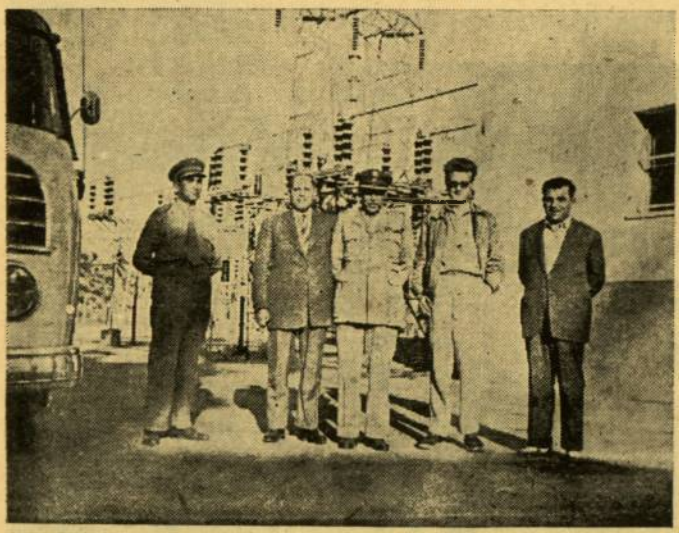
'Ο Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, 'Αξιωματικοὶ καὶ καθηγηταὶ αὐτῆς, ὡς καὶ οἱ δόκιμς 'Υπαστυνόμοι εἰς τοὺς καταρράκτας τῆς 'Εδέσσης.

ποὺ βλέπει κανεὶς ἀπ' τὸ μέρος τοῦτο, σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι. Περνᾶμε τὴν Καστανιά. Τὴν κυκλώνει ἕνα ὑπέροχο δάσος ἀπὸ καστανιὲς ποὺ ἦταν πιὸ ὑπέροχο πρὶν τὸ καταστρέψουν οἱ Γερμανοί. Ψηλά, στὴν κορφὴ τοῦ χωριοῦ, ὀρθώνεται τὸ 'Εκκλησάκι τῆς γνωστῆς Παναγίας τῆς Σουμέλας. Κατηφορίζοντας τὸ Βέρμιο θαυμάζομε ἀπὸ ψηλὰ τὸν κάμπο ποὺ ξανοίγεται στοὺς πρόποδές του καὶ ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴ Θεσσαλονίκη. Στὶς 7 φθάσαμε στὴ Βέρροια. Νύχτωσε πιά. Τὸ κρῦο γίνεται πιὸ ἐνοχλητικό. Τὰ αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους δίνουν μιὰ ξεχωριστὴ ὁμορφάδα μὲ τὰ πολλά τους φῶτα ἀναμμένα καὶ τρέχοντας τὸ ἕνα πίσω στ' ἄλλο, γίνονται ἀντικείμενο περιεργείας τῶν κατοίκων.

"Οσο πλησιάζομε στὴ Θεσσαλονίκη, ἡ ἀγωνία ὅλων εἶναι διάχυτη κι' ὅλοι μετροῦμε τὶς ὧρες ποὺ θὰ φθάσωμε στὴν ξακουσμένη νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ. "Εχομε

ἀκούσει τόσα πολλὰ γι' αὐτήν. Πλησιάζοντας τὴν Θεσσαλονίκη τὸ τραγούδι δυναμώνει. Καὶ νά! Ἡ ὥρα εἶναι 8.30'. Τὰ αὐτοκίνητα τρέχουν στοὺς πρώτους δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης. Παντοῦ μιὰ ἀσυνείθιστη κίνησι, ἕνα πραγματικὸ πανδαιμόνιο, ἄνθρωποι, αὐτοκίνητα, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, κινοῦνται πάνω—κάτω. Φθάνομε πιὸ κάτω ἀπ' τὴν πλατεῖα Βαρδαρίου, στὰ ξενοδοχεῖα ὅπου θὰ μέναμε. Ὁ καθένας πηγαίνει στὸ ξενοδοχεῖο του. Ὅλοι φροντίζομε ὅσο μποροῦμε τὸν ἑαυτόν μας. Γιὰ πρώτη φορὰ Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπισκέπτοται τὴν πρωτεύουσα τῆς Β. Ἑλλάδος.

Εἴχαμε πολλὰ εὔθυμα ἀπ' τὴν παραμονή, ιας στὴν Θεσσαλονίκη καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ πολὺς κόσμος δὲν μᾶς γνώριζε. Ἐν τούτοις σὰν πληροφορήθηκαν ποιοὶ εἴμαστε μᾶς λέγανε ἀστυφύλακες. Γενικῶς ἡ ἐμφάνισί μας στοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης προκαλοῦσε τὴν περιέργεια ἐκείνων ποὺ δὲν ἔχουν ἐπισκεφθῆ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος τὰς Ἀθήνας. Οἱ ἐντυπώσεις μας ἀπ' τὴν ἔκθεσι ἀπὸ τὴν τάξι, τὴν καθαριότητα καὶ γενικῶς τὴν ἐμφάνισι τῆς πόλεως καθὼς καὶ τὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἦσαν ἄριστες.

Ὁ Δ/ντὴς κ.' Αρχιμανδρίτης, ὁ Διοικ. Χωρ/κῆς Ἐδέσσης κ. Δημακόπουλος, ὁ Δ/τὴς Ἀστυν. Τμήματος Ἐδέσσης κ. Σταμούλης, ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἀργυρίου καὶ ὁ Δ/ντὴς τοῦ ὑδροηλεκτρικοῦ ἐργοστασίου Ἄγρα κ. Παντελᾶς, πρὸ τῶν μετασχηματιστῶν αὐτοῦ.

Ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι στ' ἀλήθεια μιὰ ὄμορφη πόλις ποὺ δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορέσαμε νὰ θαυμάσωμε ἀπόλυτα, λόγῳ τοῦ ὀλιγοχρόνου τῆς παραμονῆς μας εἰς αὐτήν. Τὸ κάθε τι μᾶς προξενεῖ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι, περισσότερο δὲ ἀπ' ὅλα ἐκεῖνο ποὺ ἐνθουσιάζει καὶ μαγεύει εἶναι ὁ περίφημος Λευκὸς Πύργος. Τὰ πάντα φανερώνουν μιὰ πολιτισμένη ἀτμόσφαιρα καὶ θὰ πρέπει μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἰδιοτελῆ καὶ μικροπρεπῆ σκέψι νὰ ἐπαινέσωμε ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς χωρ/κῆς ἡ ὁποία ἐπέτυχε ἀπόλυτα στὴν ὅλη ὀργάνωσι καὶ λειτουργία τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως.

Τὸ Σάββατο στὶς 1½, μετὰ τὸ φαγητό, φύγαμε γιὰ τὴν Ἔδεσα. Λίγο—πολύ, ὅλοι μας εἴχαμε ἀκούσει γιὰ τοὺς καταρράκτες τῆς Ἐδέσης γι' αὐτὸ δὲ ἡ περιέργειά μας ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Ἡ διαδρομὴ πρὸς τὴν Ἔδεσσα εἶναι ὑπέροχη, μαγευτική. Διασχίζοντας μιὰ ἀπέραντη καὶ πλούσια πεδιάδα καὶ ἀκολουθῶντας τοὺς περίφημους γηλόφους ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας διὰ τὰς φρυκτωρίας, ἐφθάσαμε στὴν Πέλλα τὴν Πατρίδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου μᾶς κάνει ὑπερήφανους καὶ ὅλοι μὲ τὴ φαντασία μας βλέπουμε τοὺς Ἕλληνας πολεμιστὰς μὲ τὶς ἀσπίδες καὶ τὰ δόρατα νὰ διασχίζουν σὲ Μακεδονικὲς φάλαγγες τὴ κοιλάδα ἐκείνη καὶ τὸν Βασιλέα Ἀλέξανδρο νὰ προχωρῇ ἐμπρὸς ὁδηγῶντας τοὺς Ἕλληνας πρὸς τὴ δόξα.

Προχωρῶντας περνοῦμε ἀπὸ τὰ Γιαννιτσά, φθάνουμε στὸν κάμπο τῆς 'Εδέσσης. Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς ἐδῶ; Τὸ πράσινο στὴν πιὸ ὀργιαστικὴ ἀποθέωσί του; Τὶς μηλιὲς μὲ τὰ γνωστά σ' ὅλους μῆλα «μπελφὸρντ» ποὺ στολισμένες στὰ κόκκινα γέρνουν πρὸς τὰ κάτω ἀπ' τὴν ἀφθονία τῶν καρπῶν; Τὰ πλούσια κι' ἄφθονα νερὰ ποὺ ποτίζουν τούτη τὴν ὀνειρεμένη τοποθεσία; 'Εδῶ πραγματικὰ πρέπει νὰ ἦταν ὁ παράδεισος. Ὅλοι μένουμε ἐκστατικοὶ καὶ ἄφωνοι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γῆ τῆς 'Επαγγελίας.

'Ο 'Ανώτερος Διοικητὴς Θεσ/κης κ. Μαυροειδής, ὁ Δ/ντὴς 'Αστυν. Θεσ/κης κ. Βαλσαμάκης, ὁ 'Αστυν. Δ/ντὴς κ. 'Αρχιμανδρίτης, μετ' 'Αξ/κῶν τῆς Δ/νσεως Θεσ/κης, 'Αξ/κῶν καί καθηγητῶν τῆς 'Αστυν. Σχολῆς, εἰς τὸ ἐντευκτήριον Χωρ/κῆς κατὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν.

Στὶς 4 ½ φθάσαμε στὴν πόλι τῆς 'Εδέσσης καὶ χωρὶς καμμιὰ καθυστέρησι κατευθυνθήκαμε στοὺς καταρράκτες. 'Αλήθεια τὶ μαγεία!

Ἕνα ποτάμι ἀπὸ ὁλοκάθαρα νερὰ συγκεντρωμένα σ' ἕνα μεγάλο κανάλι πέφτει ἀπὸ κάποιο σημεῖο ἑνὸς βράχου πρὸς τὴν πεδιάδα, ἀπὸ ὕψος πολλῶν μέτρων. 'Αποθανατίζομε τοῦτο τὸ ὑπέροχο μεγαλεῖο μὲ τὶς φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ θαυμάζομε ἀπὸ κοντὰ τὴ μαγευτικὴ ὡραιότητα τῆς φύσεως.

Ἦταν ἀρκετὰ καλὴ στ' ἀλήθεια ἡ σκέψι τοῦ κ. Δ/ντοῦ νὰ πᾶμε καὶ στὰ ἔργα τοῦ Ἄγρα ποὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα περίπου 3—4 χιλιόμετρα. 'Εκεῖ ὁ Δ/ντὴς τῶν ἔργων μὲ μεγάλη προθυμία μᾶς ἐξήγησε τὰ τοῦ ἐργοστασίου, τὸ ὁποῖον ὁμολογουμένως ἦτο ὑπέροχο καὶ μᾶς ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις.

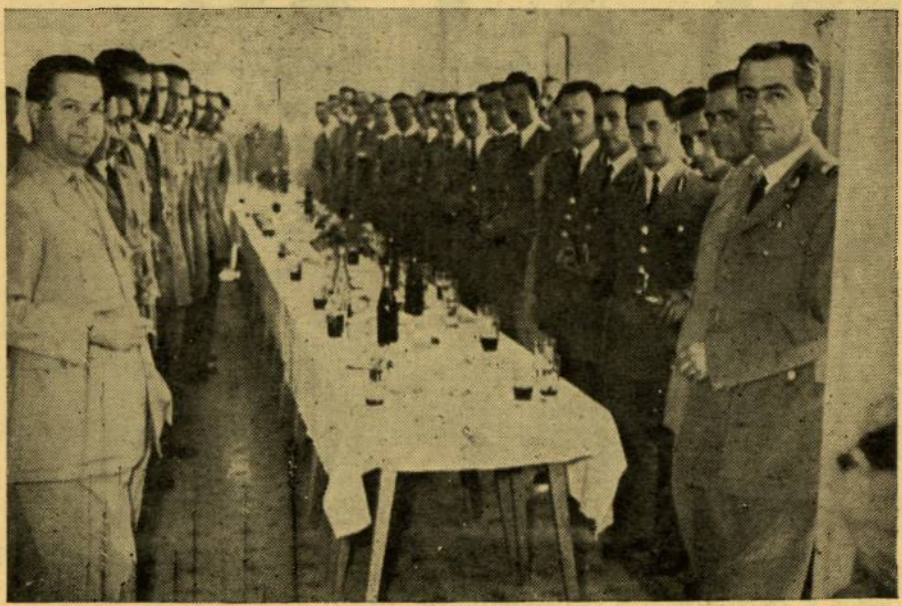
Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Διοικητὴ τῆς Δ/σεως Χωρ/κῆς 'Αντισυνταγματάρχην κ. Διονύσιον Δημακόπουλον καὶ τὸν Διοικητὴν τοῦ 'Αστυν. Τμήματος 'Εδέσσης Μοίραρχον κ. 'Αθανάσιον Σταμούλην καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ ὑδροηλεκτρικοῦ ἐργοστασίου Ἄγρας ἀρχιμηχαν. κ. Γρηγορ. Παντελᾶν γιὰ τὶς διευ-

κολύνσεις καὶ τὶς φιλικές τους ἐκδηλώσεις κατὰ τὴν ἐπίσκεψί μας στὴν Ἔδεσσα.

Ἐπιστρέφοντας στὴ Θεσσαλονίκη, θαυμάσαμε γιὰ τελευταία φορὰ ὅλο τὸ ἐξαίσιο μεγαλεῖο ποὺ ξανοίγετο μπροστά μας καὶ ἐνδόμυχα μακαρίζαμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατοικοῦν σ' ἐκεῖνο τὸν παράδεισο.

Μόλις ἐπιστρέψαμε στὴ Θεσσαλονίκη ἐπισκεφθήκαμε ὅλοι μαζὶ τὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου καὶ προσκυνήσαμε τὸν τόπο ὅπου ἐμαρτύρησε καὶ ἐτάφη ὁ πολυοῦχος τῆς πόλεως μυροβλήτης Ἅγιος Δημήτριος. Κατόπιν ἐπισκεφθήκαμε καὶ πάλι τὴν ἔκθεσι μὲ τὴ νυχτερινή της ἐμφάνισι ποὺ κολυμποῦσε στὰ πολύχρωμα φῶτα μὲ τὶς φανταχτερὲς καὶ πλούσιες διακοσμήσεις. Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ περίπτερα τῆς ἐκθέσεως Ἑλληνικὸ ἢ ξένο ἔκανε ἐντύπωσι γιὰ τὰ πλούσια ἐκθέματα καὶ τὴν καλλιτεχνική ἐμφάνισι.

Τὴν Κυριακὴ οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ δόκιμοι ἐπισκέφθησαν τὰ ἀξιοθέατα τῆς

Ἀξιωματικοὶ τῆς Διευθύνσεως Θεσσαλονίκης, μετ' Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων εἰς τὸ ἐντευκτήριον Χωρ/κῆς κατὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν,

πόλεως, τὸν Λευκὸ Πύργο καὶ ὅσα περίπτερα τῆς ἐκθέσεως δὲν εἶχαν ἐπισκεφθῆ.

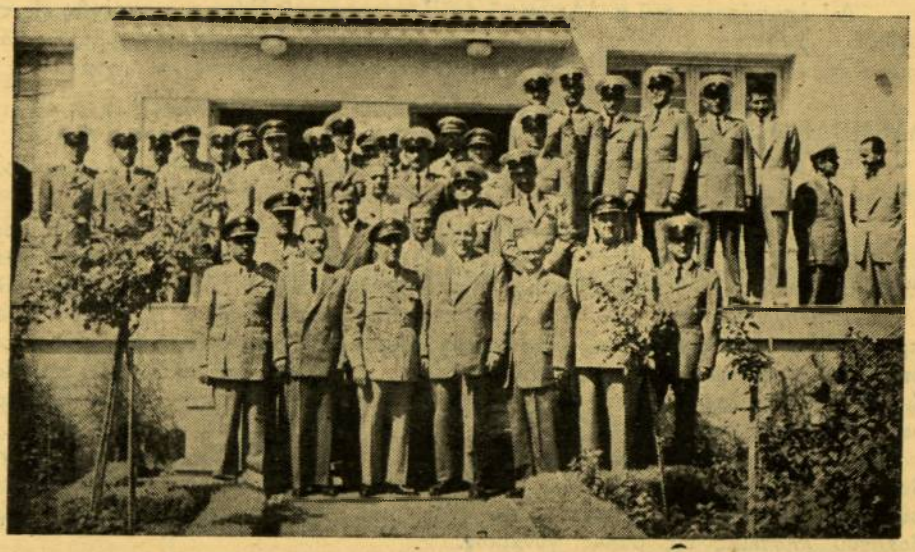
Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Θεσ/νίκης Συνταγματάρχης κ. Σ. Βαλσαμάκης τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν προηγουμένην ἐπεσκέφθη ὁ Δ/ντής μας μετὰ τοῦ κ. Ὑποδιοικητοῦ τῆς Σχολῆς, εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ὀργανώσῃ δεξίωσιν διὰ τοὺς δοκίμους τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῆς Χωρ/κῆς.

Ἔτσι στὶς 11.30' οἱ ἐκδρομεῖς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητή μας ἐπεσκέφθημεν τὸ ἐντευκτήριον τὸ ὁποῖον βρίσκεται σὲ κεντρικώτατο μέρος τῆς πόλεως καὶ εἶναι πολυτελέστατον.

Ὁ Δ/ντὴς Θεσσαλονίκης κ. Βαλσαμάκης μὲ τὸν Ἀνώτερον Διοικητὴν κ. Μαυροειδὴν καὶ πολλοὺς Ἀξ/κοὺς τῆς Διευθύνσεως μᾶς ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδιότατα καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀδελφικὴ ἀτμόσφαιρα προσεφέρθη μπύρα μὲ πλουσιώτατους

μεζέδες. Ὁ κ. Δ/ντὴς Θεσ/νίκης μᾶς εὐχήθηκε τὸ καλῶς ὡρίσαμε καὶ ὁ κ. Διοικητὴς μας ἀπαντῶν εὐχαρίστησε θερμότατα τοὺς κ.κ. Ἀξ/κοὺς Χωρ/κῆς καὶ συνεχάρη γιὰ τὴν ἄψογη ἐμφάνισι τῆς πόλεως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία εἰς τὸν τομέα τῆς Ἀσφαλείας.

Μετὰ τὴ δεξίωσι ἐπεσκέφθημεν ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ἐντευκτηρίου ἤτοι τὴν αἴθουσα ἁλέξεων τὸ ἑστιατόριο τὴν πλουσιοτάτη βιβλιοθήκη καὶ ἀποκομίσα-

Ὁ Ἀνώτερος Διοικητὴς Χωρ/κῆς Θεσ/κης κ. Μαυροειδῆς, ὁ Δ/ντὴς Ἀστυνομίας Θεσ/κης κ. Βαλσαμάκης, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Ἀρχιμανδρίτης, μετ' Ἀξ/κῶν τῆς Δ/νσεως Θεσ/κης, Ἀξ/κῶν καὶ καθηγητῶν τῆς Ἀστυν. Σχολῆς, πρὸ τοῦ ἐντευκτηρίου Χωρ/κῆς μετὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν.

μεν ἀρίστας ἐντυπώσεις γιὰ τὸ γενικὸ ἐκπολιτιστικὸ ἐπίπεδο στὸ ὁποῖο βρίσκεται ἡ Ἀστυνομικὴ Δ/νσις Θεσ/νίκης.

Μὲ τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ μὲ λύπη γιατὶ δὲν μπορέσαμε νὰ δοῦμε ὅλα της τὰ ἀξιοθέατα, τὴν Κυριακὴ στὶς 2 ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ἡ ἐπιστροφὴ ὑπῆρξε κι' αὐτὴ ὑπέροχη καὶ τοῦτο γιατὶ τὶς περισσότερες ὥρες τὶς ταξιδεύσαμε νύχτα κι' ὡς γνωστὸν ἡ νύχτα δίνει μιὰ ξεχωριστὴ ὁμορφιὰ καὶ ρωμαντικότητα.

Περνῶντας ἀπ' τὸν Τύρναβο ἀργὰ τὸ σούρουπο καθίσαμε γιὰ φαγητό. Τὰ πάντα κι' ἐδῶ εἶχαν ἐκ τῶν προτέρων παραγγελθῆ χάρις στὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Διευθυντοῦ μας.

Μέ διάφορα χαρούμενα στιγμιότυπα κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια κούρασι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά μας, φθάσαμε στὴν Ἀθήνα κατὰ τὶς 4 ἡ ὥρα τὸ πρωΐ.

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ μᾶς ἄφησε τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις. Τώρα φαντάζομαι νὰ συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζί μου ὅτι ἀξίζει κάθε ἔπαινος στὸν πρωτεργάτη αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς στὸν κ. Δ/ντήν μας.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀπ' τὴ στήλη τούτη τοῦ ἐκφράζουμε ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Υπαρχιφύλαξ 'Αραπογιάννης Δ. καὶ οἱ ἀστ/κες Φίλιππας Ν., Νάνος Δ., Σταθόπουλος Κ. καὶ 'Αξιωτόπουλος Π.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ ἀστυφύλαξ Λάσκαρης Ι.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος, ὁ ἀστυφύλαξ Τσιρώνης Ι., διότι, οὗτος σοβαρῶς κατ' ἐπανάληψιν συνήργησεν εἰς ἐξιχνιάσεις καὶ ἀνακαλύψεις σοβαρῶν ἀδικημάτων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν ὑλικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους :

α) Ἔπαινος εἰς τοὺς 'Υπαστυνόμους Α' Παπανδρέου 'Αντώνιον καὶ Ξουραφᾶν Γεώργιον, 'Αρχ/κας Δρούγαν 'Ιωάννην καὶ Κακιούσην 'Ανδρέαν καὶ ἀστυφύλακας Μπεζελιώτην Γ., Μαρτῖνον Κ., Παπαδημητρίου Γαβρ. Λυμπερόπουλον 'Αλ., 'Αντωνόπουλον Β., Λάμπρου 'Αρ. Γιαννικόπουλον Γ. καὶ Τσάλαν Βασ., διότι ὁ μὲν πρῶτος, ὡς προϊστάμενος τοῦ Θ' Παρ/τος 'Ασφαλείας κατηύθυνεν ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ'αὐτὸν ὑπαλλήλους οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μεθοδικῶς καὶ πλέον τῶν συνήθων ὡρῶν ἐργασίας ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἐπικινδύνων ἐμπόρων ναρκωτικῶν.

β) 'Υλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τὸν ἀστυφύλακα Σαμιωτάκην 'Ιωάννην διότι τὴν 0.50 ὥραν τῆς 21-5-55 ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπιδείξας ἔκτακτον ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, πρωτοβουλίαν ζῆλον καὶ εὐψυχίαν, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν δράστου λῃστείας εἰς βάρος γυναικός.

γ) Ἔπαινος εἰς τοὺς 'Αστυνόμους Β. Πολίτην 'Ηλίαν καὶ Λαύραν Κων/νον, 'Ανθ/μον Τσόπελαν Παν., 'Αρχ/καΜατζῶρον Χρ., καὶ ἀστυφύλακας Πουλῆν Κων/νον καὶ Σταυρόπουλον Γεώργ. διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

δ) 'Υλικὴ ἀμοιβὴ εἰς 'Υπαστ. Α' Λυγνὸν 'Αλεξ. καὶ ἀστυφύλακα Ποδάραν Παν., ἀμφοτέρους τῆς 'Αστυν. Δ/νσεως Πατρῶν, διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων διώξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ δὴ τῆς δακτυλοσκοπίας, τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἀγνώστων δραστῶν ἀδικημάτων. Ἔπαινος δὲ εἰς τὸν Διοικητὴν Τμήματος 'Ασφαλείας Πατρῶν 'Αστυνόμον Β' Παναγιωτόπουλον Νικόλ., διότι διὰ τῶν δοθεισῶν κατευθύνσεων πρὸς τοὺς ἀνωτέρω συνέβαλεν, εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὡς ἄνω ἀδικημάτων.

ε) 'Αστυνόμον Α' Λάππαν Γεώργιον, ἐπικεφαλῆς τοῦ Τμήματος Μουσικῆς τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἀρχιμουσικοὺς 'Αρχιφύλακας Παχὸν 'Ιωάννην καὶ Μπουκουβάλαν Δημ. ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν μουσικὴν «μπάνταν» ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ ἄψογον ἐμφάνισιν τοῦ Τμήματος εἰς τὰς ἐν Κερκύρᾳ ἀπὸ 9—13 Αὐγούστου 1955 ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνος τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος, ἥτις καὶ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δι' ἐγγράφου ἔκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Δημάρχου Κερκύρας ὡς καὶ τὴν δημιουργίαν ἰδιαιτέρως Κολακευτικῶν σχολίων τῶν τοπικῶν ἐφημερίδων καὶ τῆς Κερκυραϊκῆς Κοινωνίας γενικῶς. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν ὡσαύτως ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Κερκύρας Σταυρόπουλος 'Ανδρέας καὶ οἱ ὑπ'αὐτὸν ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι, διὰ τὴν ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις φιλοξενίαν καὶ τὰς ἐπιδαψιλευθείσας περιποιήσεις κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν των τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Μουσι-

κοῦ Τμήματος τῆς 'Αστυνομίας, ὡς καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαίρετον ὑπ' αὐτῶν συμπεριφορὰν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς πόλεως, ἥτις προεκάλεσε τὰς ὑπὲρ τοῦ σώματος ἐνθουσιώδης ἐκδηλώσεις τοῦ Κοινοῦ.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑπουργοῦ 'Εθνικῆς 'Αμύνης ἀπενεμήθη τὸ Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως, εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Δ/ντὰς κ.κ. Μάσβουλαν 'Ι. καὶ Μπαρδόπουλον Π.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας, χάρις στὴν ποικιλία τους, τὴν καλή τους ἐπιμέλεια τὸ πλούσιο περιεχόμενό τους, τὴν ἄψογη λογοτεχνική τους ἐμφάνιση καὶ τὸν ζωντανὸ καὶ εὐχάριστο ρυθμό τους, ἐπεβλήθησαν πιὰ κατὰ τὸν πιὸ πανηγυρικὸ τρόπο καὶ προκάλεσαν ἀληθινὸ συναγερμὸ μεταξὺ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος μέσα σ' ἕνα μονάχα δίμηνο ἀντιπροσωπεύτηκε ἀπὸ τοὺς κορυφαίους πρωταγωνιστὰς ὅλων τῶν θεατρικῶν συγκροτημάτων τῆς πρωτευούσης. 'Επίσης ἔχουν ἀποκτήσει χιλιάδες φίλους ἀκροατὲς ποὺ μ' ἐνθουσιασμὸ παρακολουθοῦν τὰ ραδιοφωνικὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα, τὰ ὁποῖα θαυμάζονται γιὰ τὴν καλή τους ποιότητα καθ' ὅσον ἀνέβασαν τὴν διδακτική, μουσικὴ καὶ λογοτεχνικὴ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας σὲ ὕψη ζηλευτά.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 7ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἄνοιξεν ἡ θαυμάσια ὀρχήστρα τοῦ μαέστρου Τέλλη 'Αποστολάκου, μὲ μοντέρνους ρυθμούς. Στὴ συνέχεια προστέθηκε μιὰ ἀκόμα μεγαλειώδης ἐπιτυχία τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς διάσημης σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο μέντζο—σοπράνο τῆς Μητροπολιτικῆς Ὄπερας τῆς Νέας Ὑόρκης, κυρίας Ἑλενας Νικολαΐδου, ἡ ὁποία ἐτραγούδησε γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων μιὰ ἀπὸ τὶς διεθνεῖς ἐπιτυχίες της, εὐγενικὰ προσφερθεῖσα. Τὴ διαδέχτηκε στὸ μικρόφωνο ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ ἀγαπημένος τοῦ κοινοῦ Φώτης Πολυμέρης ποὺ τραγούδησε μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ ἑλληνικὰ καὶ ἰταλικὰ τραούδια, μὲ τὴν ὀρχήστρα Τέλλη 'Αποστολάκου. 'Ακολούθησεν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ 'Ημερολόγιον τοῦ ἀστυφύλακος, μὲ τίτλο» 'Η ἐπιστροφὴ τοῦ 'Ασώτου», γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό, στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος, εὐγενικὰ προσφερθέντες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν περίφημο καλλιτέχνη Τᾶσσο Γκούβα, τακτικὸ συνεργάτη τῶν ἐκπομπῶν μας καὶ οἱ Μεγάλοι καὶ δημοφιλεῖς καλλιτέχνες μας, Γεωργία Βασιλειάδου, τοῦ θεάτρου «'Ακροπόλ», Μίμης Κοκκίνης, Ντῖνος 'Ηλιόπουλος τοῦ θεάτρου «Σαμαρτζῆ». Ὁ κ. Ντῖνος 'Ηλιόπουλος ἀφῆκε ἄριστες ἐντυπώσεις στὸν ἀστυνομικὸ κόσμο, χάρις στὴν μεγάλη εὐγένεια καὶ καλωσύνη του, τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη του καὶ τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπη του γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα. Στὴ συνέχεια, τραγούδησε ἡ συμπαθεστάτη καὶ περίφημη Σόνια Πανᾶ, ἀφοῦ πρῶτα εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ πῆ λίγα συγκινητικὰ λόγια, ἀπὸ τὸ μικρόφωνο γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων καὶ τὴν ἐκπομπή της. Καὶ τὴν ὅλη ἐκπομπὴ ἔκλεισεν ἡ πασίγνωστη ὀρχήστρα τοῦ Γιώργου Καρδάμη μὲ ἁπαλοὺς ρυθμούς.

*

—Πλούσια καὶ εὐχάριστη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 14ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἐπροκάλεσε τὰ πιὸ καλακευτικὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Τὸ πρόγραμμα ἄνοιξε καὶ πάλι ἡ γνωστὴ πιὰ ὀρχήστρα τοῦ Τέλλη 'Αποστολάκου μὲ γλυκὰ ταγκώ, ἀνάμεσα σὲ λογοτεχνικὰ σκιτσάκια ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση. Στὴ συνέχεια παρουσιάστηκε μόνη της στὸ μικρόφωνο ἡ ὑπέροχη καὶ ξακουστὴ τραγουδίστρια Ζωὴ Μάγγου, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐπαίνεσε μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν 'Αστυνομία, τὸ ἔργο της καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα, ἐτραγούδησε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες της τὴν ὁποία ἀφιέρωσε στοὺς μαθητὰς τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν. Τὴν συνώδευσε ὁ καλὸς φίλος τῆς 'Αστυνομίας Ἄκης Λυμούρης στὸ πιάνο.

Ἀκολούθως μεταδόθηκε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος, ποὺ ἔγραψε ὁ ἀστυφύλακας Σπῦρος Πηλός, μὲ τίτλο «Μιὰ Νύχτα στὸ Φάληρο» καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν γνωστῶν καλλιτεχνῶν τοῦ θοάτρου Μπέττυ Μοσχονᾶ, Εἰρήνη Κουμαριανοῦ, Τάκη Μηλιάδη, Νίκου Ρίζου καὶ Νίκου Σταυρίδη. Ἀφηγητὴς ὁ ἐξαιρετικὸς συνεργάτης μας Γιῶργος Ντούμας. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἡμερολογίου μετεδίδετο ἐκλεκτὴ μουσικὴ ἀπὸ δίσκους. Στὴ συνέχεια ἐτραγούδησεν ὁ βασιληᾶς τοῦ τραγουδιοῦ Πιέρρο Λοβάττι, μὲ τὸν πιανίστα Ἄκη Λυμούρη στὸ πιάνο, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες του, τὴν ὁποία ἀφιέρωσε στὴν Ὑποδ/νση τῆς Τροχαίας, ἀφοῦ πρῶτα ἔπλεξε ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τὸ ἐγκώμιο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν λατρεύει. Τὸν διαδέχτηκε ἡ διάσημη σ' ὅλο τὸν κόσμο γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Ἔλεν Περρώ, ἡ ὁποία τραγούδησε μιὰ παληὰ γαλλικὴ ἐπιτυχία τοῦ φημισμένου μαέστρου Κώστα Γιαννίδη. Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ βραζιλιανὰ μάμπω.

—Τὰ ραδιοφωνικὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Μίκης Φραγκιουδάκης καὶ ραδιοσκηνοθετεῖ ὁ Γιάννης Πορετσιάνος ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν τεχνικὴ φροντίδα τῶν ἐκπομπῶν.

(Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς).

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Κατὰ τὴν 1ην ἡμέραν τῶν Βαλκανικῶν Στρατιωτικῶν Ἀγώνων στίβου εἰς Σκόπια—Γιουγκοσλαυΐας, τὴν 3-9-55, οἱ μετασχόντες ὡς μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Στρατιωτικῆς ὁμάδος ἀστ/κες—ἀθληταί, ἔσχον τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα: 1) Πολίτης Κωνστ., ἅλμα εἰς ὕψος (1ος), 1,86 μ., 2) Γυφτάκης Δημήτριος, ἅλμα εἰς ὕψος (4ος) 1.75 μ., 3) Κόρμαλης Λεωνίδας, 200 μ. (3ος) 22''8, 4) Παπαγεωργίου Ἀνδρέας, ἀκοντισμὸν (3ος) 51,52 μ., 5) Σύριος Ἰωάννης 3000 μ. φυσικὰ ἐμπόδια (4ος) 9'. 52'',6, 6) Σίλλης Βασίλειος καὶ Κόρμαλης Λεων. σκυταλοδρομίαν 4 Χ 400 (Ἑλληνικὴ Ὁμὰς 2α) εἰς χρόνον 3.20''.

Κατὰ τὴν 2αν ἡμέραν, 4-9-55, τῶν διεξαχθέντων εἰς Σκόπια—Γιουγκοσλαυΐας, Α' Βαλκανικῶν Ἀγώνων Στίβου Ἐνόπλων Δυνάμεων, οἱ μετασχόντες ἀστυφύλακες—ἀθληταὶ ἔσχον τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

1) Ντόκος Γεώργιος ἅλμα ἐπὶ κοντῷ (3ος) 3,60 μ., 2) Τρουλινὸς Ἐμμ. σφυροβολίαν (6ος) 41,69 μ. καὶ εἰς τὴν δισκοβολίαν (6ος) 34,65 μ., 3) Σίλλης Βασ. 400 μ. (1ος) 49'', 4) Κόρμαλης Λεων. 400 μ. (3ος) 50'',2, καὶ 5) Σύριος Ἰωάννης 5.000 μ. (5ος) 15', 42'', 7 (Ν.Ρ.Α.Π.).

Κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ἀθλητικοὺς ἀγῶνας στίβου ἡ Ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ Ὁμὰς Ἐνόπλων Δυνάμεων ἐπρώτευσεν εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν, μὲ δευτέραν τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν καὶ τρίτην τὴν Τουρκικήν.

—Τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1955 ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμὰς συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα «ΠΡΑΣΙΝΑ ΠΟΥΛΙΑ» Περιστερίου εἰς τὸ Γήπεδον Περιστερίου. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμάς, μὲ σκὸρ 2—1.